

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 79

Divendres, 23 de juny de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 87, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions (tram. 302-00186/07) (retirada) (p. 3)

Proposta de resolució

sobre l'adhesió a la campanya internacional «Armes sota control» i sobre el control i la transparència del comerç mundial d'armes (tram. 250-01183/07) (p. 3)

Diputat

interventor per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00004/07) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 300-01041/07) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el procés de desindustrialització a Catalunya (tram. 300-01043/07) (p. 13)

Interpellació

sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt (tram. 300-01042/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la governabilitat de Catalunya i els suports parlamentaris necessaris (tram. 300-01044/07) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00182/07) (p. 27)

Moció

subsegüent sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 302-00183/07) (p. 32)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 302-00184/07) (p. 37)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 87.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers de Cultura, de Treball i Indústria, i la consellera de Benestar i Família.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions (tram. 302-00186/07) (retirada)

Abans de continuar amb l'ordre del dia es fa avinent que ha estat retirada, a petició del portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la Moció que figura amb el número 20–21 en aquest cas– de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la interinitat de l'acció de govern fins a les properes eleccions. (*Veus de «Molt bé!»*)

Proposta de resolució sobre l'adhesió a la campanya internacional «Armes sota control» i sobre el control i la transparència del comerç mundial d'armes (tram. 250-01183/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de Proposta de resolució sobre l'adhesió a la campanya internacional «Armes sota control» i sobre el control i la transparència del comerç mundial d'armes.

Atès que aquesta Proposta de resolució ha estat tramitada com a iniciativa conjunta dels grups parlamentaris i a ningú se n'ha encomanat la presentació, passarem directament a fixar posició. Té la paraula, en primer lloc, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., i salutacions també a les institucions aquí representades. Bé, assenyalar, doncs, en primer lloc, que donar suport a aquesta Proposta de resolució, tenint en compte quines institucions –Amnistia Internacional, Intermón-Oxfam, Fundació per la Pau–..., i coneixent les persones que sabem que hi estan al davant, alguns d'ells uns autèntics coneixedors del tema, ja que han dedicat gran part de la seva vida a l'estudi dels processos de pau, doncs, és evident que això ens mereix tot el respecte i tota la credibilitat. És cert que en aquests moments, aquí al Parlament de Catalunya, aquests temes sonen realment a música celestial, però crec que està bé també seguir la nostra, en aquest cas, ben documentada i vigilant societat civil. I dit això, i procurant

evitat banalitzacions –que s'hi podria prestar, no?–, simplement algunes consideracions.

En primer lloc, el problema és clar: milions d'homes, dones i nens viuen sota l'amenaça de la violència armada, des de guerres fins a estar sota l'efecte de bandes armades, etcètera; els conflictes s'incrementen i aporten més misèria, doncs, i menys desenvolupament. Algunes xifres d'interès: quasi el 60 per cent de les armes lleugeres estan en mans de civils, i entre el 80 i 90 de totes les armes il·legals prové de transaccions aprovades pels estats. Són dues de les que jo destaco, perquè potser, d'una manera, diguem-ne, més propera a la ciutadania, això crida més l'atenció, no?

El negoci d'armes és un negoci delicat, per la seva especial relació amb la seguretat nacional i la política exterior de cada país. No hi ha dubte que també podem constatar, documentant-nos una mica, que..., massa armes en el seu conjunt. Cada vegada hi han més armes, cada vegada més nocives, cada vegada més sofisticades i cada vegada més barates.

Destacar també un altre punt que em crida l'atenció: els cinc membres permanents del Consell de Seguretat de les Nacions Unides –els Estats Units, el Regne Unit, França, Rússia i la Xina– són responsables del 88 per cent de les exportacions d'armes convencionals. Són molts els països implicats en la indústria armamentista, i no solament armes directament: armes, munició, peces, etcètera. Alguns governs –entre ells, per exemple, França, Alemanya, Suïssa–, doncs, permeten que les empreses concedeixin llicències per a la fabricació de les seves armes a altres països, amb controls encara més dèbils. Per tant, veiem que són múltiples, evidentment, els camins que es van agafant, no?

A més, la violència armada no es limita a les guerres. De les armes, si no existeix un control estricte, en poden fer un ús excessiu tant els exèrcits i els cossos de seguretat..., i no parlem ja, en un altre sentit, doncs, d'empreses de seguretat, i fins i tot, a l'altra banda, les mateixes bandes criminals; per tant, el ventall és extraordinàriament ample. Es parla molt avui del control d'armes de destrucció massiva o indiscriminada, es parla de les mines antipersones –això surt molt als mitjans de comunicació, etcètera–, però s'ha abandonat el tema de les armes convencionals, que es venen de manera incontrolada. No oblidem tampoc el rol dels intermediaris, dels traficants, que sovint, doncs, estan també fora de control.

Per tant, no vull tampoc dir més coses; jo suposo que, a més, els meus companys..., entre tots anirem repetint tots aquells punts de l'Informe –extraordinàriament interessant– que ens han cridat l'atenció, però no hi ha dubte que donar suport a les peticions fetes en aquesta Proposta de resolució, doncs, és important per nosaltres, i, per tant, des del nostre Grup Parlamentari estem satisfets de poder-ho fer així.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me que els doni una dada, per començar, sense voluntat de ser sensacionalista: al llarg d'aquest punt de l'ordre del dia, parlaran cinc diputats, a raó de cinc minuts cadascun; doncs bé, al llarg d'aquesta estona, segons els càlculs de les organitzacions de la societat civil, moriran, a causa de violència armada, sota foc d'armes lleugeres, trenta persones, a raó d'una persona, més d'una persona per minut, majoritàriament als països del sud.

Més xifres tan impactants com aquesta: a tot el món circula una arma lleugera per cada deu persones, aproximadament, 640 milions d'armes lleugeres; cada any es fabriquen 16.000 milions de municions, és a dir, més de dues bales per cada habitant del planeta; ja ho ha dit la diputada Cambra: prop del 90 per cent de les armes il·legals provenen de transaccions aprovades pels estats, i cada any més de mig milió de persones moren a causa dels trets d'armes convencionals, a raó d'una persona per minut.

Dilluns que ve, el dia 26, els governs del món es reuniran a Nova York, a la seu de les Nacions Unides, durant deu dies, per avaluar el Pla d'acció per eradicar el tràfic il·lícit d'armes lleugeres. I la societat civil mundial ha considerat que aquesta és l'oportunitat més gran que té el món, almenys fins al 2012, per tal de fer un pas endavant en la regulació del tràfic d'armes, concretament per aconseguir que els estats iniciïn negociacions per redactar un tractat internacional sobre el comerç d'armes.

Per això, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi recolzem, evidentment, aquesta Proposta de resolució, perquè demana que el Govern espanyol, concretament, tingui un paper al més actiu possible en l'impuls d'aquest tractat, i això és exactament el que volem.

Què hauria de proposar, aquest tractat que demanem a la Proposta de resolució? Hauria de prohibir tota venda d'armes entre estats en aquells casos en què hi hagi un risc manifest que aquestes armes puguin ser utilitzades amb violacions de dret internacional. Concretament, segons la campanya «Armes sota control» es demana que aquest tractat obligui tots els estats a elaborar uns criteris per aprovar o denegar el comerç d'armes, prohibir les transferències d'armes a països sotmesos a embargaments, prohibir les transferències d'armes que tenen efectes indiscriminats, prohibir les transferències d'armes a països on es cometien violacions dels drets humans, del genocidi, crims de guerra, etcètera. Per tant, el tractat no demana la prohibició del comerç d'armes; l'únic que demana el tractat és fer compatible el comerç d'armes amb aquella part del dret internacional que estableix el compliment dels drets humans. Sapiguem que en aquests moments ja són més de cinquanta-dos els estats que han promès el seu suport a aquest tractat.

Tanmateix, també recolzem la Proposta de resolució perquè, a banda de reclamar un paper actiu del Govern espanyol, demana dues coses més. Demana que es reforcin els mecanismes que ja existeixen en aquests moments, especialment a nivell regional. Sapiguem que hi ha a la Unió Europea un codi de conducta de regulació de les transferències d'armes entre països i que en

aquests moments és l'únic mecanisme de què disposen els països de la Unió Europea en matèria d'armes. Tanmateix, aquest codi és, en aquests moments, de compliment voluntari, i un objectiu de la societat civil que assumim en aquesta Proposta de resolució seria que aquest codi es convertís en vinculant.

De la mateixa manera, la proposició també la recolzem per la seva tercera demanda, que és que s'agiliti al màxim la tramitació de la llei de comerç d'armes, que tots els grups parlamentaris, si no m'equivoco, van signar per unanimitat una proposta de resolució al Congrés dels Diputats de Madrid per tirar endavant aquest projecte de llei.

Jo entenc que algú pot pensar que amb aquesta Proposta de resolució estem fent una cosa una mica estranya, perquè, en efecte, estem fent una proposta de resolució sobre una matèria amb relació a la qual aquest Parlament i el Govern de la Generalitat, en principi, no tenen competències; i és per això que el que hem de fer a la Proposta de resolució és instar el Govern de l'Estat que actuï. I la gent pot pensar que encara és més estrany, si expliquem, com estem explicant, que ho fem a instàncies d'organitzacions de la societat civil, que són les que estan promovent aquesta campanya. I, en efecte, aquestes organitzacions, com que elles mateixes no poden aprovar la Proposta de resolució, ho han hagut de vehicular a través dels grups parlamentaris.

Però jo crec que justament això, aquestes coses que a algú li poden semblar estranyes, és el que més ens agrada, perquè crec que es tracta d'una lliçó democràtica. És a dir, crec que és una lliçó democràtica que la societat civil ens ajudi a legislar i construir les nostres actuacions parlamentàries, perquè vol dir que aquest Parlament és més curós amb la seva societat. Crec que és també una lliçó de democràcia que en un món interdependent, en què les polítiques supranacionals, nacionals, regionals, internacionals, etcètera, s'afecten les unes a les altres, els poders subestatsals intervinguem en qüestions relatives a la governabilitat global. Jo crec que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

Sí, vaig acabant, és l'última frase, senyor president. Crec que entenc que pot semblar un brindis al sol, però crec que és al revés: els parlaments regionals fem una aportació d'ètica a la política internacional quan fem actuacions així. I sàpiguen vostès que, en política, l'ètica sense poder no té sentit; però, efectivament, també és encara més veritat la sentència inversa: encara té menys sentit el poder sense ètica. I per tant, que el nostre Parlament pugui fer aportacions d'ètica a la vida política durant molt de temps.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, estic satisfeta que desvetllem aquest Parlament avui, com a mínim amb una resolució consensuada, en un tema tan important com aquest.

Bé, voldria començar donant les gràcies als impulsors de la campanya «Armes sota control», que han fet possible que avui estiguem debatent això, la campanya internacional que han promogut Amnistia Internacional, Intermón-Oxfam i la Xarxa Internacional d'Acció contra les Armes Lleugeres, que està representada aquí a Catalunya per la Fundació per la Pau. Jo crec que aquestes organitzacions són les que heu estat testimonis directes d'aquest cost humà i de tot el que representen els abusos causats per les armes.

Jo crec que el sentit d'aquesta resolució que presentem avui en aquest Parlament nacional és que Catalunya tingui voluntat d'esdevenir, d'una banda, un actor internacional que faciliti els processos de negociació i de pau en situacions de conflicte, però alhora, també, que impulsi la prevenció dels esclats de violència i faci que es pugui reduir la vulnerabilitat de les poblacions i, al final, doncs, treballar per a la construcció de pau duradora. És aquest sentit, doncs, que ha mogut aquesta resolució, com han anat repetint els companys i companyes que m'han precedit.

Aquests són els objectius que hem recollit i que també el Govern de la Generalitat ha recollit en una política de consens en les seves polítiques de cooperació, i, doncs, ho presentem avui perquè el 2006 és un any important, un any decisiu, en tant que s'organitza aquesta històrica conferència de les Nacions Unides per al control de les armes, i, en definitiva, aquesta conferència el que ha de concloure és l'adopció d'un tractat internacional.

Per què...? Voldria incidir en alguns elements complementaris als que s'han dit anteriorment. Perquè hi ha un excés d'esclatxes legals. Malauradament, les armes lleugeres no respecten les fronteres, i per tant, doncs, sent fàcil traficar i d'utilitzar-les indegudament, no tenim mesures globals per tal d'impedir això.

Què és el que no tenim encara? En primer lloc, no hi han encara estàndards globals per a ús dels governs, en el moment que hagin de decidir si poden autoritzar o no una exportació o una transferència d'armes. En segon lloc, no existeixen pautes internacionals que guiïn els estats a regular la possessió d'armes per part dels ciutadans. En tercer lloc, no existeix un tractat que controli les activitats dels intermediaris. I finalment, un quart punt, no existeixen requisits legals que obliguin els estats a registrar les armes existents, on s'ubiquen –ja siguin reserves militars, dipòsits policials o llars civils. No hi ha tampoc obligació legal de cooperar amb altres països en la cerca d'armes que hagin estat utilitzades en crims o en guerres.

Una persona un dia em va explicar un d'aquests punts a través, doncs, d'un exemple, dissenyant-me un escenari real. Deia: «Imagina't, doncs, un govern del país A, diguem-ne A, que practica utilitzar municions per aplacar disturbis civils, desitja comprar un carregament d'armes per a les seves forces de seguretat, i intenta comprar-ho a un país, diguem-ne B, on s'apliquen uns

criteris d'exportació que inclouen consideració d'estàndards de drets humans, però, per tant, aquest país B rebutja la transferència. Aleshores, el país A sol·licita el mateix al país C, que no posseeix aquests criteris, i, com que no n'hi han d'internacionals, la transacció és duu a terme. Així doncs, sempre tenim aquesta excusa de “si no les venem nosaltres, algú altre ho farà”».

Per tant, crec que el primer punt de la prevenció és just aquest coneixement. I què és el que coneixem? Doncs, que tots els governs del món en són responsables, d'aquest control d'armes. Però precisament, a vegades, els més poderosos són els grans proveïdors d'armes, com els Estats Units, el Regne Unit o França, democràcies que en el fons permeten aquesta fabricació de 38 milions de municions, de les quals no sabem on van a parar el 83 per cent.

Però, bé, preguntem-nos una pregunta que ens afecta directament: què en sabem, de l'Estat espanyol? No hi podem insistir allargant-nos en aquest punt, i només voldria esmentar una dada: l'Estat espanyol és el principal exportador mundial de municions lleugeres a l'Àfrica subsahariana, som el principal exportador mundial de municions lleugeres a l'Àfrica subsahariana, i això ho estem fent amb una manca de transparència. És per això que és important que presentem aquest projecte aquí al Parlament de Catalunya perquè l'Estat faci una llei de comerç d'armes i segueixi el codi de conducta europeu.

Vull acabar amb una consideració de la Fundació per la Pau, simplement per reflectir la voluntat que tenim aquest Parlament de presentar aquesta Resolució, i de presentar la pau com un concepte positiu, que cal construir. Diu la Fundació per la Pau, en un argumentari que van presentar: «On hi ha persones, hi ha conflictes. El problema no són els conflictes, sinó la forma de resoldre'ls. Els conflictes, si es resolten positivament, serveixen per al progrés de la humanitat. No és preocupant que els conflictes siguin evitables; allò que importa és fer evitable la violència.»

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Vull que les meves primeres paraules siguin per reconèixer el treball i l'impuls que les organitzacions no governamentals fan no només amb les campanyes sobre el desarmament, sinó amb la seva presència activa en tots els fòrums, que treballen per eliminar les morts causades per la proliferació incontrolada de les armes petites i lleugeres i que han treballat perquè aquesta iniciativa sigui debatuda avui aquí.

Senyores diputades, senyors diputats, l'any 1997 un grup de set premis Nobel de la pau, convocats per Oscar Arias, qui fou president de Costa Rica entre 1986 i 1990, va encetar la campanya per un comerç d'armes més responsable, iniciada anys abans per organitzacions com Amnistia Internacional, Save Our World i al-

tres organitzacions de la Unió Europea. Aquell mateix any de 1997, el Govern espanyol, presidit per José María Aznar, en va fer bandera a casa nostra i en l'àmbit internacional, en fer-se ressò de la crida realitzada per l'expresident costa-riqueny.

D'aquesta manera Espanya va encapçalar el grup de països que, amb una unanimitat absoluta de les forces polítiques, van aprovar acords, el del 18 de març de 1997 i el de l'11 de desembre de 2001, que van encentrar un procés de conscienciació sobre la importància del control sobre les exportacions d'armes, sobre la transparència en la informació i sobre el compromís amb la societat per dotar-nos d'unes normes de conducta que impedeixin que les armes no arribin allà on no han d'arribar.

A més, en compliment d'aquests dos acords, cada any s'elabora i es remet al Congrés dels Diputats un informe sobre les exportacions de material de defensa i doble ús, realitzades des d'Espanya, a més de la intervenció del mateix Govern en la Comissió de Defensa del Congrés per explicar l'informe.

En l'àmbit internacional el Govern espanyol, i concretament el Parlament, va impulsar, juntament amb el Parlament suec, la creació d'un fòrum, el Fòrum Parlamentari sobre Armes Petites i Lleugeres, que va tenir la seva reunió fundacional a Madrid l'any 2002, sota la presidència del diputat popular Rogelio Bahón. Aquest Fòrum va realitzar a finals de l'any passat la seva tercera reunió a la ciutat de Mèxic, i va assolir un paper capdal no només en la conferència preparatòria de l'ONU que es celebrarà el proper 26 de juny, sinó també en altres àmbits de debat, com la Conferència Interparlamentària sobre el reforç de l'acció europea en matèria de no-prolifерació i desarmament d'armes i material de destrucció massiva, armes lleugeres i de petit calibre, i residus bèl·lics explosius, que es va celebrar al Parlament Europeu el 7 i 8 de desembre de l'any passat.

Hem fet molt, però no hem fet prou. Hem treballat de valent, però encara no hem assolit l'objectiu. Estem en el bon camí, però encara ens queda molt camí per recórrer. Ens ho recordava el mateix Óscar Arias, ara novament a president de Costa Rica, a la Címera sobre la violència armada i el desenvolupament el passat 7 de juny: «Mi mensaje de hoy es este: todos nosotros tendríamos que estar orgullosos de lo lejos que hemos llegado, pero ahora es tiempo de movernos de los principios a la práctica. Si estamos realmente preocupados por el desarrollo, necesitamos buscar y abordar un marco internacional más firme por el control de las armas, porque no es época solo de declaraciones, sino también de acuerdos, solo de política, sino de leyes.»

Moure's dels principis a la pràctica: aquesta és la crida que ens fan avui la comunitat internacional, les organitzacions, la societat civil. A casa nostra hem tornat a donar un pas de gegant que ens situa novament al capdavant. L'aprovació d'una proposició no de llei a favor d'una llei de comerç d'armes ens assegura que en un any tinguem una llei que garanteixi un procediment transparent per a l'autorització d'aquestes transferències, que incorpori un control periòdic per part del legislatiu i que aquest procediment es basi en l'aplicació

estricta i en la interpretació escrupolosa del codi de conducta de la Unió Europea.

No cal preguntar-se per l'oportunitat de la iniciativa que es presenta avui. No només per la crida del proper 26 de juny; també per l'actualitat política de casa nostra. Vostès saben que existeix al si de la Unió Europea un debat sobre la necessitat que el codi de conducta es transformi en un instrument jurídicament vinculant, tal com ha manifestat el Consell Europeu recentment. Per tant, és hora de passar dels principis a la pràctica.

Tenim tres reptes a curt termini en aquesta matèria, com ens recordava l'eurodiputat Raül Romeva: la necessitat d'un codi de conducta reforçat que esdevingui un objectiu comú; l'avançament dels objectius en la propera Conferència de l'ONU sobre Armes Petites i Lleugeres, i l'impuls del tractat sobre el comerç d'armes. Per això donarem suport entusiasta a aquesta Proposta de resolució, en coherència amb el paper impulsor que van tenir els governs populars de l'Estat, i amb la convicció, sobretot, com diu el president Arias, que ja és hora de passar dels principis a la pràctica.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Volem, com la resta de grups, mostrar la nostra satisfacció per poder aprovar avui en el Ple i per unanimitat aquesta Proposta de resolució i donar-li, per tant, el pes i el valor que això té. Abans de res volem agrair la voluntat, la intenció i, sobretot, la persistència de les organitzacions que avui ens acompanyen i que ahir també ens acompanyaven a última hora, pendents de si aprovàvem aquesta Resolució ahir, impulsores no només de la campanya internacional «Armes sota control», sinó també a les traductores d'aquesta campanya al nostre país i també les impulsores, les veritables artífexs que aquesta Resolució avui estigui aquí per unanimitat: la gent d'Intermón-Oxfam, d'Amnistia Internacional i de la Xarxa d'Acció Internacional contra les Armes Lleugeres, que a Catalunya està representada per la Fundació per la Pau.

Gràcies també per fer possible que avui debatem i aprovem aquesta resolució, que al nostre parer té dos grans avantatges o té dos grans mèrits. Un d'important, el que ja han assenyalat la resta de companys i que fa un pas més cap al control, cap a la regulació del comerç d'armes, la fabricació, l'exportació, la venda, que ha d'incloure també la munició i tot el tipus d'estandardització de tot tipus d'armes per mirar d'afegir un gra més de transparència en el que intentem eradicar però que sabem que avui estem lluny d'aconseguir i, per tant, que intentem regular.

És obvi, i avui n'és una mostra més, que cada vegada més la societat civil, com les entitats que avui impulseu

aquesta Resolució, com els parlaments, siguin estatals o no –i avui el Parlament català s'hi afegeix, com va fer el Parlament Europeu el dia 15 de juny–, tenim un paper major en l'establiment de consciències col·lectives, d'estats d'opinió que generen la necessitat dels estats de fer avenços, sovint molt tímids i poc a poc, en la creació d'acords internacionals que els vinculin, ni que sigui mínimament, cap a donar explicacions, cap a oferir transparència cap a aquests parlaments i cap a aquesta societat civil, en definitiva cap a la societat.

Ho hem vist amb la signatura del protocol de Kyoto, que finalment entrarà en vigor, arran de la pressió de les organitzacions ecologistes i altres institucions de denúncia del canvi climàtic. Ho saben molt bé tots aquells que van treballar per l'eradicació de la fabricació de les mines antipersona, que finalment van acabar en la signatura d'un conveni vinculant per a la seva fabricació, malauradament no encara per a la seva destrucció total.

La Unió Europea, a més a més, enviarà dilluns a aquesta Conferència que comença a Nova York una delegació que per primera vegada, o com a exemple de les poques vegades que ha passat, té una representació també del Parlament Europeu, que en aquest cas encapçalarà un eurodiputat català, el senyor Raül Romeva, que també fixarà la posició de l'eurocambra. El paper de la Unió Europea ha de ser clau, no només perquè en els estats europeus es determinen les posicions més avançades en el control i en la fixació dels estàndards per a la regulació del comerç d'armes, sinó també perquè són, com ja s'ha dit, els països europeus, sovint, els majors protagonistes d'aquest comerç, ja sigui directament o indirectament, i entre ells l'Estat espanyol, que, com ja s'ha dit, és un dels principals exportadors a països subsaharians, no només de municions, sinó també d'armes de tota mena; països empobrits, amb conflictes crònics, dels quals ens hem de fer ressò, però que sovint també ens obliguen a mirar a casa nostra. A vegades es té la temptació, quan parlem de seguretat, quan parlem d'inseguretat sobretot, de vincular-la a la necessitat de l'armament, d'armar-se o de tenir una escopeta a casa. Crec que és fonamental que en aquest acord internacional, que en aquesta regulació del comerç els estats mirin també cap a dins, cap a qui ha de tenir, qui ha de posseir i qui ha de poder utilitzar les armes, perquè és obvi que, com es deia, en la resolució dels conflictes, en la manera com resollem els conflictes demostrem també el tipus de societat que som.

En tot cas, el segon mèrit que volíem afegir a aquesta Resolució és el fet que feu possible que el Parlament català estigui present també a nivell internacional en aquesta Conferència, de nou a través de la societat civil, com ha passat moltes vegades, i que intentem fer un avenç en allò que no és només un principi i que no ha de ser només un principi o una voluntat, que és l'eradicació del comerç, sinó en definitiva la voluntat d'aconseguir la pau. Per nosaltres no és només el control de les armes, sinó també el control d'allà on primerament s'utilitzen no només aquestes armes, sinó la violència. Ens sembla que el control d'armes és l'instrument però que l'eradicació de la guerra i la promoció de la pau ha de ser l'objectiu.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la Proposta de resolució sobre l'adhesió a la campanya internacional «Armes sota control» i sobre el control i la transparència del comerç mundial d'armes.

Comença la votació.

Aquesta Proposta ha estat aprovada per 96 a favor –unanimitat.

Diputat interventor per al període pressupostari del 2006 (tram. 231-00004/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el nomenament del diputat interventor per al període pressupostari del 2006. Té la paraula la secretària primera, que donarà lectura... *(Remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats... Que donarà lectura a l'acord de la Mesa del Parlament que proposa el diputat interventor.

(Pausa.)

La secretària primera

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, la Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 13 de juny de 2006, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda de proposar al Ple la designació com a diputat interventor per al període pressupostari actual el senyor David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en substitució de la senyora Carme Figueras i Siñol.

(Remor de veus.)

El president

Els proposo que s'aprovi per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, si és així, queda assignat l'il·lustre senyor Pérez Ibáñez com a diputat interventor per al període pressupostari actual.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya (tram. 300-0104107)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la política industrial i energètica a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Endavant, senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyors diputats, aquesta, honorable conseller, no és, no pretén ser una interpellació que exigeixi el Govern, exigeixi el Consell Executiu que faci de psicòleg per endevinar quines seran les estratègies empresarials de les indústries i de les empreses radicades a Catalunya. Tampoc no pretén ser una interpellació per netejar la consciència d'aquells que durant una temporada han estat en el Govern, sovint ignorant les realitats del país, i que se les han trobat de sobte quan han retornat a l'oposició. Tampoc pretén ser una interpellació per acusar el Govern d'irresponsable institucional quan es produeixen fenòmens com les deslocalitzacions en el nostre país.

Aquesta és una interpellació per posar sobre la taula elements de preocupació, com ja hem fet en altres ocasions, i que ja hem tingut oportunitat d'interpellar l'anterior conseller de Treball i Indústria, són qüestions que al nostre Grup ens preocupen i sovint detectem que preocupen cada vegada més agents socials i agents de la societat civil, fins i tot detectem que algun altre Grup Parlamentari s'afegeix també en aquests elements de preocupació.

No parlarem, no vull centrar la meua intervenció, la interpellació en el fenomen de les deslocalitzacions, més enllà que per dir-li que quan es produeixen aquestes circumstàncies ens tindrà al seu costat, ens tindrà al costat del Govern en tot allò que fa a negociar la millor solució possible per a la situació en què queden els treballadors d'aquestes empreses que, pels motius que siguin, decideixen sortir de les seves activitats a Catalunya.

De totes maneres –de totes maneres–, honorable conseller, com ens deia el president de la Generalitat aquesta mateixa setmana, que s'ha complert els objectius del Govern, cosa que, bé, hem de respectar, però que, segurament, com a país no podem compartir perquè encara queden molts objectius i moltes polítiques per fer, i donat que aquesta legislatura està pràcticament esgotada, el que no farem en aquesta interpellació és proposar grans actuacions polítiques a mitjà termini sinó que ens hem de centrar més en elements que en la immediata del moment puguin ajudar o puguin preocupar ara en aquest moment els sectors industrials, i com diu el títol de la interpellació, també els sectors energètics de Catalunya.

No obstant això, sí que vull fer una breu referència a la situació econòmica, perquè jo crec que no hem de perdre de vista quina està sent l'evolució de la situació econòmica, l'evolució de la situació industrial de Catalunya, perquè d'alguna manera també ens ha d'ajudar a preveure solucions de futur, tant a mitjà termini com també les de curt termini.

En aquesta situació –i crec que és compartida per la majoria, potser compartida per la majoria de diputats i diputades d'aquest Parlament–, hi ha una certa evolució positiva de la taxa d'ocupació; la taxa d'atur va disminuint, el producte interior brut creix, i creix d'una forma important. I aquesta seria la part positiva, serien les dades positives, però hem de vigilar altres indicadors. I jo ja li deia a vostè, en la compareixença conjun-

ta amb el conseller d'Economia i el conseller de Comerç, per avaluar el compliment de l'Acord estratègic. És a dir, són més els ciutadans que tenen treball cada dia, el producte interior brut creix, però aquests creixements són desiguals, i això produeix un resultat, i és que el creixement, el producte interior brut per hora treballada en aquest país, és a dir, el que es coneix com la productivitat, decreix d'una forma important i intensa, especialment durant l'any 2005.

I això és un element preocupant, i no ho diem només nosaltres, ho diu l'OCDE, per exemple, que afirma que a Espanya en aquests moments, no només Catalunya, Espanya en aquests moments es troba a la cua de tots els països de la OCDE pel que fa a la productivitat. Si a tot això afegim que l'aportació de la indústria en la creació, en la generació de riquesa, en la generació del PIB va disminuint mica en mica, i tenint en compte que la indústria és el sector que genera més valor afegit, ens trobem que estem en una economia que lluny de basar-se en el coneixement, lluny de fer-se més competitiva continua basada encara d'una forma molt intensa en la força del treball, i, per tant, això és el que produeix que hi hagi aquesta poca competitivitat i, en la mesura que la competitivitat és escassa, els riscos de deslocalització són cada vegada més importants. I aquesta és la situació en què ens trobem i en què estem vivint. I això no està millorant, aquests indicadors, de mica en mica, van empitjorant.

Quan analitzem documents i parlem amb diferents agents socials sobre totes aquestes circumstàncies, crec que coincideixen tots en un element que jo crec que ha estat sovint poc tractat des de l'àmbit de la indústria; ha estat tractat més intensament des de l'àmbit de medi ambient, però que des de l'àmbit industrial segurament ha estat passat una miqueta més per alt, no? I és que hi ha una certa coincidència que hi ha un excés de regulacions al nostre país, cosa que suposa una barrera, una certa barrera, al desenvolupament econòmic; hi ha un excés de regulacions. Així ho reconeixia recentment Foment del Treball en un estudi important al respecte de la quantitat de regulacions i de normatives sectorials que han de complir les empreses i les indústries, també PIMEC amb les seves propostes per al 2006 fa referència a aquest excés de regulacions i aporta unes idees concretes sobre el que jo li comentaré ara mateix, i també la Cambra de Comerç ha manifestat, d'alguna manera, la seva preocupació, segurament des d'un altre àmbit que és la repercussió fiscal d'aquest excés de regulacions sobre les empreses.

Es tracta, concretament, honorable conseller, de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, i és que enguany ens tornem a trobar, una vegada més, amb una situació semblant a la que ja va patir a finals de l'any 2003. És a dir, amb una llei que exigeix les indústries, a totes les activitats econòmiques del país, una adequació a aquesta Llei ambiental de l'any 98 i els terminis s'esgoten, concretament en aquest moment s'esgotaven l'1 de gener del 2004; enguany és 1 de gener del 2007, és a dir que tornem a estar a les portes d'aquest esgotament de terminis.

Estem també a les portes d'un finiment de legislatura, igual que al 2003, i les conseqüències de tot això, si no

es fa res, és que l'1 de gener del 2007, igual que passava l'1 de gener del 2004, serem moltes les empreses, les indústries, les activitats econòmiques del país que, segons la mateixa Llei, quedaran a la clandestinitat. I això, òbviament, produeix una inseguretat jurídica important. I estem d'acord que hi hauran empreses i hi hauran indústries que no han complert les seves obligacions, però també estarem d'acord que per a moltes d'aquestes empreses i aquestes indústries el compliment d'aquestes obligacions a vegades els suposa ser encara molt menys competitius del que poden ser. I, per tant, ens agradaria conèixer la seva opinió respecte d'aquesta Llei. Sabem que no és una llei, repeteixo, específica de l'àrea d'Indústria, és una llei de l'àrea de Medi Ambient, però que té repercussions molt i molt importants sobre el Departament que vostè dirigeix, honorable conseller.

És, com li deia, urgent, ara no hi ha temps, nosaltres seriem partidaris d'abordar una reforma integral d'aquesta Llei, però, òbviament, ara no hi ha temps i no serà això, no és això el que li proposem, en tot cas serà la propera legislatura, la propera cambra o el proper Govern el que impulsi el desenvolupament o la reforma integral d'aquesta Llei, però sí que creiem que ara en aquest moment som a temps encara de prendre mesures per intentar minimitzar els efectes que pot causar el finiment, el termini, l'esgotament dels terminis d'aquesta Llei.

Passo al tema d'energia, perquè sinó veig que no em quedarà temps, no? Sobre el tema de l'energia, exactament igual, tampoc no podem fer grans planificacions de llarg termini. De fet, aquest Govern ha passat una part important del seu temps fent-ho, intentant-ho fer, han estat gairebé dos anys per tirar endavant el Pla de l'energia, 2006-2015, i, doncs, si han estat dos anys per tirar endavant el Pla de l'energia... Escolti'm!, menys mal que és un govern amic, no?, però, clar, el ministre d'Indústria, el senyor Montilla –per cert, en boca de molts aquests darrers dies–, en menys de sis mesos s'ha carregat el treball d'aquest Govern en sis anys. Home! Per què? Escoti'm, perquè el Pla de l'energia de Catalunya preveu un creixement de l'energia eòlica d'una determinada xifra, concretament –i vostès també ho deien així en l'acord del Tinell, de 1.500 megawatts instal·lats al final de la legislatura, i ara resulta que el ministre d'Indústria, el senyor Montilla, diu: «escolti'm, la capacitat màxima de la xarxa i per tant de creixement de Catalunya és de 1.100 megawatts, i, per tant, això és un pas enrere molt important.

També...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, president. També li he de dir una cosa, no?, que aquests 1.500 megawatts al final de la legislatura s'acabaran convertint, perquè la legislatura s'acaba enguany, en 150; és a dir, que en dos anys i mig l'únic que s'haurà aconseguit quant a energia eòlica és un creixement de 96 a 144 o 145 megawatts, és a dir

que continuem a la cua de totes els comunitats espanyoles quant a energia eòlica i les perspectives no són gens positives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula el conseller de Treball i Indústria per a la seva resposta, l'honorable senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc li agraeixo el to de la intervenció, perquè tradicionalment quan parlem de sectors econòmics o parlem de sector industrial ens fa o es té una visió excessivament esbiaixada i fins i tot negativa vinculada, precisament, en les imatges que ens apareixen a través dels mitjans o en les notícies que ens apareixen a través dels mitjans que afecten bàsicament tot el procés de deslocalització. I jo crec que hem d'afirmar, d'una forma bastant clara, que la situació del sector industrial actualment és francament positiva. I quan parlo actualment parlo d'aquest primer trimestre del 2006. Estem sortint del túnel, és a dir, és cert que durant els exercicis 2003, fins i tot 2002, 2003 i 2004, vam tenir creixements negatius o creixements voltant el zero, des del punt de vista de riquesa industrial i fins i tot també, hi insisteixo, el 2005, però el creixement com a notícia jo crec important del primer trimestre del 2006 ha estat d'un 0,9 i amb les dades revisades que es presentaran probablement aquest mes de juliol, el creixement del sector industrial català ha estat al voltant d'1,5 el primer trimestre; és a dir, el millor trimestre des de l'any 2000, des del tercer trimestre del 2000.

Lògicament, tampoc vull fer jo, des d'aquest punt de vista, una visió excessivament cofoista de l'actual situació, però sí que hem de manifestar que tant aquesta dada com l'índex de producció industrial que té creixements importants com els indicadors de clima industrial, com els que afecten la inversió, l'ocupació, i fins i tot les exportacions, ens estan determinant una posició positiva del sector industrial.

Dit això, dues valoracions també davant d'això per no fer una visió excessivament cofoista, però sí una miqueta realista en termes de les dades que actualment se'ns incorporen quan nosaltres parlem del creixement industrial de Catalunya. Dues dades, és més que evident, i crec que tothom ho té bastant clar, que en l'economia actualment s'està produint un procés de transformació molt important, dins d'aquest procés de transformació hi ha, lògicament, les deslocalitzacions i que hi ha sectors que estan afectats d'una forma molt més clara, que són més fràgils, com pot ser l'electrònica de consum, el tèxtil o l'automoció. I, fins i tot que aquestes dinàmiques no són únicament i exclusivament dinàmiques catalanes sinó que són dinàmiques que afecten l'Estat espanyol, però també dins del marc d'Europa.

Algunes dades que ens han fet arribar de la Conferència de les Nacions Unides sobre comerç i desenvolupament, perquè vegem la modificació substancial que

s'està produint en els sectors econòmics a nivell mundial i el creixement del comerç internacional, ens diuen les dades que la mitjana dels anys 99-2000 d'inversió estrangera en termes mundials, la distribució que es va fer, és a dir, a on anava la inversió estrangera, era un 74 per cent als Estats Units i a Europa, i un 20 per cent que anava a països com Europa de l'Est, Àsia, Oceania, Llatinoamèrica i Àfrica. Això, els anys 99-2000.

Els anys 2003-2004, fa escassament quatre anys, l'evolució d'aquesta inversió estrangera s'ha modificat substancialment. És a dir, els Estats Units i Europa –l'Europa dels quinze, eh?– ha passat d'un 74,1 per cent de tota aquesta inversió estrangera a un 53,3. I la resta de països, que era Europa de l'Est, Àsia, Oceania, Llatinoamèrica i Àfrica, ha passat d'un 20 per cent a un 33,1 per cent. O sigui, les dinàmiques catalanes, quan parlem de deslocalització, formen part d'una dinàmica absolutament global. Val la pena, en primer lloc, posar-ho de manifest. Segona..., això no vol dir que com a govern no hàgim de fer coses, i després faré referència a aquestes coses.

Segona, crec que també és bo, i reconec que té una certa dificultat fins i tot en termes estadístics, que fem una valoració de quin és el concepte del sector industrial, quan nosaltres parlem l'any 2006. No podem parlar ja del sector industrial en termes únicament i exclusivament del concepte del sector industrial i indústria manufacturera del segle xx, fins i tot del segle xix. La indústria actualment és un altre procés. Quan nosaltres parlem del sector tecnològic, forma part del sector industrial. Quan nosaltres parlem de la logística, forma part del sector industrial. Certament que a nivell d'estadística, com a concepte, com a creixement industrial, no és així, però en forma part ja indirectament. I fins i tot quan nosaltres parlem de tecnologia, però també d'indústria audiovisual, també forma part del sector industrial. La indústria, en aquests moments, no la podem tenir com a concepte únicament i exclusivament del segle xx; és un altre procés.

Certament, li dono la raó, que aquest país, en aquests moments, té dades –en termes globals, no en termes industrials– francament positives: creixement de producte interior positiu, creixement de l'ocupació en termes positius, i també uns nivells d'atur com mai havíem tingut. Ara, és cert que el paràmetre d'aquest creixement, i ho ha manifestat el ministre Solbes, i jo comparteixo aquest criteri, és un paràmetre que ve determinat en un 80 per cent d'aquesta riquesa per increment de l'ocupació i un 20 per cent per la productivitat. Amb la qual cosa en un futur també ens trobarem que a l'hora de valorar les dades també hi haurem d'incorporar alguns criteris nous d'aquests conceptes que parlava jo del segle xxi.

Un informe de la mateixa Cambra de Comerç, parlant del període..., que en termes industrials el creixement ha estat baix, però que hi ha hagut un petit creixement, diu que al llarg del període 2001-2005 el volum de producció de la indústria catalana en el seu conjunt s'ha mantingut pràcticament estancat amb un creixement mitjà anual del 0,6. Són les dades que jo també li estava incorporant ara. Per altra banda, entre els anys 2001-2003, els únics de què disposa dades d'ocupació homo-

gènia, l'ocupació industrial va disminuir a un ritme mitjà anual del menys 1 per cent. L'ocupació, o sigui, la capacitat de generar ocupació. Aquest moderat augment en el nivell d'activitat industrial, combinat amb la caiguda de l'ocupació, dona com a resultat un significatiu augment de la productivitat per persona ocupada a la indústria a l'entorn del 2,1 per cent durant l'any 2001-2003. Poca cosa –poca cosa. O sigui, comença a incrementar la productivitat. Però a partir d'ara, quan nosaltres parlem de creixement industrial, haurem de parlar en termes de creació de riquesa, en termes d'exportació, però ens podem trobar amb la paradoxa que no creix l'ocupació en el sector industrial perquè ens creix la productivitat. I haurem d'afirmar i confirmar que aquest és un element o un paràmetre positiu.

Dit això, i per donar una miqueta resposta a alguns elements que vostè manifesta, i manifestant, com he fet d'entrada, que el creixement industrial, sobretot, hi insisteixo, el primer trimestre del 2006, és tan positiu, que nosaltres manifestem que estem sortint del túnel, i acceptant que hi ha un procés de transformació, de creació i de destrucció de llocs de treball, dues qüestions a què vostè ha fet referència, en el temps que em queda disponible.

Primer, tot el que afecta l'aplicació de la Llei integral d'intervenció ambiental i a l'impacte que pot..., i que està tenint dins el sector industrial. La posició del Govern respecte a l'aplicació d'aquesta Llei i qualsevol tipus de normativa ambiental que pugui afectar sectors econòmics i sectors industrials és la necessitat de compatibilitzar. La generació de riquesa, que és allò que ens pot generar benestar, i després posteriorment, en termes democràtics, podem discutir entre tots com distribuïm aquest benestar..., amb la necessitat de donar resposta a elements de qualitat ambiental, que sovint no vénen determinats únicament i exclusivament per la capacitat democràtica que pot tenir aquesta sala, sinó també de directrius que vénen determinades pròpiament per la Unió Europea –algunes. El que tampoc necessàriament nosaltres hem de fer és tenir posicions, des del punt de vista ambiental, superiors a les que ens pugui determinar la Unió Europea.

I respecte al tema de l'energia eòlica. La voluntat per part d'aquest Govern, a través del Pla de l'energia, és parlar..., determinar com a concepte clar que la millor política energètica és l'estalvi i, lògicament, també és l'eficiència. Però, dit això, l'energia eòlica, el Pla d'energia..., ens parla que en el Pla 2006-2015 nosaltres volíem poder desplegar en el territori 3.500 megawatts d'energia eòlica.

Hi ha un element important, també, més enllà de les consideracions polítiques. La xarxa de distribució elèctrica, la catalana o l'estatal, té una capacitat limitada per donar resposta i per suportar les puntes que pot tenir l'energia eòlica. Amb la qual cosa és cert que existeix un element estrictament tecnològic que hem de definir, que actualment Red Eléctrica Española i l'Estat espanyol defineixen aproximadament –li ho estic dient en xifres aproximades– entre 22.000 i 23.000 megawatts de capacitat de suportar la xarxa. I ha fet una proposta de distribució, que no és una distribució definitiva, que nosaltres en aquests moments estem negociant directa-

ment amb el Ministeri d'Indústria i Energia per intentar que tinguem, en període..., fins al 2008 la capacitat de poder generar 1.500 megawatts, o poder distribuir, poder distribuir dins l'àmbit del territori català, 1.500 megawatts l'exercici 2008. La primera proposta que ve determinada per part del Ministeri d'Indústria, del secretari general d'Energia, era aproximadament 1.100 megawatts.

Ara bé, nosaltres, no tan sols com a govern, com a govern, com a formacions polítiques que tenim responsabilitats aquí i tenim responsabilitat en el territori, també hem d'acceptar que la planificació energètica, sobretot respecte a la distribució èlica, implica també un alt grau de complicitat dins el marc del territori. No ens serveix per a re voler-ho prioritzar en termes ambientals tot. S'han de fer les coses bé. L'energia èlica és una alternativa important dins l'àmbit energètic d'aquest país, però també és important, tant com l'energia èlica, sobretot si no volem puntes dins el marc de la distribució, tenir una xarxa de distribució completada. I també tenir àmbits de generació elèctrica com Déu mana. I això vol dir un alt grau de complexitat i de complicitat, no tan sols per part del Govern, sinó també de les formacions polítiques que dins de l'àmbit territorial també tenen responsabilitats a l'hora de distribuir l'èlica.

Em dona la impressió, senyor diputat, que més clar no ho puc dir. De totes formes, i per acabar amb aquesta part de l'energia, i pendent lògicament de la rèplica que vostè pugui formular, la nostra voluntat és que l'exercici màxim a 31 de desembre del 2008..., tenir la possibilitat de fer 1.500 megawatts, i superar en aquest cas, doncs, la primera proposta per part del Govern de l'Estat, que és de 1.100, aproximadament, megawatts, que és la proposta que ha realitzat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rodríguez, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., «estem sortint del túnel», aquesta era la seva expressió, honorable conseller. Permeti'm que li digui que el túnel el veiem una miqueta més endavant. I no som els únics. Ho diu la majoria d'agents, la majoria de sectors. La setmana passada ho deia el Col·legi d'Economistes, a propòsit d'una enquesta entre els seus col·legiats. Deien: «Escoltin, d'aquí a dos anys, atenció: la construcció, que és el sector intensiu, un sector intensiu amb mà d'obra, pot començar a davallar, i això pot tindre unes repercussions importants sobre el mercat de treball.» Ho deia aquesta mateixa setmana l'OCDE, que feia uns plantejaments semblants en un període d'entre dos i quatre anys. És a dir que possiblement estiguem sortint d'un túnel, estem veient la llum, però compte, perquè després d'aquest túnel en ve un altre. I, per tant, convé que no perdem de vista la llarga distància, el que ens ve a sobre, perquè moltes vegades en aquest procés de transformació que vostè ha esmentat, en què està immersa la indústria, potser de forma encara una mica

acomplexada, però que s'hi ha d'acabar d'incidir d'una forma més important, convé tindre la mirada llarga i les vistes llargues per tal de poder emprendre aquelles reformes estructurals adequades i, per tant, que el teixit industrial, el teixit econòmic, doncs, s'adeqüi i realment entri de ple en aquest procés de transformació que ens permeti, a la nostra economia, ser competitiu.

Respecte a les deslocalitzacions, comparteixo plenament el que vostè ha dit. De fet, jo ja he començat dient-li: «Escolti'm, aquesta interpellació no és per dirlos que el Govern és un irresponsable institucional», com feia una altra diputada d'aquesta cambra fa quinze dies o vint dies aquí mateix. Els deien això, fruit d'un procés de deslocalització. Escolti'm, hem fet altres interpellacions, mai no hem acusat el Govern de culpable respecte de les deslocalitzacions i continuem en aquesta mateixa línia.

Respecte de la productivitat, vostè ha fet una lectura en el sentit que, home, una major productivitat pot tenir com a..., jo no diria conseqüència, no?, però sí que el fet que hi hagi un menor creixement de l'ocupació, una disminució de l'ocupació, ens porti que hi hagi una major productivitat. Ara, no és necessàriament així. Aquí hi han dos factors, creixement i ocupació, i és perfectament plausible que amb un creixement positiu de l'ocupació i amb un creixement positiu, es produeixi també un creixement de la productivitat. Com? Incrementant el valor afegit –incrementant el valor afegit–, i, per tant, apostant per l'economia del coneixement, apostant per aquestes transformacions a què ens referíem fa un moment.

Pel que fa a la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, miri, jo puc estar d'acord que hi han transposicions de directives europees que no ens podem saltar. Però, és clar, les transposicions de les directives europees es poden fer de moltes maneres –es poden fer de moltes maneres. I aquí, a Catalunya, en aquest Parlament, vàrem apostar –i m'hi incloc, el nostre Grup també hi va ser, el nostre Grup també hi va votar favorablement– per una llei, la de la intervenció integral, que era molt ambiciosa. Però, escolti'm, a la pràctica –després de vuit anys jo crec que ha quedat més que demostrat– això suposa una barrera important al desenvolupament econòmic. Per tant, val la pena que ens ho replantegem, especialment –especialment– quan hi ha hagut transposicions d'aquesta mateixa Directiva en altres àmbits, a Espanya, per exemple..., que és d'aplicació molt més lleugera, que continua protegint el medi ambient i, en canvi, no suposa barreres importants al desenvolupament. Per tant, vegem les experiències –vegem les experiències–, valorem-les i, en la mesura del possible, apliquem-les per tal de perjudicar menys la nostra economia.

Respecte dels temes energètics i de l'energia èlica, vostè ens diu: «Escolti'm, les coses s'han de fer bé.» Hi estem absolutament d'acord, ho compartim perfectament: les coses s'han de fer bé. Si és que aquest ha estat el nostre discurs al llarg de dos anys, mentre s'ha estat elaborant el Pla de l'energia. Està clar que les coses s'han de fer bé. Ja sé que vostè no era conseller, però havíem tingut oportunitat de parlar, d'interpel·lar, de fer preguntes a l'anterior conseller respecte a l'ener-

gia eòlica i ens deia: «Escolti'm aquest Govern ha sigut capaç de negociar l'abocada a xarxa dels 1.500 megawatts que va autoritzar el Govern anterior i que no tenien possible sortida.» Això s'ha dit en aquest ple, s'ha dit en aquesta cambra. I ara ens trobem que no, que la xarxa no té aquesta capacitat, que ens diuen que no, que com a molt primer van començar dient que si 900 o 1.000, ara estem a 1.100. Vostè ens diu: «Escolti'm tindrem els 1.500.» Però és que això només donarà sortida als que ja hi ha autoritzats –als que ja hi ha autoritzats–, als que ja hi havia autoritzats abans que vostès entressin en el Govern...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

I acabo, senyor president. I, per tant, les perspectives, en aquest sentit, honorable conseller, crec que no són gens positives. Nosaltres estem disposats a donar-los suport en la negociació, a donar-los suport que això es corregeixi, però el nostre lament és que s'han estat dos anys fent un pla de l'energia que a l'hora de la veritat ha resultat paper mullat.

Últim element, honorable conseller. Ens agradaria conèixer el seu parer, i el parer del seu Departament, respecte de la previsió de parc eòlic marítim en el delta de l'Ebre, perquè hi ha una proposta de resolució del Parlament i em dona la impressió que el Consell Executiu, el Govern, no està actuant en la mateixa línia que recomana i que demana la Proposta de resolució d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, jo crec que, en part, en aquest diàleg que estem tenint, coincidim en algunes circumstàncies a què vostè ha fet referència i jo també he fet referència: que la situació econòmica és positiva, però que el procés de transformació s'està produint en aquests moments; que no hem d'abaixar la guàrdia. Coincidirem que hem d'incorporar elements de tecnologia dins dels processos productius, coincidirem que hem d'incorporar més valor afegit...

No vull entrar en el matís de si és possible, perquè és cert que és possible, generar més ocupació i generar més productivitat, però sobretot en el sector industrial jo el que manifesto és que en un futur ens podem trobar en circumstàncies de creixements industrials importants, amb nivells d'ocupació que no són exactament iguals.

I, lògicament, quan nosaltres parlem de dades agregades, també ens podem trobar, dins el mateix sector industrial, elements diferents. Per exemple, que el sector químic té elements de més productivitat que el sector tèxtil. Però també ens podem trobar que dins el sector químic hi han

empreses que són més productives, que tenen més productivitat, i al sector tèxtil també. És a dir, no tot és un concepte global, sinó que tenen tot un element de matís.

Ara, sí que li volia fer referència, en aquesta cambra i amb aquesta intervenció, tant, una, que aquesta visió que la generació d'ocupació és aquella que genera riquesa és certa a mitges en la mesura que la productivitat determinarà en un futur creixements de riquesa sense que necessàriament hi hagi ocupació.

Dit això, de totes formes jo crec que tots els informes a què vostè ha fet referència, de tots els organismes internacionals que vostè hi ha fet referència, també fins i tot de l'últim del Fons Monetari Internacional, manifesten que la salut econòmica d'aquest país i de l'Estat és positiva, però que tenim pendants, com té tota l'Europa occidental, l'obligació de donar resposta a increments de valor afegit davant la competència, en termes de salaris baixos, dels països asiàtics, que a més es veu, en termes d'inversió estrangera, què és el que s'està produint.

Ara, dit això, i intentant donar resposta a les dues qüestions que vostè hi ha fet clarament referència, primer, estem parlant de les dades del primer trimestre en termes industrials. I jo manifesto que sí, que estem sortint del túnel, i també li dic que no ho faig amb cofoisme, però és que tampoc la dic jo tan sols aquesta posició. Ho està manifestant en aquests moments la mateixa cambra de comerç i també altres informes, que la situació industrial del primer trimestre del 2006 en aquest país és positiva i que estarà combinada entre noves inversions, combinada també amb processos de deslocalització. Concretament en el tema de l'energia l'autorització o el que actualment la Direcció General d'Energia té autoritzat en tema de parcs eòlics és aproximadament entre 1.500 i 1.700 megawatts, actualment, avui en dia.

També hem de dir una cosa molt clara: passar d'un procés d'autorització a un procés de construcció física no és el mateix, i necessitem probablement aquests dos anys, per no dir més, per convertir en realitat aquestes autoritzacions. Perquè l'autorització ha de comportar posteriorment permisos municipals; és a dir, hem de concertar amb el territori i també buscar complicitats amb el territori. Necessitem línies d'evacuació, perquè no serveix autoritzar un parc eòlic quan després tenim problemes amb les línies d'accés.

Necessitem també..., un problema que és en termes globals, hi ha un problema d'oferta demanda respecte als generadors eòlics en el dia d'avui. I també manifestar que la capacitat d'accés a una xarxa, malgrat que nosaltres ens puguem manifestar quan un territori en termes de nació, tal com diu l'actual Estatut –la xarxa no té en compte aquests termes, la xarxa elèctrica no té fronteres–, la capacitat de donar suport i d'aguantar les puntes eòliques no ve determinada únicament i exclusivament per la capacitat que pugui tenir la xarxa diguem-ne catalana. I, com més energia eòlica vulguem nosaltres, més interconnexió necessitem, sigui on sigui, a més, aquesta interconnexió; si no es pot definir que la capacitat de suport de la xarxa energètica catalana sigui ics, no és així. S'ha de plantejar en termes des d'aquest punt de vista globals. I nosaltres considerem que entre 1.100 i 1.500 –sobretot millor 1.500 que 1.100– és una xifra que

pot ser assolible i que tindrem dificultats a assumir-la en termes dels processos tal com s'allarguen per la construcció de parcs eòlics.

Per donar resposta al parc eòlic de les Terres de l'Ebre, del mar, la nostra prioritat serà, si tenim 1.500 megawatts, donar resposta als termes eòlics en termes terrestres, sobretot perquè és el lloc on nosaltres tindrem competència. No tant dins de l'àmbit estrictament marítim. Aquesta serà la nostra prioritat, eh? I dins de les autoritzacions, serà el primer que nosaltres hi haurem de donar pròpiament resposta.

I en la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental, senyor president, i amb això acabaria aquesta intervenció, les qüestions que afecten la Llei d'intervenció integral de l'administració ambiental són bàsicament qüestions de seguretat. Li he manifestat abans que nosaltres hauríem de tenir posicions similars a les que té la Unió Europea quan determina les exigències en matèria i qüestions de seguretat. I continuo considerant que són compatibles aquests dos criteris.

Quan nosaltres parlem de qualitat de l'ocupació, d'internalització i de productivitat, aquí, en aquests elements, també hi han els temes de seguretat. En termes industrials, i si se'm permet també manifestar-ho en termes de seguretat i de prevenció en el treball, també això són elements de qualitat en la ocupació i productivitat i també la millora i la incorporació de valor afegit. La seguretat no és un concepte «baladí», és un concepte que forma part dels elements de qualitat d'una economia, i lògicament d'una indústria.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el procés de desindustrialització a Catalunya (tram. 300-01043/07)

El quinzenè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de desindustrialització a Catalunya. La presenta el Grup de Convergència i Unió i per a la seva exposició té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, estalviem, si li sembla, senyor conseller, una part del debat —és l'avantatge, doncs, de tenir dues interpellacions el mateix dia—, que és la part primera de la seva resposta al diputat del Partit Popular, el senyor Santi Rodríguez, sobre les característiques generals del procés en què seria necessari persistir tenaçment per sortir d'aquest túnel en què vostè veu la sortida. Estalviem aquesta part del debat.

Centrem el debat en dues qüestions: en l'anàlisi seriosa d'algunes de les dificultats que el país té, i en què està passant a les nostres empreses, als empresaris, als treballadors i les treballadores del nostre país, a les quals, per cert, hem fet ben escassa referència.

Jo li faig un llistat, senyor conseller, que li entregaré després personalment, de 2005-2006, del tancament d'empreses —n'hi llegeixo algunes: Levi's, Panasonic, Samsung, Fisipe, Tracoina, Iar Ibérica, Miniwatt, Novalux, Edipress, Joyco, Celestica, i les que vulgui..., un llistat inacabable d'empreses, d'homes i dones que han perdut el seu lloc de treball; d'homes i dones que ens han abordat al Parlament, a l'entrada del Parlament, a diputats i diputades, preocupats per la seva situació de treball. Homes i dones que preocupen, lògicament, la intervenció dels sindicats de classe, respecte a la sort que els espera com a treballadors i treballadores. Gent, senyor conseller, que té problemes. No és un nombre petit de persones que tenen problemes, estem parlant de l'any 2005, de sis mil treballadors; estem parlant només del que portem de trimestre, aquest primer trimestre en què veiem la llum, de dos mil treballadores més, el 30 per cent de treballadors de tots aquells que han cessat a les empreses a tot l'Estat espanyol. Estem parlant, senyor conseller, d'una autèntica situació d'emergència per a determinats sectors del nostre país en l'àmbit industrial, que té a veure, és clar que sí, amb l'automoció, amb l'electrònica de consum, i naturalment amb el metall i molt particularment amb el tèxtil.

Fins aquí, vostè dirà: «Home, nosaltres això també ho compartim.» Però del que ja no estic segur de compartir és de les dues qüestions de què vull parlar: de quina és la perspectiva que s'obre per a la nostra economia —u—, i —dos— de les mesures que el govern ha endegat per pal·liar aquesta situació. És a dir, jo el que vull, senyor conseller, és que, si és possible, al marge de referir-nos a la retòrica general respecte a allò que ens convé fer, ens centrem en allò que no ha fet el seu govern. Això és del que hem de parlar.

Òbviament que tenen molta importància algunes de les coses que vostè ens ha referit en la interpellació anterior, indiscutiblement que sí. Jo el que vull saber, a hores d'ara, és: el conseller d'Indústria i Treball del Govern de la Generalitat de Catalunya què en pensa del valor de l'acord per la competitivitat, l'ocupació, i la qualitat d'aquesta ocupació al nostre país durant tots aquests dos anys i mig. Quin és el balanç que el Govern té respecte a aquesta qüestió? D'això és del que vull que vostè em parli. Vull que em digui, de tot aquest conjunt de reptes que vostès van encetar amb aquest acord, i amb algunes de les orientacions que ens van donar aquí diversos consellers —el d'Economia, el d'Indústria i Treball, del govern tripartit— per aquest període, quins s'han complert i quins no s'han complert.

Per pal·liar els problemes que els treballadors i treballadores tenen, de què han servit les polítiques endegades pel SOC? Amb relació a tot això, quin és el balanç del desplegament del SOC i dels seus consorcis? Amb relació a això, quina és la política de formació que des del SOC hem endegat per pal·liar aquest tipus de problemes? Al marge d'aquest discurs general, respecte a quines coses podem fer plegats i la transformació que el nostre sector productiu experimentarà al marge d'això, expliqui'm, senyor conseller, si vostè és tan amable, què ha fet el Govern per pal·liar els problemes d'aquests treballadors i treballadores que davant d'aquest Parlament s'han posicionat tantes i tantes vegades. Això és el que volem saber.

I estic segur que vostè dirà: «Home, presentem un balanç positiu perquè, fixi's, sortim del túnel.» D'això li parlaré en la segona part de la intervenció, però no ara. Però no me n'escapoliré, perquè jo no estic d'acord amb vostè tal com vostè ho planteja.

Però la primera cosa que li demanem, senyor conseller, és que fugi de dues qüestions: una, de cap mena de catastrofisme en considerar la situació econòmica –no vagi per aquí perquè em coneix i sap que aquesta no és la nostra orientació, indiscutiblement–, i, dos, tan important com això, que fugi també d'aquesta idea més abstracta d'aquest debat sobre orientacions generals, que jo crec que serveix ben poc per pal·liar els problemes que els treballadors i les treballadores, els empresaris tenen al nostre país.

Segona qüestió. Diu: «Anem bé. Tothom ho diu. Tothom diu que no hauríem de tenir més preocupacions de les necessàries.» Tothom menys el secretari d'Estat d'Economia, el senyor Vegara. El senyor Vegara, reunit, tan lluny com abans d'ahir, a Santander amb la banca del seu país –del nostre país–, demanava: «Escolti'm, posem-nos les piles, això comença a ser preocupant.» No ho diu l'oposició, senyor conseller, ho diu el secretari d'Estat d'Economia del Govern espanyol. I per què ho diu? Per temes que nosaltres els considerem d'importància extraordinària. Concretament, el senyor Vegara de què parlava? De l'escassa competitivitat de les nostres empreses. De què parlava el senyor Vegara? Del preu del petroli. De què parlava el senyor Vegara? De l'elevat endeutament de les famílies. I podria parlar del diferencial d'inflació, podria parlar de l'estancament de l'estalvi al nostre país, podria parlar del dèficit comercial, podria parlar d'un conjunt de coses, senyor conseller, que podem estalviar-nos-les, que podem ignorar-les. Pitjor, aquí hi ha un doble problema que hem d'abordar plegats, senyor conseller, i és el següent. Al marge dels problemes que els treballadors i les empreses tenen plantejats ara i als quals hem de donar una resposta, i jo el que vull és el seu balanç, com actuem sobre aquests elements que estan estrangulant l'acció del Govern i si hi ha possibilitats que des del Govern es prenguin mesures per combatre'ls de manera efectiva. A què apella el senyor Vegara? Que els bancs i les entitats financeres tinguin sentit de l'oportunitat, sentit històric i ajudin les empreses a tirar endavant aquest procés, d'acord, això està bé en l'àmbit del Govern espanyol. La pregunta és: En l'àmbit del Govern català, conseller, mesures específiques?

Nosaltres és la tercera interpellació que fem en set mesos sobre la situació industrial. De veritat, ens semblen molt interessants els debats de torn amb el conseller específic per parlar d'aquestes coses. Però li volem transmetre una cosa que és molt important, conseller: estem preocupats i estem inquiets. Vostè diu: «Res de cofoisme.» El creiem, hauria d'estar preocupat i hauria d'estar inquiet, i hauria d'estar preocupat i inquiet per aquestes consideracions que nosaltres els fem, perquè té a veure justament amb la productivitat i amb la competitivitat.

Hem tingut dotzenes de reunions amb empreses, dotzenes de reunions amb sindicats per tot el territori. La gent no comparteix aquest criteri que les coses van bé.

Tampoc fa alarmisme gratuït. Tampoc fa catastrofisme gratuït. Però són els sindicats que diuen que si hi ha una cosa que ha mancat durant aquests anys, aquests darrers anys per part del Govern tripartit ha estat gestió. Gestió, per què? Per resoldre part d'aquests problemes que tenen. Si vostè em digués: «Teixidó, el balanç que nosaltres presentem de l'acció de govern és molt –molt– positiu.» Si vostè ens donés arguments, nosaltres el creuríem, però no tenim aquesta percepció. Tenim la percepció com si els problemes que van passant, senyor conseller, vostès hi convivissin, si van bé i si van malament. No fem responsable –que quedi clar, senyor conseller– aquest Govern exclusivament d'una situació objectiva, és clar que no!, ni intel·lectualment ni política ens ho permetríem. Té a veure molt amb la situació objectiva en què viu la nostra indústria, però no és veritat que aquesta transformació afecta igual tothom, i no és veritat que s'està produint d'una manera que acabarà essent interessant per a algunes de les perspectives respecte a la transformació del nostre model industrial.

Quan vostè es troba amb una empresa com Hewlett-Packard que marxa, quan vostè es troba empreses grans que treuen el seu centre d'investigació i recerca, quan vostè es troba amb empreses com Ono que deixen Catalunya, quan vostè sap que les inversions a Catalunya han minvat, malgrat que vostè les ha presentat amb aquest marc de minva de la inversió estrangera internacional a tota l'Europa occidental, home, jo crec que els problemes són objectivament seriosos i per abordar-los.

Vostè m'haurà de dir ara, conseller, si ho creu oportú –ja tindrem l'oportunitat de rebatre-ho–, si hem estructurat polítiques efectives des del Cidem, sí o no? Vostè em podrà dir ara si el balanç de l'Agència Catalana d'Inversions és un balanç de què vostès se senten satisfets, sí o no? Em podrà dir si el Forcem presenta un balanç des del punt de vista de l'aplicació de la formació, sí o no?, al marge de tota la problemàtica amb el Tribunal Constitucional i l'aplicació de les sentències. Sí o no? Dit d'una altra manera, senyor conseller, ha complert el Govern els objectius que tenia marcats per ajudar el canvi o la transformació del model productiu a Catalunya? Sí o no?

Insisteixo, per clarificar el debat, que nosaltres no fem responsable únic el Govern sobre aquest punt. No cal ni dir-ho, eh? Crec que afectaria veritablement la comprensió que nosaltres tenim de la política i de la mateixa acció de govern. Però sí que els diem que s'ha de fer molt més del que es fa i que es podia haver fet molt més del que s'ha fet.

Acabo, senyor president. A la primera interpellació que vàrem presentar fa set mesos, vàrem proposar un conjunt de mesures a què el Govern tripartit, amb el suport dels grups parlamentaris, va creure oportú no donar suport. Acceptable. Ho vàrem fer en una segona interpellació: tot un conjunt de mesures que el Govern va dir que no era el moment, perquè pensava vostè endegar bona part d'aquestes iniciatives. D'acord. Hi haurà una moció ara d'Esquerra Republicana de Catalunya, que nosaltres presentarem un conjunt de modificacions d'aquesta esmena, justament respecte al tema de Braun, en què tornem a proposar mesures d'un pla de xoc per

poder fer front als problemes que aquestes empreses tenen. Veurem què és el que decideixen vostès.

Nosaltres el que li demanem, senyor conseller, sense més, és: actuï, actuï i prenguin mesures, que crec que les poden prendre en els àmbits que els són propis...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, senyor. I aquests àmbits que els són propis són l'acció del Govern de cada dia per part de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor president... Senyor diputat, jo li he manifestat i li continuo manifestant que, malgrat que a vegades tenim el plantejament en termes de passat o en termes de present de si hi ha un canvi de model industrial, jo el que li manifesto, senyor diputat, és que el canvi de model industrial s'està produint en aquests moments; actualment ja s'està produint, aquest canvi de model industrial. Però s'està produint en termes de destrucció i en termes d'ocupació i en termes de construcció, de creació de llocs de treball. I aquesta és la posició.

Home, jo no vull tenir una posició cofoista, però jo crec que el millor que podem fer també, en el dia d'avui, per intentar ser objectius i sortir-nos de la retòrica, tal com vostè ha manifestat, és parlar de dades. De la mateixa forma que en l'anterior interpellació del senyor diputat li he manifestat clarament que als exercicis 2002, 2003, 2004 i 2005 hem tingut un creixement industrial al voltant del 0 per cent i ha estat així, li haig de manifestar amb la mateixa contundència que les dades del creixement industrial –després, si li sembla bé, ja parlarem de les dades en termes globals– són positives. I no és una posició optimista que jo vulgui tenir; són dades que provenen pròpiament tant de diferents corporacions públiques, com pot ser la Cambra de Comerç, com d'altres.

El PIB industrial, el primer trimestre del 2006, creix per primera vegada als mateixos nivells que el tercer trimestre del 2001. I no és una qüestió en termes de legislatura; també li ho voldria deixar clar, eh? Vostè i jo sabem perfectament que nosaltres, com a govern, tenim capacitats d'acompanyar les modificacions dels processos industrials, però el cert és que aquesta és una dada que jo crec que val la pena que l'afirmem: no creix el 0,9, creix l'1,5. Fa quatre anys que no havíem tingut aquest creixement.

Les dades de l'índex de producció industrial estan creixent el 7,6, quan l'any passat van decreixen un 2,6. La confiança industrial també ens ha crescut d'una forma molt important. Les comandes són les més altes dels

darrers cinc anys. El grau d'utilització de la capacitat productiva del segon trimestre és el més important dels darrers dos anys. I la confiança de la indústria, mesurada per l'indicador del clima industrial, és la més alta des de l'any 2003. Aquesta és una situació –també s'ha de dir– similar o anàloga a la que s'està produint dins el marc de la Unió Europea. La inversió industrial també ha pujat, i l'ocupació industrial s'està mantenint i ha augmentat un 3,5 durant el primer trimestre. I les exportacions –que ho ha dit el secretari d'Estat de Comerç, eh?, no ho ha dit potser el senyor Vegara, però també ho ha dit una persona que té prou capacitat– també han crescut aquest exercici un 17 per cent durant el primer trimestre.

Aquestes són dades objectivables. Cadascú hi pot posar la retòrica que estimi més oportuna. No sóc cofoista, però jo crec que hem de manifestar que dins de l'àmbit del sector industrial estem en una situació francament positiva.

Dit això, li he manifestat..., i vostè ha fet referència al secretari d'Estat, i jo li he fet referència al ministre d'Economia, i a més comparteixo la seva valoració. Sobre les dades de creixement de PIB, sobre les dades de creixement d'ocupació, sobre les dades de reducció de l'atur i els índexs d'atur que nosaltres tenim, hi ha un element que, si bé ha estat un èxit durant els últims cinc anys, aquesta evolució, té un element d'incertesa: que la generació de riquesa creix sobre el 80 per cent d'ocupació i un 20 per cent de productivitat.

Vostè em diu: «Nosaltres veiem amb preocupació les situacions de deslocalització...», i m'ha fet una llista. Miri, els anys 2002-2003 –i no és per entrar dins el pim-pam, que no és el meu interès, ni tampoc és el meu estil–, també van marxar un seguit d'empreses molt importants. I el mercat de treball, els treballadors i treballadores a què ha fet referència, va tenir la capacitat d'integrar bona part d'aquests treballadors i treballadores; molt bona part d'aquests treballadors i treballadores van tenir capacitat de trobar feina.

I si nosaltres fem referència a l'evolució d'expedients de regulació d'ocupació, que no vol dir extinció de contractes –hi ha extinció de contractes, però hi ha suspensió, eh?, hi han diferents modalitats dins de l'àmbit de la regulació d'ocupació–, l'any 2001 eren 21.000 treballadors els afectats; el 2002, 25.000; el 2003, 16.000; el 2004, 15.000; el 2005, 16.000, i de gener a abril del 2006, 3.198. És a dir, hi ha una posició del mercat laboral en aquests termes també positiva.

Insisteixo, i ja li ho he dit abans, que no vull ser cofoista en absolut, però crec que val la pena manifestar que sí que en aquests moments l'economia catalana té una certa capacitat d'adaptació respecte als canvis que s'estan produint. I això no treu que veurem, que esperem tots plegats que no sigui així, però veurem processos de destrucció d'ocupació i veurem deslocalitzacions. Però, de la mateixa manera que s'han produït aquestes deslocalitzacions, també hi hauran localitzacions.

I vostè em diu: «Què ha fet el Govern?» Doncs, per exemple, durant l'exercici 2002-2003 es van destinar 36 milions d'ajuts directes a empreses per a recerca i desenvolupament, i els anys 2004-2005 hem multipli-

cat per dos aquestes aportacions. I, certament, la línia a seguir durant els propers anys serà continuar incrementant d'una forma substancial aquestes aportacions, de la mateixa forma que també hem de tenir una necessitat i una col·laboració del sector empresarial, perquè faci més xarxa de recerca i desenvolupament i que tinguin menys capacitat que siguin projectes un a un dins el marc de les empreses.

De la mateixa forma que nosaltres li hem de manifestar al sector empresarial, perquè no podem incidir en la seva capacitat com a accionistes d'una empresa, que un dels problemes que té l'economia catalana és la dimensió. Si parlem dins d'un món global, l'empresa, petita i mitjana empresa que existeix dins aquest territori i que ha estructurat la capacitat econòmica d'aquest país i que és molt important té un problema que ha de saber afrontar, i el Govern l'acompanya en aquest procés, que és el de dimensió. Estem en un mercat global, i en un mercat global és absolutament necessari que tinguem una certa capacitat d'ajudar aquestes empreses perquè assumeixin aquesta dimensió.

L'Agència Catalana d'Inversions ajuda a tot aquest procés, que passa de la deslocalització a la localització. Hem fet referència a algunes estadístiques que ens diuen que a l'exercici 2005 varen haver-hi pèrdues de lloc de treball en concepte de deslocalització –no parlo d'altres conceptes–, que són aproximadament 1.200 o 1.250 persones les afectades, i que durant l'exercici 2004-2005 s'han creat 2.500 llocs de treball a través de l'Agència Catalana d'Inversions i se n'han mantingut, aproximadament també, 2.500. Perquè l'important en aquests moments no és tan sols intentar generar noves inversions que generin llocs de treball, sinó que l'important en el dia d'avui també és mantenir bona part de les nostres plantes industrials, que competeixen amb altres plantes industrials d'altres sectors.

Això és en aquests moments el que està fent el Govern, de la mateixa forma que és cert que hi ha hagut un diferencial d'inflació –ja no parlo dins del marc de la Unió Europea, sinó fins i tot dins el marc de l'Estat–, i hem tingut la capacitat, entre tots, de poder reduir aquest diferencial a un 0,1 aproximadament.

Jo li reconec, senyor Teixidó, que el concepte o el model de creixement econòmic que ha tingut aquest Estat o que ha tingut Espanya durant els últims anys, que ha estat d'èxit, està tocant a la fi, i que s'ha de modificar. L'únic que li dic i li vull manifestar és que la forma de fer aquesta modificació és sobre la base de dos conceptes.

Un, no menysprear el sector serveis; i no ho dic per vostè, ho dic en termes generals. Hi ha un menyspreu respecte a la capacitat de generar ocupació del sector serveis; sector serveis que genera una ocupació de poc valor afegit, però que és important la seva generació i la seva creació, i que també genera indústries de la societat de la informació i de tecnologia.

I també s'ha de fonamentar en la necessitat en aquest país de continuar mantenint una estructura industrial potent, que ha de treballar a través de valor afegit –i aquí el Govern l'està acompanyant–, que ha de treballar a través de l'Agència Catalana d'Inversions, que no fa únicament i exclusivament facilitar inversió es-

trangera, sinó també inversió pròpiament del país, i que també s'ha de constatar incorporant-hi nova tecnologia, i tecnologia dins aquests processos productius.

El Govern, doncs, el que ha fet és incrementar per dos la majoria de les seves línies dins el marc del Cidem. I dins el marc del SOC i de les polítiques d'ocupació, d'entrada ha introduït un concepte que sobretot afectava els processos de deslocalització, de la necessitat i l'obligació com a responsabilitat social que tenen les empreses de fer processos de recol·locació dels treballadors a través de formació. Forma part de la seva responsabilitat, independentment de la capacitat que té el SOC a través dels fons socials.

Ara se'ns obre, amb els fons socials europeus i amb les polítiques actives d'ocupació, un element molt important, i és la modificació del marc financer de la Unió Europea 2007-2013. I això modificarà substancialment els objectius dels criteris de formació, que aquest Govern comparteix. Els comparteix perquè en aquests moments, si nosaltres el que hem de fer és incrementar productivitat, hem d'ajudar a fer formació amb polítiques actives que facilitin aquesta productivitat pròpiament. I aquí serà molt important la posició dels representants empresarials, i aquesta serà una de les línies d'actuació. Però ha de ser, lògicament, dins el nou marc financer 2007-2013.

I, per acabar, no hem de ser cofoistes, certament, senyor Teixidó, però tampoc hem de tenir una posició i tampoc fer valoracions o poques valoracions d'un producte interior brut que ha crescut, durant els últims quatre anys, tres vegades més del que ha crescut a la Unió Europea. Ara, hi han elements exteriors que ens condicionen. Per què creixen les exportacions? Perquè aquest Govern ho fa bé? Probablement sí. Escolti, no vull... Però, bàsicament, perquè hi ha una economia fonamental en aquest país –quan parlo d'aquest país que és Europa–, que és Alemanya, que té avui la capacitat de créixer. Fa cosa de deu anys, quan nosaltres parlàvem dels impactes de l'economia mundial i com afectava això pròpiament l'economia catalana, parlàvem de tres motors: del Japó, dels Estats Units i d'Europa. Ara, senyor Teixidó –i vostè ho sap tan bé com jo–, tenim altres elements que configuren aquest marc econòmic, que són la Xina i Àsia, que ens estan creixent a l'índex del 10 i l'11 per cent i que condicionen que la nova inversió estrangera vingui determinada amb un nou competidor que és clarament important, que són aquells índexs a què he fet referència abans i que ara no repetiré.

En tot cas, estic pendent, lògicament, de la seva rèplica.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Fernández Teixidó, té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, les exportacions no creixen amb relació proporcional ni directa a com de bé ho fa el Govern. Si veritablement les exportacions depenguessin de com

ho fa el Govern, conseller, estariem amb problemes, no nosaltres, sinó els empresaris que exporten.

Dit això, en què estem d'acord, senyor conseller? Jo li ho diré, per estalviar-nos el debat. Quan vostè parla de conceptes generals, parla de reflexions sobre tendències futures o parla sobre consideracions atenents al canvi del model productiu, aquí estem d'acord amb el conseller Valls, perquè diu coses absolutament raonables, com diem nosaltres i tots vostès des de fa un munt de temps.

En què no estem d'acord? En com han estat tractats pel Govern centenars i milers de treballadors acomiadats de les empreses. En això és en el que no estem d'acord. Podem tenir des d'un govern d'esquerres, des d'un govern socialista, un bri d'esperança per a aquests treballadors que ara per ara no poden trobar feina? Diu el conseller Valls: «I tant! Nosaltres estem fent un esforç extraordinari en el tema de la relocalització.» No és veritat, senyor conseller. Vostès ens ha de donar xifres. No mogui el cap. Si vostè és tan amable, em parla de les xifres de la relocalització al nostre país per part de treballadors i si veritablement des del SOC hem tingut un instrument adient per tirar endavant aquesta política.

Diu: «Escolti'm, nosaltres apostem per això!» És clar que sí; nosaltres també. «I estem intentant fer-ho.» És clar que sí. Però el debat no el volem tenir aquí, senyor conseller. Perquè això sigui operatiu, el debat l'hem de tenir en el balanç d'una política determinada. Diu: «Hem donat suport a l'àmbit de la innovació i la recerca des del Cidem.» Balanç d'una política determinada: és d'això de què hem de parlar, és això que vostè hauria de tenir interès en aquesta cambra a dilucidar, perquè puguem veure si veritablement progressem en la línia adequada o no.

Jo estic convençut –convençut, senyor conseller– que davant dels treballadors de SEAT, de Braun, d'Inacsa, d'Iberpotax, de Domar, ahir, vostè no pot fer aquest tipus de discurs. No, senyor conseller, si hi presta una mica d'atenció, veurà com estem d'acord i em dona la raó. No pot fer aquest tipus de discurs perquè per a aquest tipus d'empreses i per a aquests treballadors, conseller, no significa res el que els estem dient. És això el que li tracto de dir. Per a la gent que perd el seu lloc de treball, dir-li: «Escolti'm, si veiem tot el conjunt de llocs de treball creats, escolti'm, no es preocupin, que les coses van bé»... No va per aquí, això. Si estiguéssim parlant de deu, vint, trenta o quaranta empreses, això jo li ho admetria; estem parlant de centenars i de centenars d'empreses, estem parlant de molts treballadors. Sense cap ànim de catastrofisme, però donem al problema la dimensió que té.

Presenta com a mèrit..., el senyor conseller diu: «Escolti'm, el canvi del model industrial s'està produint», *malgrat* el Govern; això és el que li volem dir. És clar que s'està produint, el canvi de model industrial! El que vull saber és quines de les directrius respecte a política d'innovació, a política de clústers, a política empresarial respecte a tot el tema de la formació, respecte a tot això, quina incidència té aquesta política sobre el canvi de model productiu. Això és el que ens ha d'explicar! Ja sabem que objectivament es produeix un can-

vi i una transformació. El que li preguntem, senyor conseller, i sense ànim de polèmica gratuïta, és: d'acord amb quines polítiques i en quina direcció el Govern treballa pel canvi del model productiu? Això és el que li demanem.

Dos. Vostè diu: «Home, el Govern ha fet coses.» Indiscutiblement, ha fet coses. Vostè creu que nosaltres ens inventem aquest estat d'inquietud que ara com ara viuen les empreses i els treballadors? Sí o no? (*Veus de fons.*) No ens l'inventem, senyor Ferran, cregui'm, no ens l'inventem. (*Veus de fons.*) No ens l'inventem! Quan parlem amb els empresaris i quan parlem amb els sindicats, la gent ens diu que les perspectives són complicades per a la nostra economia. Ho diu en Vegara, ho diu en Solbes, ho diu tothom que sap el pes de la construcció, el pes dels serveis, el pes de les tendències que s'endevenen i... Que vostè m'ho reconeix, això, que vostè m'ho reconeix! Però la pregunta no és aquesta. Què fa el Govern per ajudar aquests processos? I això és el que volem que el senyor conseller amablement ens respongui.

Nosaltres tenim la percepció..., la legislatura està acabada, senyor conseller. Vostè s'ha incorporat ben recentment, ha tingut dos mesos de feina; jo me'n guardaré molt, d'avaluar la seva tasca a hores d'ara. No ho sé..., segur que hi posa tota la bona intenció del món, hores i esforç. No en tinc cap dubte, d'això. Però no estem parlant d'això, ara, conseller. No se m'ho prengui personalment, això. No estem parlant d'això. Estem parlant del següent. Dos anys i mig d'una política que pretenia ser decisiva en el canvi de model... Balanç. Això és el que vostè ens ha de dir. (*Veus de fons.*) Els diputats socialistes..., o algun diputat socialista, caracteritzat, en aquest cas, per desconèixer la realitat profundament, senyor Roma, ens diu: «Excel·lent, excel·lent.» (*Remor de veus.*)

Un darrer emplaçament, senyor conseller. Pugi a aquesta tribuna i ens diu, a tota la cambra, per no desautoritzar el senyor Roma, que el balanç de l'acció de govern respecte al model i les accions que han anat produint vostès perquè aquest model es transformi adequadament és excel·lent.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

No canviarem d'opinió, però posarem cara de pòquer.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Té la paraula el conseller senyor Valls.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, m'agradaria saber quina cara de pòquer feia vostè, fa aproximadament quatre anys, quan tenia les dades que tenia dels sectors industrials amb els tan-

caments de les empreses, i amb el grau d'exigència que vostè té en aquests moments. (*Remor de veus.*) No, no; no li plantejo... Senyor diputat! Senyor diputat! Vostè sap que jo no tinc cap mena d'interès de jugar al pim, pam, pum, però sí que tinc un cert interès que cadascú analitzi les dades de forma rigorosa. I la teoria o el debat polític que jo li puc arribar a plantejar, en què podem coincidir, també té aspectes dins l'àmbit de la realitat i dins de les actituds personals, important.

I no em frivolitzi respecte a la situació de treballadors i treballadores, que jo tinc la voluntat i la claredat de poder-m'hi asseure constantment. I l'altre dia quan va haver-hi la intervenció respecte al tema de la interpellació de Braun vam fer també un debat teòric però sobre la base de tenir un magnífic respecte a la gent que perd el seu treball, el seu lloc de treball.

I per això jo li demano que pot tenir el grau d'exigència que estimi vostè més oportú amb aquest Govern, i fa la seva funció, que és des del marc de l'oposició. Però també aquest grau d'exigència el podia haver tingut vostè fa dos o tres anys manifestant el que m'està manifestant en aquests moments, a aquest Govern.

Vostè vol dades, i vol dades concretes. Li n'he dit alguna, una altra cosa és si les vol sentir o no les vol sentir: 2005, 1.205 llocs de treball –amb pèrdues de persones..., que han tingut problemes per trobar la seva feina–, que s'han perdut per deslocalització; 2004-2005, 2.500 llocs de treball per localització i 2.500 llocs de treball... Bé, i, si vol, li'n començo a parlar: Accenture, Acerinox, AD Tramontana, Adobinve, Aecoc, Agip, Alfil Logistics, Alston Power, Alzamora, AP Plus, Art Center College, Astral, Atento... Totes i cada una d'aquestes –i en tinc una llista important– són noves ocupacions, són nova generació de riquesa, són localitzacions. Vostè em dona dades, jo n'hi dono. I si vol, després les hi torno a donar, i li puc presentar els autors d'aquestes inversions. I això és la generació de riquesa.

Segon. Respecte als temes de formació i ocupacional. Jo li he manifestat, i li ho reitero ara, que en el marc financer de la Unió Europea del 2007-2013 tindrem una capacitat de poder incidir dins del marc de l'ocupació amb les noves polítiques que s'han de fer actualment, que són, bàsicament, de productivitat.

És cert que tot el que s'ha produït fins ara ha tingut el seu impacte, però s'han de canviar substancialment. I el marc que té..., o la capacitat que té pròpiament el Govern de la Generalitat queda una miqueta encotillat bàsicament, senzillament, pels criteris que pot arribar a determinar directament la Unió Europea.

Altres criteris que vostè planteja, diu: «Què fa el Govern?» Escolti, jo li ho dic, però sembla que vostès, que potser hi estan acostumats de fa temps, volen que els faci llista. Doncs, escolti, llista. Nosaltres estem treballant no tan sols doblant recerca i desenvolupament. A les polítiques que hi havia anteriorment, i que insisteixo que en un futur s'han d'incrementar en una forma important, hem introduït elements d'ajuda pública en recerca i desenvolupament en el sector espacial, en el sector de biotecnologia i en el sector d'alimentació, en el sector químic i en el sector farmacèutic, en el sector electrònic de consum i el sector metall..., i el sector mecànica i maquinària, i

també la creació dins l'àmbit del tèxtil, i estem en aquests moments treballant per a la creació del clúster pròpiament d'automoció.

Vostè pot dir el que cregui més oportú. Vostè em manifesta la teoria. I hi podem estar d'acord. Quin és l'element diferencial? La creació d'una xarxa de centres tecnològics en què aquest Govern hi ha destinat diners directament, cosa que abans no es feia. Jo no dic si es feia malament o no. Però aquest Govern ho ha fet: ha incrementat per dos aquestes ajudes. No tan sols directament la recerca i desenvolupament de les empreses, sinó amb una xarxa de centres tecnològics, que avui existeix i que està recolzada pròpiament i directament per aquest Govern.

I, a més, amb una característica que abans no es feia, que és la característica de confiança dels sectors socials: territori, és a dir, ajuntaments, complicitat amb els ajuntaments, complicitat amb les universitats i amb una necessitat que sigui el sector empresarial que destini i que gestioni el 51 per cent d'aquests centres tecnològics. I no faci aquesta cara que no, perquè jo vinc d'una experiència local, senyor Teixidó, i dins de l'experiència local això s'ha produït. (*Veus de fons.*) No, una no; n'hi ha diverses.

I s'han creat diferents centres tecnològics que donen resposta a això. I, si vol, de la mateixa forma que és tan fàcil fer una llista de deslocalització, primer perquè mediàticament és més atractiu, i perquè és normal que la gent es preocupi principalment per allò que genera més preocupació, que és la pèrdua de llocs de treball. Li puc fer una llista, tranquil·lament, de les diferents empreses que s'han incorporat i que han fet inversions importants dintre aquest país. I és així.

No; i, si vol, després n'hi dono la llista, senyor Felip Puig; no tinc cap mena de problema. Les llistes es poden fer en termes negatius i es poden fer en termes negatius. I el debat polític teòric és un debat molt interessant. I l'exigència respecte al Govern és molt important que vostès la realitzin. Però també mirant el passat, eh?, mirant el passat, quines actituds tenien i què és el que havien en el seu moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt (tram. 300-01042/07)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, que en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya formula la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el tema de la interpellació és la Fira del Llibre de Frankfurt. Ens ha semblat que era important, ara que només falta un any i una

miqueta més, doncs, que vostè ens expliqués com estan totes les coses, com està l'oficina que el Govern ha d'obrir ara a l'octubre, com estan les exposicions, què és el que pensen exposar-hi, com estan les traduccions..., tot el que és el pre-Frankfurt, que en dèiem, i el fora-Frankfurt. Doncs, com estan totes les coses.

Miri, jo m'estalviaré de parlar-li del camí erràtic de l'Institut Ramon Llull. Li he de dir que al nostre Grup ens dol molt, perquè com a organisme encarregat que és de difondre fora de les nostres fronteres la cultura catalana i la literatura catalana era un instrument que ens servia per ser una mica un país lliure, ni que fos culturalment; és a dir, no passar per Madrid per anar a explicar culturalment qui som. Però no s'hi ha cregut, en l'Institut Ramon Llull, i les coses han anat com han anat.

Miri, nosaltres hem seguit amb molt d'interès tot el que vostè ha dit a la premsa i també el que vostè va dir a la Comissió de Política Cultural del dia 31 de maig. Vostè ha parlat de Frankfurt i ho ha fet amb molta claredat. Vostè no és gens ambigu i això va molt bé perquè no perdrem el temps. Però jo tampoc no ho seré.

Vostè s'ha pronunciat sobre Frankfurt i ha dit que, com a representants de la cultura catalana, hi aniran també els escriptors d'aquí, de Catalunya, que escriuen en llengua castellana. Vostè ha dit i ha repetit que vol mostrar la realitat sense complexos, que no portar a Frankfurt les dues literatures seria voler amagar la realitat i que amagar la realitat només ho fa qui té complexos. I això ho ha repetit moltes vegades. Jo després vull comentar aquesta frase, però, de moment, la deixo, perquè vull repassar tres idees que són sabudes però que em semblen molt importants i també repassar tres paranyos on, pel que fa a Frankfurt, ens han volgut fer caure i on, a vegades, potser hem caigut.

La primera idea, que sembla que tothom té clar, però que va haver-hi un moment del debat en què no estava tan clar, és que una literatura no es defineix per un territori sinó per una llengua. Ara sembla que sí, que tothom entén que realment el que és literatura catalana és aquella que es fa en català i només en català. En això em sembla que estarem d'acord.

La segona idea és que Frankfurt és una fira de llibres on les editorials tenen un paper molt important i on nosaltres anirem a explicar i a mostrar que editorialment som una potència tant en català com en castellà. I a Frankfurt s'hi compren i s'hi venen drets. I els drets es compren i es venen no pas en funció d'un territori; no es compren ni es venen els drets d'Espanya, sinó els drets en català, en gallec, en castellà o en euskera.

I la tercera d'aquestes idees és que, a més dels escriptors que aniran a Frankfurt convidats per la Generalitat, és a dir, els institucionals, els que representaran el país, els altres, com cada any, hi aniran de la mà de les seves editorials. Els que escriuen en català i els que escriuen en castellà. M'ha semblat important de fer ressaltar això perquè, a vegades, doncs, ens en descuidem.

I pel que fa als paranyos, miri, el primer parany ha estat cobrir-se les espatlles amb el terme «cultura». Miri, quan s'esgrimeix la cultura sempre –sempre– hi sortim perdent, perquè vostès tenen una fixació a separar la cultura de la llengua, a separar la cultura de la llengua. Vos-

tès no creuen que la llengua defineixi la cultura. I, en canvi, nosaltres, no cal dir-ho, pensem que precisament és la llengua la que dona carta de naturalesa, no només a la literatura, sinó a tota la cultura. Diuen que és una mica, la llengua, com la salsa que permet lligar tots els ingredients de la cultura i que sense la llengua, evidentment, seria una altra cultura però no seria la que és.

I a Guadalajara el que va passar és que es va primar la cultura per sobre de la llengua, i per això va anar com va anar. I vostè potser em dirà que va anar molt bé, però jo crec que no, que va anar molt malament, i que la literatura catalana es va fondre en el marasme de cultura, de música, de gastronomia i de literatura castellana, tot barrejat. I això és el que de totes totes hem de procurar que no passi amb Frankfurt.

I en aquest sentit, en el sentit aquest del lloc primordial que ha d'ocupar la llengua, ens sembla molt preocupant que en els òrgans que estan creant el que és Frankfurt 2007 no hi hagi la Direcció General de Política Lingüística; per tant, la llengua hi té un paper, doncs, més aviat petit. I també ens sembla una mica decebedor que no hi hagi representades les universitats, tenint en compte que Alemanya és el país que té més lectorats de català, em sembla, del món, si no m'equivoco.

El segon parany en què ens han volgut fer caure és pensar que la Fira imposa el seu criteri, fins al punt que va haver-hi un moment que, la Fira, varen dir que no entendrien que no hi anessin escriptors en castellà. I aquestes manifestacions varen coincidir amb unes de la ministra Calvo, que també va dir que per preservar la diversitat, doncs, hi havien d'anar també tots. És clar, quan un ministre espanyol, doncs, defensa tant els escriptors en castellà que escriuen a Catalunya i no defensa els catalans, doncs, realment, aquí em penso que tenim un problema.

Miri, vostès..., el Govern de Catalunya tenia a les mans –i potser pot fer-ho encara– fer que la Fira entengués que els escriptors castellans no hi havien d'anar. Vostès havien d'haver apostat pels catalans i dir: «Mireu, vostès coneixen molt els escriptors castellans, que tenen molta qualitat, que escriuen a Catalunya, però nosaltres el que els proposem és portar-vos uns escriptors que escriuen en català, que és una llengua europea, que és molt rica, que encara no és oficial a Europa i que està sotmesa a unes pressions molt i molt fortes que potser la poden fer desaparèixer.» És a dir, el que vostès podien fer era seduir-los amb la qualitat de la minoria en comptes de portar-los la majoria, que és allò fàcil. I potser no ho han fet perquè potser els falta realment el convenciment sincer i autèntic que la literatura catalana és prou potent per anar a Frankfurt i on sigui tota sola.

I el tercer parany és una afirmació seva que diu que per al bé del país han d'anar a Frankfurt els escriptors en les dues llengües. Nosaltres això no ho entenem i ens agradaria que ens ho expliqués. Però el que sí que entenem és que per al bé de la literatura catalana hi ha d'anar sola amb el suport incondicional del Govern de Catalunya i que els escriptors en català han de ser, com va dir aquest Parlament l'any passat, els representants únics de la literatura catalana. I les decisions del Parlament s'han de fer respectar.

Els escriptors en català no volen cap discriminació positiva. No ho volen, això, eh? No volen discriminacions positives en forma de concessions; volen ser, com dic, els representants únics de la literatura catalana. Això és excloent? Sí, ja li ho dic jo, d'entrada, que sí que és excloent. Totes les literatures nacionals són, per principi, excloents; és excloent la literatura francesa, ho és la italiana, etcètera.

I l'altra opció, la que vostès han agafat, la no excloent, és diluir, és barrejar i és apostar, en definitiva, pel fort en detriment del dèbil. El perill que tenim amb Frankfurt és la no-jerarquització i la no-distinció, el marasme aquest que deia jo de Guadalajara.

I reprenc el fil de la seva frase. Vostè va dir: «Vull mostrar la realitat sense complexos.» Absolutament d'acord, però de realitats n'hi ha moltes. Hi ha una altra realitat, que tampoc no podem oblidar, i és, com deia, que la literatura catalana és la feble i la literatura castellana és la forta. Només s'assemblen en una cosa, les dues literatures, en la qualitat de les seves obres. En la resta, és a dir, en potencial de lectors, en el suport que tenen dels governs respectius, en la potència que tenen les editorials que les porten endavant, en això no s'assemblen de res i estan a anys llum. La literatura catalana és la feble, perquè la llengua catalana és la feble. La literatura castellana és la forta, perquè la llengua castellana és la forta. I vostè sap molt bé quines han estat les coses històriques i socials que han propiciat aquesta asimetria que sembla que no tingui remei. I és una realitat, eh? la seva també ho és, una realitat, però aquesta que jo li dic també. I ens agradaria molt que no se la descuidés, aquesta realitat que li dic, eh?, dels forts i dels febles.

I sabent aquesta realitat, nosaltres creiem que el que hauria de fer el Govern és afavorir el feble per compensar-lo del poder del fort. I pensí que portar a Frankfurt en igualtat les dues literatures és, desenganyí's, tornar una altra vegada a afavorir el fort. I no es tracta pas de números, eh?, no es tracta de sis a quatre o alguna cosa així, eh? Es tracta simplement de deixar que els escriptors en català es mostrin tots sols.

I vostè acaba la frase dient: «sense complexos». Nosaltres tampoc no en tenim, de complexos, per això realment volem anar tots sols, sense ambaixadors que ens acompanyin i ens portin de la mà. Això té un punt d'humiliació, que em sembla que no hem de passar.

Nosaltres voldríem ensenyar la nostra cultura i la nostra literatura, que és una literatura que Europa encara ha de descobrir, i això és el que fariem si la responsabilitat fos nostra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura (Sr. Ferran Mascarell i Canalda)

Senyor president, senyora diputada, senyores i senyors diputats... Bé, estic convençut que, si hem de parlar de la presència catalana a Frankfurt sense complexos, al

final estarem ben còmodes i aquest «vosaltres» i «nosaltres» que he sentit utilitzar i que no ha tingut massa precedents en el període de Govern compartit, doncs deixarà de ser la premissa de treball.

Miri, jo crec –crec, i en aquesta direcció estem treballant, eh?– que la situació del treball respecte de Frankfurt és molt satisfactòria. D'una banda és molt satisfactòria, i d'altra banda és molt satisfactòria per a allò que crec que compartim i compartirem que convé a la cultura catalana. A Frankfurt, l'acord és presentar la cultura catalana, tal com diu la interpellació, la literatura catalana. És així i això no és una dada nova, ja ho sap, és la cultura catalana. A la cultura catalana li convé presentar-se a Frankfurt amb tota la seva fortalesa, i justament sense complexos. Amb tota la seva fortalesa i sense complexos vol dir posar de relleu una de les nostres característiques: som una cultura important que no té –aquesta és una de les nostres característiques–, que no es correspon –aquesta és una de les nostres característiques– directament amb un estat. Som una cultura que no es correspon amb un estat, probablement de les més significatives que, avui per avui, articulen, existeixen, conviuen amb els altres centres de producció cultural del món. I això és així perquè les dades ho afirmen, perquè al darrere d'aquesta cultura sense, directament o pròpiament, un estat, hi ha tots aquells mecanismes, tots aquells productors culturals, entre altres els literaris, que composen una cultura important. I no hem de desapropitar, ni per complexos, ni per plantejaments previs, diguem-ne, o per plantejaments més o menys partidistes, tant se val, no hem de desapropitar aquesta ocasió. Frankfurt ha de ser un lloc on s'expressi la cultura catalana amb tota la seva fortalesa, ha de ser un lloc on s'expressi la literatura... Ho diré per ordre: la cultura catalana amb tota la seva fortalesa, el món editorial català amb tota la seva fortalesa, i la literatura catalana amb tota la seva fortalesa. I aquesta oportunitat crec que..., en fi, no tindria sentit, u, que la desapropitéssim, i dos, que no treballéssim plegats perquè això sigui així.

El treball que s'està fent va en aquesta direcció. I tant des del punt de vista de l'equip que està treballant, on crec que hi ha sensibilitats de tota naturalesa –ja no dic política, sinó simplement cultural. Aquest equip està treballant jo crec que a un ritme extraordinari i, avui per avui, li puc garantir que, a Frankfurt, Catalunya hi quedarà molt bé. Primera qüestió.

Segona. Els terminis amb què s'està treballant són els pactats amb Frankfurt. I són pactats no pas per mi mateix com a conseller, sinó justament per l'anterior consellera, amb els acords amb tots els partits que composaven el Govern d'aquell moment.

El programa, que presentarem tal com està previst el mes d'octubre, finals de setembre, serà un programa que jo crec que al conjunt dels catalans, i especialment a aquelles persones interessades per l'àmbit cultural, els semblarà extraordinàriament valuós, perquè és un bon programa, serà un bon programa.

Què mostrarem en aquest programa? Doncs, tres coses. En primer lloc, la riquesa cultural d'aquest país. Més enllà dels elements lingüístics, la riquesa cultural d'aquest país. És una oportunitat extraordinària per fer-ho, pel nombre de visitants, pel nombre de periodistes,

perquè, durant uns dies, estarà focalitzada l'atenció en aquest indret d'Europa. En primer lloc, per tant, mostrarem amb tota rotunditat la fortalesa de la cultura catalana. En segon lloc, mostrarem la fortalesa –i jo diria les potencialitats del sector editorial català. Un sector editorial que és, ho he dit moltes vegades, ha sigut històricament la columna vertebral de la cultura catalana i no hi ha cap motiu perquè no segueixi sent-ho, més enllà de l'aparició i la importància que tenen els elements audiovisuals. Aquest sector editorial té una missió estratègica en la cultura catalana i és allà on s'ha de fer notar tota la seva potencialitat de futur.

I en tercer lloc, mostrarem la literatura catalana, la literatura en llengua catalana. Ha dit algunes coses que..., en fi, que ni li vull comentar. Ha dit: «Vostès no creuen...» Deixem-ho estar... El que creu o deixa de creure, el que fa o deixa de fer..., en aquestes coses més val que no hi entrem, perquè segurament, en la nòmina, francament, crec que quedàrem francament bé en el que hem fet per a aquest conjunt de coses que vostè posava en el cantó de les no-creences.

En la literatura en llengua catalana tindrem una presència extraordinària, a Frankfurt, que permetrà visibilitzar, tant històricament la seva importància –ve de lluny, ve de molt lluny–, com permetrà visibilitzar l'amplitud, la fortalesa que en aquests moments està tenint.

Aquesta interrelació entre les tres coses –fortalesa de la cultura catalana, fortalesa del sector editorial i qualitat de la literatura en català– és el millor que podem fer nosaltres, la millor cosa que podem fer nosaltres a Frankfurt.

He dit també, algunes vegades, que a Frankfurt no s'acaba el món; tampoc no anem més enllà del que és raonable. A Frankfurt tenim una oportunitat extraordinària, i, tal com s'estan fent les coses, li puc garantir que l'aprofitarem i l'aprofitarem bé. Per tant, des d'aquest punt de vista..., en fi, li agraeixo la interpellació, bàsicament perquè em permet assegurar-li que la situació d'ara és notablement satisfactòria, la situació d'avui és notablement satisfactòria; hi està tothom treballant, com s'ha de fer, i tindrem, ben aviat, l'oportunitat de conèixer un programa en què, jo diria, n'estic pràcticament segur, el conjunt de les reticències que vostè m'ha semblat que expressava, desapareixeran.

Altres coses que vostè ha plantejat sobre cultura, i la cultura i la llengua, sobre com va anar Guadalajara, sobre..., algunes d'aquestes coses, o sobre..., fins i tot el debat sobre els complexos, si li sembla ho deixem per a un altre moment, que no estic segur que avui ens aportin gaires coses, encara que li puc assegurar que a mi m'agrada, eh?, discutir sobre complexos, perquè crec que, massa vegades, des del punt de vista de la cultura, els hem expressat. Crec que a Frankfurt, justament, hem de fer el contrari, eh? I tenim l'oportunitat de fer el contrari, una extraordinària oportunitat de fer el contrari, en el cor d'Europa, en una manifestació de caràcter internacional, que al costat de les moltes altres coses previstes, a través del Lluç justament, ens permetran enfortir la presència internacional de la cultura catalana, que també, com he tingut ocasió de dir aquests dies, és l'altra cara de la moneda, imprescindible perquè la cultura catalana vagi endavant.

Internacionalització de la cultura catalana i enfortiment del teixit cultural català al conjunt de Catalunya, aquestes dues coses són les dues cares d'una mateixa moneda. A Frankfurt tenim l'oportunitat que una de les dues cares tingui un enfortiment, tingui una extraordinària rellevància, i, tal com està plantejat, crec que significarà essencialment això.

Gràcies, senyora diputada; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president. Senyor conseller, esperarem a tenir el programa. Tenim moltes ganes de veure el programa, perquè, la veritat que l'heu fet gruar una mica i segurament que sí que ens agradarà, esperem-ho. I com que vostè no ha donat dades, doncs esperarem a tenir el programa per tenir-les.

Vostè diu que li agrada molt de discutir sobre complexos. Vostè va dir que després del referèndum volia fer una discussió molt profunda per parlar de quina cultura i per a quin país. Em sembla molt necessari també, de fer aquest debat. No sé si ens posaríem d'acord, però l'hem de fer i l'hem de fer, doncs, molt ben fet.

De tota manera, jo li volia dir que... No li sembla curiós, a vostè, que, quan nosaltres manifestem la nostra voluntat de sobreviure, no?, de la literatura catalana, de sobreviure, sempre se'ns retregui..., per exemple, vostè ha dit «criteris partidistes», no? Això, aquesta necessitat nostra de demanar perdó sempre, quan el que volem és afirmar-nos i sobreviure, la va manifestar el senyor Benet i Jornet quan va venir aquí, a la Comissió de Cultura, en representació dels escriptors que varen signar un manifest molt important, que es deia *Prou*. I en aquest manifest, i en aquesta compareixença, el que volien aquestes persones importants de la nostra literatura era demanar a les institucions i apellar a la seva responsabilitat, la responsabilitat de salvar la llengua i de salvar la literatura, eh? O sigui que aquesta és una idea que no l'hem d'abandonar perquè és importantíssima, i el temps va passant, i els escriptors estan realment preocupats.

I jo li recomano que parli amb els escriptors, que parli... Jo ja ho sé que ho està fent la comissària del Projecte, eh?, la senyora Anna Soler Pont, però jo li recomano que també vostè ho faci. El president de la Generalitat ho va fer fa uns mesos, i varen sortir coses molt interessants que van dir els escriptors. Varen dir, per exemple, que se sentien molt descoratjats, que sentien que reculaven, que donaven per perduda la batalla dels mitjans de comunicació, i que trobaven molt greu i molt preocupant aquesta desvinculació de què jo he parlat abans, entre la llengua i la cultura, aquest divorci. I es van queixar molt del poc prestigi que tenien. I jo dic, qui ha de donar el prestigi als escriptors i a la llengua sinó el Govern? I varen dir que el que s'havia de fer..., varen apuntar la via portuguesa. A Portugal es varen posar molts recursos per prestigiar la llengua i, de rebot, la literatura. El resum d'aquests escriptors va dir:

que esperaven que a Frankfurt es fes justícia. Això és el que van dir entre tots. Jo recomano que vostè hi parli i veurà que el que demanen és reconeixement, respecte, ajuda.

I també parli amb els escriptors en llengua castellana, veurà que, en general, entenen molt les nostres reivindicacions. Miri, el senyor Cercas, de Girona, diu textualment: «Si el que es tracta és de promocionar la literatura catalana, només hi han d'anar escriptors en català. Des del punt de vista comercial, el més convenient seria que només hi vagin aquests escriptors que escriuen en català, perquè són els que menys oportunitats tenen de donar-se a conèixer a fora.» I a Frankfurt, ja sé que conviden la cultura, però jo ja he dit abans que la paraula «cultura» era un parany. El que es tracta, a Frankfurt, és de promocionar la... –sí, dic «parany» per no dir una altra cosa, eh?–, és de promocionar la literatura feta en català.

En fi, una petició per acabar, és que no prengui cap decisió que no tingui consens per anar a Frankfurt, és massa important. El Govern s'acaba el mes d'agost, i el mes d'octubre hi haurà un altre govern, que no serà d'un sol color i pensin sempre que... (*Remor de veus.*) No ho sé, ja ho veurem, evidentment. Pensin sempre que la visió que tenen vostès de la cultura catalana no és compartida per tots els grups.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Gràcies. Senyora diputada, no, miri, la visió que tenim nosaltres de la cultura catalana és justament la que es deriva d'una visió que té en compte la millor tradició del catalanisme cultural i polític; i si no és així, si no es mira així, mal favor farem a la cultura catalana, eh? La cultura catalana només s'interpreta des d'una lectura àmplia de la realitat, una realitat que té molts anys d'història, molts segles d'història, en què el paper de la llengua i el paper dels escriptors ha tingut..., ha jugat un paper essencial. Per tant, re que sigui restrictiu d'això des d'un punt de vista de posicionament polític d'actualitat o posicionament partidista ajuda la cultura catalana.

Per tant, a mi no em trobarà mai fent una lectura restringida de la cultura catalana en funció de principis més o menys vinculats a les ideologies polítiques que en cada moment hi ha hagut o hi ha sobre la taula. És un error això, eh?—és un error. Per tant, com és un error..., i estic segur que vostè no el comet, aquest error, però en tot cas si algú té la temptació de cometre'l, no hi trobarà el Govern, aquest Govern, i espero que els governs del futur. La cultura catalana justament es fonamenta en una magnífica tradició de pluralitat i de diversitat, que en el futur ha de continuar vigent.

Els conceptes de sobreviure, de salvar la llengua... Escolti, si vol els utilitzo amb la mateixa intensitat, eh? Però no és pas aquesta la qüestió; no és dramatitzant amb conceptes d'aquest tipus que serem més o menys

efectius. El salvament o el sobreviure de la llengua catalana, l'enfortiment de la llengua catalana, de la cultura catalana, de la literatura en català, té a veure essencialment amb idees clares de futur, té a veure amb el futur, té a veure amb un respecte important del passat, amb bones accions de present i, sobretot, amb com orientem la presència de Catalunya i de la seva cultura en un món que cada cop és més universalitzat i globalitzat.

Per tant, des d'aquest punt de vista... Miri, li asseguro que parlar amb escriptors ho faig cada dia, i no ho faig de fa dos mesos, eh? És un dels petits avantatges que tinc: fa molts anys que parlo amb escriptors, i justament no ho faig des de fa dos mesos. I en funció d'això crec que sé perfectament el que pensen els escriptors, què és el que creuen, què és el que, des d'aquest punt de vista, necessiten o en quines coses nosaltres podem ajudar.

Miri, jo penso que la política, bàsicament, la política cultural, bàsicament, és crear oportunitats per a les persones, crear oportunitats per als col·lectius. Per tant, el conjunt de la nostra acció respecte a Frankfurt ha de tenir a veure amb això, ha de tenir a veure amb quines oportunitats posem sobre la taula perquè els escriptors i les escriptores catalanes tinguin una finestra oberta, una bona finestra, una finestra que millori la situació des del punt de vista del reconeixement, del coneixement, de les traduccions, etcètera. En això estem. En això estem, i jo estic segur, senyora diputada, que quan vostè vegi, doncs, el programa..., que, òbviament, jo no puc canviar els calendaris; són els que estaven establerts, ho sap vostè perfectament. El conveni o l'acord amb Frankfurt passava essencialment perquè en el mes d'octubre s'ensenyi, es mostri, es posi sobre la taula el programa. Li asseguro que abans..., espero que tinguem ocasió de parlar-ne. Jo crec que el programa la satisfarà, perquè crec que està plantejat amb criteris de fons relativament similars, amb paraules diferents segurament, però amb criteris de fons relativament similars als que vostè ha plantejat.

Frankfurt tindrà tres processos. Un, pràcticament allò que anirà des de la Fira d'aquest any, d'enguany, fins a la Fira de l'any vinent. I en aquest procés es treballarà molt el món dels editors internacionals; es treballarà molt el món de la premsa especialitzada internacional, justament perquè reconeguim i coneguim la realitat nostra; es treballarà molt la presència d'escriptors catalans a les universitats i als centres de producció alemanys. Tot això es farà en el període dit «pre-Frankfurt». Es farà una molt bona feina de reconeixement de la cultura catalana el mes, mes i mig, anterior a la mateixa Fira de Frankfurt de l'any que ve. Ja hi ha en aquests moments concertada una desena com a mínim de llocs a ciutats alemanyes on es faran exposicions diverses, que encara ara no és el moment de precisar, sobre la realitat cultural catalana. I després, tal com li deia, en els dies de Frankfurt –finalment no deixen de ser cinc dies–, en aquells cinc dies s'expressarà aquella triple realitat que abans li esmentava: d'una banda, la literatura catalana, la literatura en català, com un dels elements centrals i principals; l'edició en català, com un dels elements claus d'una fira com aquesta, i –no cal dir-ho– el moment present, el moment actual de la cultura catalana, justament presentada com una cultura evidentment amb dificultats, amb problemes, com totes les cultures, com totes les cultures no domi-

nants, eh?—com totes les cultures no dominants—, amb totes aquelles característiques que la nostra, pel fet de tenir una llengua pròpia, pel fet de no correspondre's exactament amb un estat, li dóna un conjunt de peculiaritats que cal posar en relleu.

Però això ja li ho he dit al principi, aquesta idea ja la hi he expressat i la vaig expressar l'altre dia en la mateixa compareixença. Tot això serà Frankfurt, i no tingui dubte que, almenys en allò que al mes d'octubre presentarem, respondrà perfectament a les inquietuds que vostè expressa, però sobretot a les inquietuds que a mi em sembla que cal tenir en compte, que són aquestes, aquesta: la d'una tradició cultural vinculada a uns projectes o a les maneres més interessants de veure el nostre país, forjades, doncs, al llarg de pràcticament els últims cent anys, en què hem construït una idea, un model, una imatge de país vinculat a una cultura, i també a una llengua.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la governabilitat de Catalunya i els suports parlamentaris necessaris (tram. 300-01044/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la governabilitat de Catalunya i els suports parlamentaris necessaris. En nom del Grup de Convergència i Unió, la formula l'honorable diputat senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, ahir definitivament va caure el teló, va acabar-se políticament la legislatura. (*Remor de veus.*) Temps hi haurà per fer balanç, temps tindrem més endavant, i a mesura que avancin els dies i les setmanes, per acabar d'analitzar i calibrar, òbviament amb visions a favor i altres amb més esperit crític, el que ha succeït durant aquests dos anys i mig.

Tot i així, crec que vostès ja han pres decisions prou eloqüents amb relació al balanç que han interioritzat: eleccions anticipades, retirada abans d'hora del president com a possible candidat... Tot i que els hem de reconèixer també una certa dimensió important de la seva humanitat, de la humanitat política i col·lectiva que vostès representen i defensen, no? Diuen que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra, i ja comencem a escoltar els ressons del «tintinell 2», de repetir el tripartit *for ever*, i, per tant, assistim sorpresos, doncs, que malgrat allò que es precipita, vostès tenen intenció de repetir en el futur. Però, ho repeteixo, no és avui el moment, des d'aquesta interpellació i des d'aquest faristol, d'efectuar aquest balanç.

Les eleccions, d'acord amb les paraules del president de la Generalitat, seran la segona quinzena d'octubre. Hi confiem; però els demanem que ho compleixin i que ho concretin, i que evitin la tendència o la temptació d'especular amb aquest calendari.

La veritat és que la situació és, segons Convergència i Unió, una situació en què el Govern està trencat. És un govern provisional, que no té la majoria parlamentària necessària per continuar impulsant el seu programa. Tenim un president de la Generalitat que ha anunciat la seva retirada de l'escenari polític. Hi ha una convocatòria, pendent de concreció, ja del dia de les eleccions anticipades. I, si bé és cert que vostès és obvi i és evident que estan habilitats legalment per administrar i governar, sí que volem traslladar la nostra impressió —que creiem compartir amb una bona part de la societat— que han perdut la legitimitat social i política per orientar les decisions estratègiques del país.

I és que aquest no és un final de legislatura normal, no és un govern que estigui en aquests moments en funcions com a conseqüència dels calendaris. És un govern que no s'ha sotmès, malgrat aquest trencament, a una moció de confiança i que intenta arribar a la propera contesa electoral, doncs, de la millor manera possible.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Aquesta interpellació, que serà segurament més curta de l'habitual, és només per intentar fixar el que Convergència i Unió entén com a raonable en aquests moments. Convergència i Unió creu que no és el moment d'intentar tramitar i aprovar precipitadament les lleis que durant més de dos anys no s'han volgut, pogut o sabut impulsar. Els demanem que un cert espectacle que vam veure ahir d'intentar provocar debats polítics que se sap perfectament que no tindran finalització legislativa no es tornin a repetir. Els demanem que no intentin arrossegar de nou aquest Parlament, en les poques setmanes que queden..., l'últim Ple, del 13 i el 14 de juliol, aquest intent desesperat de recuperar el temps perdut, o de perviure després de la mort política. No només no els seguirem, sinó que ja els anunciem que intentarem evitar-ho.

Tampoc seria, segons el nostre criteri, legítim i oportú que durant aquests mesos també, i no ja en el marc d'aquest Parlament, sinó des de l'acció del Govern, intentessin desplegar una producció reglamentària i de decrets que per diferents motius poden haver estat adormits, entretinguts, entrebancats per la manca de cohesió, o que s'han encallat com a conseqüència de les successives, reincidents i inacabables crisis de govern. No és el moment ara, en aquesta situació de fragilitat parlamentària, de pensar que des del Govern es poden impulsar reformes estructurals, també, en forma de decrets o de reglaments que avui no estarien segurament i possiblement legítims, també, des d'un punt de vista polític per aquest Parlament.

Em refereixo a temes sensibles; per exemple, a la reglamentació sobre àmbits sobre els quals aquest Parlament políticament, durant molts anys, s'havia manifestat —per part seva també rotundament—, per exemple en l'àmbit de la política del joc; n'és només un exemple. No seria el moment, ara, d'intentar impulsar determi-

nats decrets o reglaments que vinguessin a obrir expectatives sobre les quals, ho repeteixo, políticament aquest Parlament estic convençut que podria tenir opinions i visions diferents.

Els demanem igualment, senyors del Govern, senyor conseller, que mantinguin l'exigència i l'autoexigència de respecte a les resolucions i als mandats d'aquest Parlament. És el moment d'intentar seguir allò a què aquest Parlament els ha orientat, els ha mandat; i em refereixo al fet que hem observat algunes declaracions o decisions que en els darrers dies o setmanes no han estat congruents amb les decisions i resolucions del Parlament: declaracions del conseller de Cultura sobre el Museu Diocesà i el mandat d'aquest Parlament; iniciatives del conseller d'Obres Públiques sobre la planificació d'infraestructures estratègiques del país; el mandat que tenen sobre el no-traspàs de les oficines de Benestar Social i els equipaments cívics. Els demanem i exigirem i observarem que es doni compliment i respecte escrupolós al mandat d'aquest Parlament.

Els demanem que pensin una mica més en els interessos del país i que la incertesa del futur no bloquegi el seu major o menor patriotisme, i no aprofitin aquesta situació, ho repeteixo, per vulnerar els mandats que el Parlament, des d'un punt de vista democràtic, els ha donat.

I també els demanem que intentin –aquí sí– aprofitar aquest Parlament, en els mesos, en les setmanes que queden, per intentar, si és necessari segons el seu criteri, que podem respectar, consensuar decisions estratègiques que s'hagin de prendre en aquest curt termini de temps però en què calgui reunir majories parlamentàries per donar-hi la major validesa i solidesa.

Els demanem que administrin el dia a dia, que garanteixin el normal funcionament de l'Administració, que procurin no paralitzar encara més la marxa del país en alguns àmbits.

Els suggerim –i sabem en aquest cas que clamem en el desert– que no perdin massa temps llançant nous anuncis, noves promeses, nous plans, nous projectes... Creiem que avui la credibilitat de les institucions i del Govern està en dubte. D'alguna manera, els suggerim que aprofitin millor el poc temps que queda, que endrecin la casa, el Govern, l'Administració.

En definitiva, els demanem que, si volen prometre, que prometin, però que no comprometin. Si volen, anunciïn, però no renunciïn. (*Veus de: «Això està bé. Està molt bé, això.»*) Moltes gràcies.

També, i en aquest sentit i en aquest interregne, en aquesta situació, ho repeteixo, de fragilitat política, els demanem i també seguirem amb màxima observança el capteniment del Govern pel que fa a garantir la imparcialitat dels mitjans de comunicació de responsabilitat pública. (*Remor de veus.*) Sabem la seva habitual i permanent tendència i obsessió a intentar aquest control sobre els mitjans de comunicació públics... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El Sr. Puig i Godes

...però encara estem més preocupats perquè, com vostès –com vostès–... (*remor de veus*), com vostès també llegim les enquestes, com vostès també llegim les enquestes que indiquen que estan en davallada, en reculada i que això (*remor de veus*)..., això ens temem que els podria portar a caure en la temptació d'incrementar encara aquesta pressió habitual en la seva manera d'exercir el poder.

Això sí, els demanem –i acabo, senyor president– que aprofitin aquest temps per defensar l'autogovern que tenim, el marc de l'Estatut del 79, que avui continua sent amenaçat. A una sèrie d'iniciatives legislatives del Govern de l'Estat, el Govern amic, seria necessari que vostès hi estiguessin més amatents durant els propers dies i les properes setmanes. No els diem que deixin de preparar els treballs previs perquè un nou Govern decideixi i pugui desplegar amb celeritat i solvència el nou Estatut, no diem això, però els demanem que no comprometin el futur, que no hipotequin les ambicions de Catalunya, que no amputin els horitzons que avui el nou Estatut ens marca com a possibles, per submissió al PSOE, per ineficàcia, i, en tot cas, antecedents en tenim sobre els traspàsos que s'han aconseguit en els darrers dos anys i mig.

En definitiva, senyor conseller, creiem que, en temps de descompte, amb un govern que gestiona la pròrroga després d'haver tirat la tovallola..., creiem sincerament que cal fixar la data electoral, que no s'han de malmetre falsos debats polítics intentant instrumentalitzar el Parlament per aprovar lleis en fora de joc, que no creiem oportú sinó molt perillós forçar decrets i reglaments a cuita-corrents..., que els demanem un respecte escrupolós als mandats d'aquest Parlament. Esperem que no caiguin en la temptació d'intentar instrumentalitzar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puig i Godes

...els mitjans –acabo, senyor president–, els mitjans de comunicació públics, i que aprofitin aquestes setmanes per defensar l'autogovern de l'Estatut del 79 i que no hipotequin el desplegament futur del nou Estatut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller de Presidència, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, les frases, els símils futbolístics, les ocurrències, els partits presos, els sobreentesos, els deixarem de banda, potser ens els guardarem per al segon torn si calgués, i anem al gra de les circumstàncies en què ens trobem.

Vostè ha parlat d'eloqüència en els últims dies respecte al calendari d'aquesta legislatura, respecte al mateix president i fins i tot ha volgut insinuar alguna cosa sobre determinades reedicions de presumptes aliances. Això darrer deixem-ho córrer, donem-ho per descomptat, arribarà quan arribi i funcionarà de la forma que hagi de funcionar d'acord amb l'aritmètica parlamentària i els programes electorals de cadascú, ara no és la qüestió de la màxima actualitat. El que sí que és eloqüent de veritat, i començo per allà on ha acabat vostè, és diumenge. L'eloqüència, vam voler tots i ens vam posar d'acord que la reservàvem per a les grans coses i els grans moments: el poble de Catalunya. El poble va parlar diumenge i el poble culminava un procés iniciat amb la màxima institució que representa el poble de Catalunya, que és el Parlament, i es tancava així un procediment legislatiu reglat que convertirà l'Estatut d'autonomia referendat pel poble de Catalunya diumenge en una llei orgànica d'aquí a quinze dies o vint com a molt tard.

Vetllarem d'aquí fins al dia que es publiqui el nou Estatut d'autonomia de Catalunya pel compliment escrupolós i el respecte màxim a l'Estatut vigent, sens dubte, i començarem a advertir a qui calgui que en qualsevol procediment legislatiu en tràmit caldrà comptar des d'ara mateix, no des del dia que entri en vigor..., l'anàlisi de les futures lleis a la llum de l'actual i del futur i immediatament a aprovar o publicar Estatut d'autonomia de Catalunya. I ho farem amb una total escrupolositat. De tal manera que allò que està en curs, que allò que s'anuncia, que allò que no fa ni cas d'un canvi substancial i profund de l'ordenament jurídic institucional de l'Estat en el seu conjunt pel que fa a les relacions entre l'Estat i Catalunya, sigui tingut en compte, no només en la lletra de la llei que s'haurà de publicar com a llei orgànica, sinó en l'esperit present i futur del legislador, llei a llei, per tal que entri en el cap de tothom que les noves lleis han de ser lleis pensades i adaptades, pel que fa a Catalunya, a les competències i al marc competencial que estableix el nou Estatut d'autonomia de Catalunya.

Dit això, pel que fa a l'eloqüència del poble i al capteniment del Govern amb relació al nou Estatut d'autonomia de Catalunya, les coses són més clares i probablement més simples i menys malintencionades de com les planteja vostè. I nosaltres les veiem de la forma següent.

Primer, pel que fa al calendari, a ningú no se li escapa que un primer moment d'unes determinades circumstàncies és des d'avui fins al dia que el president de la Generalitat, en exercici de les funcions que té, dissolgui; un segon moment és des que dissolgui, des que hagi dissolt aquesta cambra fins que comenci la campanya electoral; un tercer moment és la campanya en ella mateixa durant quinze dies justos, i un quart moment, que vostès han conegut bé, però –circumstàncies de la vida– l'han conegut sempre fins l'últim moment sense solució de continuïtat i, per tant, probablement no l'han experimentat d'una forma que permetés el contrast amb la realitat: el moment aquell en què estrictament el Govern és en funcions, que és des de la data de celebració i proclamació dels resultats electorals la nit de les eleccions fins a la presa de possessió del nou govern, on, efectivament, a

partir d'aquell moment, el Govern es converteix d'una forma exclusiva en govern de gestió.

Aquests són els quatre temps. I a cada temps li correspondrà una actitud del Govern, que tindrà en compte, primer, la més estricta escrupolositat institucional del paper que li pertoca al Govern, del paper que li pertoca al Parlament, del paper que pertoca a totes i cadascuna de les institucions de Catalunya.

Segon, la continuïtat, l'estricta i escrupolosa continuïtat de l'acció de govern en els termes que corresponguin a cadascun dels moments que he esmentat, sense cap precipitació, sense cap acceleració, sense cap canvi de ritme; l'estricta continuïtat de l'acció de govern en allò que està previst.

Tercer, la seguretat jurídica. Els ciutadans tenen dret que es compleixin els terminis i que es compleixin les condicions administratives de totes aquelles qüestions que no són estrictament només de l'esfera política i de les prioritats governamentals, sinó dels drets que l'acció de l'Administració reconeix sobre la ciutadania a títol individual, a títol institucional o col·lectiu.

Quart, la publicitat i la transparència. Res del que faci el Govern quedarà en les boires imprecises d'allò que costa de veure, tot serà clar i net i es podrà saber i controlar en la instància que correspongui a cada moment.

I pel que fa a les prioritats polítiques d'aquest calendari que els esmentava, el Govern té molt clar el següent. Primer, trobarem, tots plegats, toqui a qui toqui, passades les eleccions, els calaixos més buits i els calaixos més plens que en altres moments històrics. Més buits, perquè no hi quedarà res, al congelador, que estigui a punt i pugui ser conegut públicament per la ciutadania a través dels tràmits que correspongui, de tal manera que no quedarà cap projecte de llei al congelador d'aquells que estiguin complets i hagin fet tot el seu recorregut d'audiència pública entre departaments i amb la ciutadania, i si estiguessin en condicions de ser aprovats pel Govern, el Govern els aprovaria, no pas perquè siguin aprovats per aquest Parlament, que no, ni ho pretindrà, sinó simplement per aixecar acta que s'han anat complint determinats compromisos de caràcter programàtic i que tot allò que pugui haver estat legislat o preparat per ser legislat estigui en mans d'aquesta cambra i ho coneguin tots i totes, cadascun i cadascuna, dels diputats i diputades d'aquest Parlament. Res del que estigui en els calaixos dels departaments es perdrà en el camí de cap transició entre el Parlament i el Govern; tothom ho coneixerà tot.

Per tant, cap pressa; les lleis vindran al Parlament, aquelles que puguin venir, i no hi haurà cap intent d'entatxonar, d'apilonar ordres del dia de les sessions que puguin quedar més enllà d'allò que sigui considerat prioritat política màxima i objecte de consens parlamentari suficient perquè sigui aprovat. És a dir, quina és la legitimitat d'aquest Govern pel que fa a l'aprovació de noves lleis? Aquella que tingui en funció de les majories parlamentàries que li puguin donar suport. I en podrà tenir encara, ahir es va demostra que sí, i en el proper Ple es pot tornar a demostra que també. Però ja en parlarem en el seu moment.

En qualsevol cas, el Govern no deixarà de fer tot allò que està legitimat per fer en el terreny..., sense precipitar-ho, que està legitimat per fer en el terreny de la reglamentació, de l'ordenació i de la planificació, sempre que es compleixin els terminis i les determinacions de transparència, de publicitat, etcètera, que he anunciat.

I acabo. Aquest Govern tot això ho farà amb un compliment també estricte del seu sentit del diàleg i de la concertació, del respecte al compliment dels acords parlamentaris, en compliment estricte de les mocions que s'han aprovat, amb voluntat de consensuar allò que pugui garantir la millor governació d'aquest país i amb clar sentit del paper institucional que li pertoca i amb ple respecte al president de la Generalitat, al president i al Parlament de Catalunya, i amb el màxim respecte, i per damunt de tot, al poble de Catalunya, que és qui té l'última paraula.

Pel que fa a pujar o abaixar telons, senyor Puig, qui abaixarà el teló o el pujarà de bat a bat serà el poble de Catalunya el dia de les eleccions.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Puig, pot fer la rèplica.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president; més breument que en la primera intervenció. Hem escoltat, senyor conseller –i té tota la raó des d'un punt de vista jurídic i legal–, aquest calendari amb aquests quatre «tempos» que vostè ens ha marcat: des d'ara fins a la dissolució d'aquest Parlament; des d'aquest moment de la dissolució i, evidentment, doncs, la continuïtat de la Diputació Permanent, i, evidentment, fins a l'inici de la campanya electoral; els quinze dies de campanya, i finalment des de..., els resultats de les eleccions i la presa de possessió del nou govern. I ho entenem, i ho seguirem, i confiem que tindran un principi escrupolós pel que fa, com vostè ha dit, al respecte institucional i a la seguretat jurídica, i a la transparència i a la publicitat, i a les prioritats que vostè ens ha marcat.

Però és que aquí hi ha un petit problema. (*Veus de fons.*) Sí. Hi ha un petit intent..., un de petit, i és que s'intenta oblidar l'entorn en què estem. És com si, instal·lats en el nirvana, ens aïlléssim del dolor i procuréssim mantenir una sensació i una situació de normalitat. I estem en una situació excepcional. Perquè és que fins i tot..., sí, fins i tot, jo crec que els grans catedràtics i juristes de dret públic i d'aquestes coses que a mi se m'escapen, i que jo els reconec que pel meu vessant d'enginyer no sóc gens docte en això, fins i tot aquests..., entenem que, quan un govern, que està legitimat per un parlament, que aprova un programa, que té una majoria que li dona suport, es trenca i perd la majoria del Parlament per donar-li suport, està en dubte la legitimitat per donar, per exemple, el que vostè deia, senyor conseller, continuïtat escrupolosa a l'acció del programa de govern. No tenen la majoria. Aquest és el problema clau i fonamental que volem posar en relleu i en

evidència i en llums, i que vostès intenten, intenten, sostreure.

Jo crec que en tot allò que sigui administració quotidiana..., és que els ho demanem que no es deixen res al congelador. Però, quan diu: «nosaltres no forçarem ni entatxonarem els ordres del dia». Escolti'm, aquest és el segon parlament en tota aquesta legislatura que estem fent dos dies de sessió per l'«entatxonament» dels ordres del dia que vostès han provocat en l'última Junta de Portaveus intentant entrar amb calçador i manxant, «manxim - manxant» d'una manera desorbitada, doncs, tots els projectes de llei, terminis..., només els diem que això no es pot fer. (*Remor de veus.*)

Després ja es sabem què diran: ens acusaran de filibusterisme (*veus de fons*), diran que intentem obstaculitzar, però, home, només els posem en evidència que són vostès que han provocat avui –avui–, per segona vegada en dos anys i mig, que un ple s'allargui perquè han entatxonat l'ordre del dia. (*Persisteix la remor de veus.*) És a dir, diguem-ho d'alguna manera, allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta*, és a dir, l'han entatxonat vostès, aquest ordre del dia.

I jo no he fet cap suposició, senyor conseller, no, no, jo no ho he fet cap exercici d'imaginació fantasiosa. Jo he llegit el testament polític del president de la Generalitat i allà es marca molt clarament en qui confia perquè administri el seu llegat i en qui no, i a repetir l'aposta estratègica d'un govern d'esquerres. I d'un tripartit, i de renovar el pacte del Tinell. Per tant, acabo: vostè ha dit que mantindran un escrupolós respecte a l'observança del marc d'autogovern que ens dona l'Estatut del 79 fins al moment que sigui vigent. Els ho demanem. És més, ens oferim, com a Grup majoritari d'aquesta cambra, a ajudar el Govern que garanteixi aquesta solvència, perquè fins ara no ho ha aconseguit. Fins ara no ho ha aconseguit. Sí que ho necessiten. I ho necessita el país. (*Remor de veus.*)

El conseller..., el conseller d'Obres Públiques sap molt bé que l'únic traspàs que s'ha aconseguit durant aquesta legislatura, important, ha trencat tots els cànons del que ha estat l'increment del nostre autogovern i del nostre marc de finançament. L'únic traspàs que s'ha aconseguit, pagant. És a dir, fins ara discutíem si aconseguíem millor o menor finançament dels serveis que se'ns traspassaven. Per primera vegada –Lleida - la Pobla de Segur– pagant 1.000 milions de pessetes, 6 milions d'euros per intentar aconseguir un traspàs. Només els demanem que durant aquests dies i aquestes setmanes no hipotequin d'aquesta manera. I li donaré, senyor conseller, una llista de les iniciatives legislatives que avui té el govern de l'Estat, que coneixen molt bé, perquè és el seu, també, Govern amic del Partit Socialista. (*Remor de veus.*) No, no, del seu partit; el seu partit..., que això de les sigles és molt dissimular...

El president

Senyors diputats...

El Sr. Puig i Godes

...del seu partit.

El president

No facin diàleg, si us plau, interpellant l'interpellant...

El Sr. Puig i Godes

En tot cas...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...i també coincidint amb vostè...

El president

Senyor Puig! Si us plau...

El Sr. Puig i Godes

I també coincidint amb vostè, senyor conseller, de la felicitació de la majoria que ha obtingut el nou Estatut aquest darrer diumenge...

El president

Senyor Puig, se li ha acabat el temps.

El Sr. Puig i Godes

Ja estic, senyor president. Ens oferim i els aconsellem que tot el que siguin iniciatives de desplegament, idees, propostes, comptin amb la mateixa majoria política que ha donat suport també a aquest Estatut, perquè serà la manera de garantir que la continuïtat, sigui quin sigui el resultat, estigui garantida sobre els que han apostat a favor del nou Estatut.

Moltes gràcies. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

Senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en política, senyor Puig, no hi ha nirvana, mai. El nirvana deixem-lo per al que és o per a la cançó d'en Serrat. Res més.

Pel que fa al seu oferiment: no dubti, no dubti que el Govern, amb tots els grups d'aquesta cambra –amb uns més que amb altres però amb tots i pel temps que queda d'aquesta legislatura– farà tot el que hagi de fer per trobar aquells suports que donin majories suficients per emprendre aquelles passes que calguin per assegurar justament que aquest país no s'aturi sinó que té la més estricta continuïtat i les coses passen de tal manera que la ciutadania no perdi confiança en la política, sinó tot al contrari, si és possible que la vagi recuperant a poc a poc.

Ara –i amb això acabo–, vostè, en la seva primera intervenció, ha parlat d'enquestes; ha parlat d'intervencionisme en els mitjans de la Corporació, en fi, els de titularitat pública; ha parlat de fer anuncis o no fer anuncis; ha

parlat de calendari, ha parlat de forçar el calendari; ha parlat de totes aquelles coses que, tal com jo l'anava escoltant, pensava: el diputat, l'honorable diputat senyor Felip Puig, no sé si sap el que és l'efecte mirall?, però jo, escoltant-lo, pensava, no s'hi veu en aquesta descripció que està fent? *(Rialles.)* *(Veus de: «Molt bé.»)* Jo crec que és el fidel reflex... És a dir, ens estava demanant que no féssim allò que, fins a l'últim dia, en funcions, vostès van fer sense parar. Li asseguro, per exemple, que ni que sigui en l'àmbit de la cooperació, senyor Puig, jo, en plena campanya electoral, no firmaré un conveni de cooperació amb la República de Tigrà, no ho faré. No ho faré. *(Rialles.)* Perquè em sembla que no s'ha de fer, eh?

Per tant, tingui la tranquil·litat que, per exemple, cap dels convenis amb municipis firmats entre el dia de les eleccions i el dia de la presa de possessió en àmbits de les polítiques d'habitatge no els hauran de discutir, perquè no n'hi hauran, no ho farem, no ho farem.

I acabo, de veritat del tot, la petita al·lusió al traspàs del tren de la Pobla em permet de dir-li, escolti: el Govern, el que ha fet ha estat assumir uns compromisos heretats –compromisos. Però allò que hem acordat de pagar per obtenir el traspàs del tren de la Pobla i per posar en marxa un tren –que vostès no van ser capaços ni que es traspassés ni de rehabilitar-lo i posar-lo en funcionament, en un sentit una mica competitiu– és menys del deute que, amb relació a aquest tren, vostès van deixar viu i ben viu.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Per clares contradiccions, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Puig i Godes

És que el senyor conseller, amb l'habitual, sempre, visió que tenen ells de confondre les institucions, ha acumulat en aquest suposat deute pendent el deute de diputacions i d'altres institucions, i no és veritat, no ha utilitzat correctament les dades. Es va pagar més del que es devia, i que no es volia pagar, per aconseguir que ho pagués l'Estat. Ho hem pagat els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00182/07)

El president

Doncs, el divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre polítiques de seguretat, presentada pel Grup Par-

lamentari de Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable consellera, aquesta és una moció subsegüent a la interpellació que vam debatre sobre les polítiques de seguretat, amb uns punts molt clars, que passaré a relatar, no? En primer lloc..., volem que aquest Parlament manifesti la seva solidaritat amb les víctimes i amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que es veuen..., que ens veiem amenaçats... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, senyor diputat, potser els il·lustres senyors diputats... Gràcies, pot continuar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Com deia, volem manifestar la nostra solidaritat amb les víctimes, els ciutadans que ens veiem amenaçats per aquesta situació d'inseguretat que avui dia es viu a Catalunya.

Un altre punt: volem expressar el nostre reconeixement als agents del cos dels Mossos d'Esquadra per la tasca que estan portant a terme en els territoris on es troben desplegats.

Un tercer punt, on volem expressar el reconeixement i agraïment del poble de Catalunya als membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat que han desenvolupat la seva tasca amb molta eficàcia a casa nostra, no?, i en aquest sentit, també en aquest punt volem saludar els nous agents de la Guàrdia Civil en pràctiques que s'han incorporat en les darreres setmanes per garantir la seguretat a Catalunya i, per tant, volem que el Parlament de Catalunya, en nom dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, puguem agrair els seus serveis, no? Aprofito, també, per felicitar i agrair la Guàrdia Civil, que ahir va detenir els responsables del segrest de Matadepera que es va produir fa ara dos mesos, i, per tant, jo crec que és un bon moment perquè aquest Parlament reconegui, agraeixi i felicitï la tasca impagable que està fent també a Catalunya la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de Policia.

Un altre punt: demanem una cosa tan senzilla com que es comparteixin les dades operatives sobre delinqüència a Catalunya, que segons diverses informacions –i la consellera no va negar-ho en la seva interpellació– no s'estan compartint avui en dia entre els diferents cossos policials.

Un altre punt: demanem al Govern que mantingui i incrementi les actuals dotacions del cos de Mossos d'Esquadra desplegats pel territori de Catalunya, tenint en compte que la consellera també va anunciar que traurien mossos de sota de les pedres per reforçar determinades zones i per tant ens preocupa i ens preocupa molt que aquests llocs on es treuen els Mossos quedin amb una infradotació d'efectius policials, no?

També demanem al Govern que insti el Govern de l'Estat, aquest Govern amic, que incrementi les dotacions de membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat

que operen a Catalunya perquè, com deia, no es produïxi aquesta infradotació policial.

I un tercer i darrer punt: el que demanem jo crec que és el mateix que demana o que pensa el poble de Catalunya, no?, o bona part del poble de Catalunya, que és que s'ha de censurar l'actuació del Govern de la Generalitat i molt concretament l'actuació del Departament d'Interior, honorable consellera, per la resposta donada davant la situació d'inseguretat que avui viu Catalunya, no?

La resposta que va donar el Govern, amb relació a aquesta alarma social que s'havia provocat com a conseqüència d'aquests fets, va ser demanar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que contractéssim seguretat privada, que milloressin els sistemes privats de seguretat. Es va, fins i tot, honorable consellera vostè mateixa i el mateix president de la Generalitat, acusar d'aquesta situació la Guàrdia Civil per haver-se replegat abans d'hora, i, també el que han fet, que és una cosa habitual, és culpar anteriors governs de la Generalitat i de l'Estat d'aquesta situació, no?

Home, dos anys i mig després d'arribar al Govern, crec que són excuses de mal pagador, no?

En qualsevol cas, jo crec que és important que aquest Parlament censuri l'actuació del Govern amb relació a aquests fets, perquè vostès, honorable consellera, mai assumeixen cap responsabilitat, en cap àmbit de l'actuació de Govern, en aquest tampoc han volgut assumir cap responsabilitat, i algú que no assumeix responsabilitat, simplement és un irresponsable.

Gràcies, senyors president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat cinc esmenes a la Moció del Partit Popular, tres de les quals mantenim, que són la 3, 4 i 5, i les números 1 i 2, les retirem, però m'explicaré: estem totalment d'acord amb el punt 1.1, que expressa la preocupació per l'onada de robatoris viscuts en els darrers mesos, i manifesta la solidaritat amb les víctimes. Realment, aquest problema i aquest tema ja va quedar prou clar i prou substanciat en les dues interpellacions que van haver-hi ara fa unes setmanes.

Ara continua havent-hi robatoris, el que passa és que ara, almenys, la sensació o la impressió és que hi ha un cert moviment a favor de la coordinació i amb més presència de Mossos, d'efectius, en general.

El punt 1.2 i punt 1.3, que és una de les esmenes que nosaltres preteníem que quedés tot englobat tot en un sol punt, preferiríem que quedés englobat però tampoc en farem qüestió. Entenem que el reconeixement s'ha de fer a tots els agents, a tots els Mossos d'Esquadra, les poli-

cies locals, la Guàrdia Civil, el Cos Nacional de Policia, però com que no en farem qüestió, doncs, en principi, nosaltres ja hem decidit retirar aquesta esmena.

I respecte a les altres, que espero que el Partit Popular les admeti, doncs, el que demanem i en el que estem absolutament d'acord és que millori la coordinació, perquè la coordinació vol dir coordinació entre cossos, coordinació entre responsables. I jo sé..., i aquí hi ha alguns diputats alcaldes que han tingut la preocupació i han patit ells mateixos en el seu càrrec d'alcalde, doncs, aquesta manca de coordinació. Hi han hagut robatoris en el seu municipi i ni el delegat del Govern ha telefonat ni cap responsable polític els ha dit res. I, per tant, entenem que la coordinació passa per la policia i la coordinació passa pels responsables polítics.

I el mateix respecte als últims punts de la Moció, en els quals nosaltres volem fer l'aclariment que es demani –ja després de la nostra Moció ja direm que demanar és poc per nosaltres, creiem que és el moment d'exigir– que s'incrementin els efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat especialment allà on encara no s'ha produït el desplegament. Ho hem vist en les darreres setmanes, en els darrers mesos i, si em permeten, en els darrers dos anys i mig. Si no s'exigeix, si no hi han reunions constants, si no hi han telefonades constants, qui governa l'Estat passa absolutament de la necessitat de cobrir les places vacants. I això és el que hem patit i això és el que hem vist en els darrers mesos.

Per tant –acabo–, donarem suport a la Moció del Partit Popular i esperem que se'ns acceptin aquestes esmenes que mantenim.

Moltes gràcies.

El president

També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'il·lustre senyor Oriol Amorós les pot defensar.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat quatre esmenes a aquesta Moció. La primera fa referència a aquest controvertit –controvertit per nosaltres i poc important per als ciutadans– debat a l'entorn dels agraïments. Jo sé que el senyor Sirera és un hàbil polític que sap treure punta d'aquest tipus de polèmiques parlamentàries, però també entenem que tenen molt poca rellevància per al problema que estem parlant, que el que és important en aquest problema és com afrontem el problema de la inseguretat. Per tant, nosaltres creiem que dintre del debat que s'ha produït fora d'aquest hemicicle entre els diferents grups a l'hora de presentar esmenes i transaccions ens sembla que el resultat, com quedarà una altra moció que votarem al llarg d'aquest matí, ens sembla prou satisfactori, per tant entenem, doncs, que és innecessari tornar-ne a parlar. Però, és clar, deixi'm que li digui una cosa, no?, escolti, el nostre agraïment cap al personal i cap als cossos i forces de seguretat de l'Estat, cap a la policia, cap als agents és total i absolut. Amb la gent que fa la seva feina ben feta hi estem d'acord i ens sembla molt bé. Ara, agrair al Cos en un

moment que tant vostè com nosaltres com tots els grups, sobretot quan hem estat a l'oposició amb més intensitat que des del Govern formalment, però des del Govern potser més calladament, però igual d'intensament des de l'àmbit de la gestió, sempre hem criticat la infradotació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat en la zona en què no s'han desplegat els Mossos d'Esquadra.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, venir a agrair l'arribada de tres-cents guàrdia civils i convertir-ho fins i tot en una mena de festa o de *Bienvenido, mister Marshall*, quan, escolti, venien total a cobrir unes plantilles infradotades i a cobrir unes vacants infradotades, i que el mateix dia que arribaven, un sindicat de policia denunciava que hi havia més trasllats aprovats cap enfora de Catalunya que cap a Catalunya en el Cos Nacional de Policia, doncs, escolti, em sembla fora de lloc.

Segur que hi han moltes ocasions per fer agraïments. La Moció que votarem d'aquí a uns minuts de Convergència i Unió té un agraïment genèric que ens sembla ja correcta i que, per tant, no cal treure punta d'aquest tipus de debat, perquè aquest debat no és l'important.

L'altre punt que esmenem i que no hi estem d'acord és la reprovació o la censura que fa a la consellera, no? Escolti, errors n'hi han hagut, segurament hi ha hagut imprevisió. Deuen haver-hi motius per criticar coses que no s'han fet ben fetes, ens sembla bé, però no compti que el nostre Grup s'apunti a un clima preelectoral d'anar a reprovant tothom a tort i a dret, perquè no ens sembla seriós. No crec que aquest debat sigui el que interessa als ciutadans. Crec que el debat que ens ha de preocupar és el de les causes que han generat aquest fenomen d'una certa inseguretat. Entre aquestes causes, i sembla que tots els grups hi estem d'acord, i, per tant, avui segur que en sortirà una moció, doncs, és de dotar adequadament les plantilles de cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, que com sabem estan infradotades i com sabem des de fa anys, des que avança el desplegament dels Mossos, el replegament es fa accelerat.

Però hi han altres causes, hi han altres causes que cal afrontar i que és el que és important. Hem crescut en el nostre territori d'una manera desendreçada, i d'això en tenen una particular responsabilitat els partits que han governat o els partits que han donat suport al Govern en els dos darrers decennis, perquè, evidentment, la morfologia urbana dels nostres pobles i ciutats no és una cosa recent. I també hi tindrà una responsabilitat el Govern actual si no frena aquest canvi de creixement, si no és insistent.

I en aquest sentit, em preocupava molt, per exemple, sentir l'altre dia, quan sortien les dades d'urbanització del litoral, l'expressió del conseller Nadal que donava per fet que es farien cent mil habitatges més a la primera franja de territori i li semblava perfecte. Escolti, sap què vol dir aquest creixement en horitzontal? Vol dir que un municipi, com per exemple Bigues i Riells, de sis mil habitants, ha de patrullar 178 quilòmetres de carrer. A vostè li sembla sostenible patrullar 178 quilò-

metres de carrer un municipi de cinc mil habitants? Li sembla que podem garantir la seguretat en un sistema de formació urbana amb 178 quilòmetres de carrer per patricular en un municipi que no té recursos ni per tenir policia local? I, com aquest exemple, podem posar una pila d'exemples de pobles que han crescut d'aquesta manera i qui els ha deixat créixer d'aquesta manera, el model territorial, el model econòmic i el model de creixement territorial que ha propiciat aquest creixement no és el que defensen les esquerres, sinó que és el que sempre han defensat les dretes.

Per tant, l'estructura de creixement d'habitatges dispersos és una de les causes principals. Hi han d'altres causes que també hem d'analitzar, i ho farem en aquesta i en la següent Moció. I, per tant, aquests són els debats importants, no si em convé o no em convé reprovar o no reprovar, no si convé o no convé subratllar més un agraïment o un altre. Això és superflu.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Efectivament doncs, per presentar les esmenes, encara que no se n'ha acceptat cap. Bé..., per les converses pensem que no hi ha cap acceptació de cap de les esmenes que presenta el Grup Socialista.

Bé, nosaltres estem absolutament d'acord amb la felicitació que s'ha de produir als agents que treballen a Catalunya en els temes de seguretat, i és en aquest sentit que fem una proposta de modificació que el Parlament de Catalunya doni suport a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, policies locals. Vostè parlava de l'exemple d'ahir de la Guàrdia Civil. Jo ahir vaig veure com la Policia Local intervenia d'una manera eficient i eficaç davant d'un incendi que s'estava produint al Paral·lel. També, cada dia hi han exemples de felicitació, que aquest Parlament podria fer als agents que treballen per la seguretat. No solament a la Guàrdia Civil, senyor Sirera, no solament a la Guàrdia Civil... És que vostè sembla que sempre està... No solament la Guàrdia Civil, també la Policia Local, també la Policia Nacional, també els Mossos d'Esquadra, tots els cossos..., també la Policia Local, que en la seva proposta no hi era, també els Mossos d'Esquadra i també la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. Per tant, la nostra proposta era de felicitació als Mossos d'Esquadra, policies locals, Guàrdia Civil, Cos Nacional de Policia. Estic convençut que aquesta és una esmena que vostè acceptarà, perquè és una felicitació de caràcter general a tots els cossos de seguretat.

Efectivament, aquest país ha tingut un problema de seguretat i el Govern hi ha intervingut, i el Govern ha fet operacions per solucions aquests problemes. Hem fet una operació sedàs i s'han detingut seixanta-set persones. Vostès ho saben. I hem garantit la seguretat, els professionals de la seguretat, en tot el territori de Catalunya, estigui o no estigui fet el desplegament, si-

gui quina sigui la seva fisonomia i la seva morfologia. Jo crec que aquest és el missatge que hem de donar als ciutadans: hi havia un problema de seguretat i hi han hagut detinguts; seixanta-set, detinguts per tots els cossos de seguretat. Jo crec que, per tant, el Govern ha fet el que havia de fer, que és, davant d'un problema, intervenir i preocupar-se i donar una solució. Jo crec que ho hem fet bé.

Efectivament, l'any 2001 —es deia abans— va ser l'any de més robatoris de llar que es van produir a tot Catalunya, i a partir d'aquí els governs han fet el millor que sabien, mirar d'anar reduint cada vegada aquests índexs. Tots els governs, senyor Sirera, tots els governs han anat reduint aquests índexs de victimització.

Quin és el problema? La manca d'efectius, solament la manca d'efectius? No, però segurament és un dels grans problemes. Estic d'acord amb vostè, senyor Sirera, aquest és un dels grans problemes, la manca d'efectius. La coordinació també podria ser un altre problema.

Hem parlat de la manca d'efectius, i aquest problema de la manca d'efectius, de qui és culpa? Ve de llarg, veritat? Ve de llarg, d'un govern del Partit Popular que va fer una retirada efectiva dels cossos de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil del territori de Catalunya. Va ser exactament així i les dades estan sobre la taula, i tots les tenim: es van replegar la Policia Nacional i la Guàrdia Civil abans que es fes el desplegament de Mossos d'Esquadra. Ho hem discutit en aquest Parlament moltes vegades i vostè sempre hi ha votat en contra. Ara vostè hi vol votar a favor? Nosaltres també votarem a favor que es compleixin les plantilles de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil. Però els recordo que durant quatre anys vostès han estat votant en contra que es compleixin aquestes plantilles de Policia Nacional i de Guàrdia Civil. I que ara ens hem trobat amb aquesta situació, que les plantilles de Policia Nacional i de Guàrdia Civil estan a la meitat —estan a la meitat. I des que hi ha aquest Govern, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil està amb la mateixa quantitat, en una situació diferent, que el desplegament avança i, per tant, la ràtio és cada vegada més gran; la ràtio de forces de seguretat, de totes les forces de seguretat de Catalunya cada vegada és més gran.

Per tant, en definitiva, aquestes són les quatre esmenes que nosaltres hem presentat. Estic convençut que els representants del Partit Popular les acceptarà i, en qualsevol cas, si no s'accepten, nosaltres no estariem d'acord amb la Moció que presenta el representant del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i per fixar posició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestre

Gràcies, president. Honorable consellera, en la mesura que tractem dues mocions que aborden la mateixa problemàtica, ja anuncio que el meu Grup votarà en

contra de tota la Moció del Partit Popular i, en tot cas, preveiem que hi ha possibilitats de votar a favor o de transaccionar algunes de les qüestions que planteja la Moció de Convergència i Unió. Però jo, per això, en la mesura que utilitzarem dos torns, em centraré ara en un aspecte concret, que és una de les causes, no l'única, que estan provocant la situació que hem tingut, que és la manca d'efectius en les zones ateses pels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya.

Li llegeixo, senyor Sirera, una moció del Congrés de Diputats que diu: «Moción sobre el déficit de plazas de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado en Cataluña y sus consecuencias sobre la seguridad ciudadana.» I es va aprovar: «Dotar las vacantes del Cuerpo Nacional de Policía i de la Guardia Civil en las provincias de Barcelona y Tarragona mientras no se produzca el despliegue de la Policía Autonómica en las mismas», data 4 de desembre del 2001. Qui va presentar aquesta Moció? L'actual conseller de Relacions Institucionals, senyor Joan Saura, com a diputat. Qui era el ministre de l'Interior? El senyor Rajoy. I en la seva intervenció el senyor Rajoy va donar les xifres i va dir que a Catalunya calia que hi haguessin 11.602 efectius de policia i que n'hi havia 10.019; en mancaven, doncs, 1.583 efectius. Al llarg d'aquells anys aquella Moció no va servir per res. I les xifres del 2004, quan va acabar el mandat del PP, sol·licitades de forma oficial al Govern, diuen que el 2004 a Catalunya faltaven 409 guàrdies civils, dels quals 288 a Barcelona i Tarragona i 1.298 policies nacionals; en total 1.707 policies. Del 2001 al 2004, el senyor Rajoy va incomplir aquella promesa i aquell compromís i aquell acord del Congrés i va incrementar el déficit de places, es va passar de 1.583 vacants a 1.707; 124 vacants més, en aquells anys després d'aprovar el Congrés dels Diputats –el senyor Rajoy, amb el vot del PP– que es cobrisin aquestes vacants.

Jo crec que avui més que demanar altres reprovacions, potser hi hauria motiu per censurar el senyor Rajoy amb efectes retroactius –amb efectes retroactius. Però com a mínim si això no, com a mínim demanar prudència al Grup Popular, perquè els efectes de la mala gestió en matèria de seguretat del Partit Popular són els que han provocat en part una de les conseqüències que estem patint ara.

I, en tot cas, crec que aquests temes s'han d'abordar amb serietat i rigor. Propostes en clau partidista per fer veure que hi ha confrontació en determinats cossos de seguretat, a veure si ara uns feliciten a uns i als altres no, i alhora que es qüestiona el model de seguretat de Catalunya fent veure que exigir la presència de la Guàrdia Civil a les zones on no hi ha Mossos és una prova del fracàs dels Mossos i del model de seguretat..., és un error brutal.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les esmenes que nosaltres presentàvem, conjuntament amb el PSC, buscaven un equilibri que vostès, evidentment, no volen. Nosaltres, en tot cas, votarem en contra de la seva Moció i concretarem més els altres temes, els altres aspectes que també afecten aquesta problemàtica, que també hi són, en parlar de la Moció de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Sirera, pot pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Pérez, potser, si quan vostès governaven el senyor Roldán no s'hagués emportat els diners de la Guàrdia Civil, podríem haver fet millor la nostra tasca, no? *(Remor de veus.)*

En qualsevol cas, amb referència a les esmenes, vostès no volen el diàleg. Nosaltres els hem fet una oferta d'una transacció que vostè no ha volgut acceptar perquè li convé políticament no acceptar-la. I, per tant, no ens acusi a nosaltres de no voler reconèixer el paper de les policies locals, perquè jo li he fet una oferta i vostè no l'ha volgut acceptar.

Vostè parla que el Govern redueix els índexs de victimització. «Tura admite que los robos silenciosos se han multiplicado por cuatro desde enero»: on és la reducció de la victimització?

Mirin, la Moció..., i aquest punt a què tots han fet referència i tots han fet esmenes, no reconeix ni dona les gràcies als responsables del Ministeri de l'Interior, ni tan sols al delegat del Govern, senyor Pérez. Volem donar les gràcies als agents, als membres de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia que desenvolupen amb eficàcia la seva tasca, sovint sense mitjans, que es juguen cada dia la vida pels catalans, per Catalunya, pels espanyols que vivim a Catalunya, que som tots, senyor Pérez. Això és el que volem fer, simplement i purament. No en volem treure profit polític. Vull que es reconegui la tasca que fan.

I en aquest sentit, senyor president, nosaltres acceptarem les esmenes números 3, 4 i 5 de Convergència i Unió, que són les que resten vives. I, tenint en compte que ni el Grup Socialista ni el Grup d'Esquerra Republicana han volgut arribar a cap transacció amb el nostre Grup, nosaltres, òbviament, no podem acceptar les seves esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Pérez, demana la paraula?

El Sr. Pérez Ibáñez

Si em permet, senyor president, per una contradicció en no acceptar la nostra esmena...

El president

Té trenta segons.

El Sr. Pérez Ibáñez

...per explicar que vostè, en la contraproposta que ens fa, fa un suport a la Policia Local i als Mossos d'Esquadra i un agraïment especial i reconeixement a la Policia Nacional i a la Guàrdia Civil. Nosaltres pensem que és bo que tots els cossos de seguretat tinguin el mateix

reconeixement i el mateix agraïment. Cregui'm que s'equivoca intentant fer aquesta discriminació sempre entre uns i altres, bons i dolents.

Sincerament, senyors del Partit Popular, lliçons en matèria de lluita contra el terrorisme, de seguretat i de policia, la gent del Partit Popular no en pot donar.

El president

No hi ha, per tant, intueixo, senyor Sirera...? Vostè accepta les esmenes 3, 4 i 5 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i no hi ha votació separada, intueixo, no? *(Pausa.)* Cap grup demana votació separada?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Si m'ho permet, nosaltres demanaríem votació separada del punt 1.3 de la Moció, i en virtut de l'article 77.2 del Reglament vigent en demanaríem la lectura abans de la votació.

(Pausa.)

El president

Doncs, abans de procedir a la votació, s'ha demanat lectura i votació separada del punt 1.3. La secretària primera té la paraula per donar-hi lectura.

La secretària primera

«Expressa el reconeixement i agraïment del poble de Catalunya als membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, que al llarg dels darrers anys han vetllat per la llibertat i la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i els encoratja a continuar-ho fent en l'àmbit de les seves competències. En aquest sentit, saluda els nous agents de la Guàrdia Civil en pràctiques que s'han incorporat en les darreres setmanes per garantir la seguretat a Catalunya i els agraeix els seus serveis.»

El president

Bé, doncs, un cop llegit aquest punt, votarem, en primer lloc, justament aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 73 vots en contra.

Votarem ara la resta de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 72 vots en contra.

Moció subsegüent sobre la deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun (tram. 302-00183/07)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre deslocalització d'empreses, especialment de l'empresa Braun. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Carme Porta.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho amb tota la celeritat per poder substanciar la Moció que ha estat anunciada.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats, d'entrada m'agradaria fer una salutació als membres del comitè d'empresa de Braun que són avui entre nosaltres, i expressar que des del nostre Grup Parlamentari donem ple suport a les seves reivindicacions.

Com ja plantejàvem el dia que vam presentar la interpellació al conseller, és evident que no s'han de buscar culpables, perquè això és un procés que llargament el país està patint i que Braun, de fet, possiblement, serà una més de les empreses en tot aquest degoteig de deslocalitzacions. Però és evident també que no podem permetre que això passi i que, precisament al Baix Llobregat, la meua comarca, Esplugues, el meu poble, patirà, doncs, l'acomiadament de 700 persones, quan precisament a la comarca fa uns mesos vam patir també l'acomiadament de 660 persones de SEAT. És a dir, això, evidentment, té un impacte social important que no podem permetre, i el Govern de la Generalitat té una responsabilitat per tal d'impedir això.

Evidentment, tenim les eines que tenim, però es tracta també d'impulsar totes aquelles mesures i actuacions que des de les diferents administracions podem fer. D'entrada, ja saben que es va aprovar una moció a l'Ajuntament d'Esplugues, que es va aprovar per unanimitat, on precisament es deia que no es requalificarien els terrenys de l'empresa per tal que es poguessin vendre. I, per tant, això és una cosa que s'hi ha de seguir vetllant perquè no hi hagi requalificacions, perquè, a més d'haver-hi un tancament de l'empresa, no hi hagi un lucre posterior a partir d'aquest tancament.

A mi m'agradaria dir ja –i d'entrada ja faré servir, acumularé els dos torns, senyor president– que hem arribat a una transacció en totes les esmenes. De fet, hi havia tres grups esmenants –PSC - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa i Convergència i Unió–, que havien presentat una sèrie d'esmenes, i hem arribat a una proposta comuna, i, per tant, esperem que, atès que el Partit Popular no havia presentat esmenes, puguem aprovar aquesta proposta per unanimitat. I de fet seria, jo crec, una bona notícia per a les persones de l'empresa Braun que estan precisament lluitant perquè la seva empresa no es tanqui.

De fet, ens estem trobant en la discussió d'aquesta Moció que, tot just ahir, l'empresa va presentar l'expedient de regulació d'ocupació, que afectava aquesta plantilla de set-cents treballadors, que oferia unes prejubilacions a partir dels cinquanta-cinc anys, la recol·locació de tan sols quaranta persones a Alemanya en la divisió de recerca i desenvolupament, i de fet estem parlant que només quaranta persones serien recol·locades. Evidentment, deixa molt que desitjar la

proposta de l'empresa, perquè, de fet, a més a més, es parla del mínim que estan oferint al personal, el mínim legal d'indemnitzacions, que són vint dies per any.

És a dir, nosaltres trobem del tot imprescindible, precisament, que el Govern no aprovi aquest expedient de regulació d'ocupació i que doni suport, precisament, a totes aquelles reivindicacions i demandes que el comitè d'empresa planteja, perquè trobem del tot insuficients, tal com ho fa el mateix comitè d'empresa, els treballadors i treballadores de l'empresa, totalment insuficients aquestes mesures, tenint en compte, com ja vam dir el dia de la interpellació, que és un tancament que es fa en una empresa que té beneficis i que fa tan sols uns mesos va haver-hi una venda de patrimoni de Braun a Gillette de 3,5 milions d'euros. I, per tant, estem parlant d'una sèrie d'intents que ja fa mesos..., s'està intentant aquest tancament amb premeditació. I, per tant, no podem permetre que aquesta empresa tanqui, no podem permetre que s'emporti la producció i no podem permetre que acomiadin set-centes persones.

Per tant, hem arribat a una proposta transaccionada de sis punts, en què hi han els elements fonamentals de la Moció que nosaltres presentàvem, que és precisament la necessitat d'aprofundir en la diagnosi de cara a desenvolupar una sèrie de mesures i establir indicadors que detectin situacions de crisi empresarial i s'aposti per unes perspectives de futur.

Que hi hagin les inversions necessàries i mesures de xoc en l'àmbit del Cidem, de l'Agència Catalana d'Inversions, per tal d'evitar la deslocalització d'empreses i aprofundir en la vertebració de mesures i d'un pla d'actuació de cara a mantenir el teixit productiu de Catalunya i reorientar, en els casos que així calgui, les activitats per fer-les més competitives; de fet, també prendre les mesures necessàries per tal d'evitar, reduir, paliar els efectes d'aquest intent d'acomiadament col·lectiu a partir de la presentació de l'expedient de regulació d'ocupació de l'empresa Braun,

I que s'ha d'exigir a aquesta empresa, precisament, la seva responsabilitat social, i, per tant, la documentació acreditativa..., s'ha de fer èmfasi en la necessitat de presentar els comptes de beneficis, les inversions, el patrimoni, etcètera, dels darrers anys, i que presentin un pla social amb cara i ulls i que, evidentment, es parli de recol·locació, i no donar per tancat un tema en què, evidentment, pensem que hi ha hagut —com ja vam dir el dia de la interpellació—, al nostre entendre, manca de previsió per part del Govern però que, evidentment, també ens estem trobant, atès que ja hem presentat l'expedient de regulació d'ocupació, doncs, que no podem donar per fet que aquesta empresa tancarà.

I, per tant, hem de donar suport als treballadors i treballadores per tal que vegin que, realment, aquest Parlament, les nostres institucions, doncs, precisament, estem donant des de l'Administració suport perquè es mantinguin els seus llocs de treball.

Per una altra banda, pensem que cal implementar de manera efectiva les mesures concretes i els recursos suficients per a l'execució de les mesures i diagnosi que es van fer a la taula sectorial de l'electrònica de consum, moltes de les quals ens ajudaran precisament a

avançar en la necessitat de vertebrar aquestes mesures de xoc i aquest pla d'actuació que vertebrarà que no hi hagi aquesta deslocalització o que, en tot cas, hi hagi reorientació del teixit productiu.

I, en tot cas, el que nosaltres presentem és, en aquest àmbit de Braun, aquests cinc punts.

Després hi ha un sisè punt que, precisament, atès que tocava també la mateixa comarca, el Baix Llobregat, i que estava..., bé, en plena ebullició també, que és el punt que fa referència a SEAT. Com saben, hi han hagut tota una sèrie de resolucions, de sentències que consideren que hi han hagut acomiadaments nuls i improcedents, i que cal vetllar perquè les persones, els treballadors i treballadores acomiadats que van marcar l'opció de reingrés i que, per tant, tenen opció de reingrés a l'empresa, i aquestes persones que hi ha amb sentència ferma, que es considera que el seu acomiadament és nul i improcedent, doncs, siguin acceptades per l'empresa. I en això estem parlant no de poca gent, sinó precisament d'un gruix important de les 660 persones acomiadades.

I, per tant, estem parlant bàsicament de mesures de prevenció, mesures de xoc per frenar la deslocalització i impulsar la reorientació de les activitats en alguns casos, prendre mesures en el cas concret de Braun i fer un acompanyament perquè es compleixi la Llei i...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

...es compleixin els acords —de seguida acabo, senyor president— en el cas de Seat.

Així, doncs, com deia, aquesta Moció, espero que l'aprovem per unanimitat, però en tot cas sí que està pactada per quatre dels cinc grups que som avui presents a la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. He entès que hi havia una esmena transaccional, però no l'hem rebuda aquí...

La Sra. Porta i Abad

Sí; ara l'entrego al lletrat, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé, gràcies. Pels grups que han presentat esmenes..., pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, siguin les primeres paraules de benvinguda als treballadors que ens acompanyen avui, de Braun, aquí..., i que tinguin vostès la percepció que en aquesta cambra, i no per primera vegada, sinó molts cops, al llarg d'aquesta legislatura i d'altres legislatures..., els problemes que

pateixen les empreses, els problemes que pateixen els treballadors i les treballadores són els problemes d'aquesta cambra. Amb més o amb menys encert hem tractat, en debats de tota mena i condició, de resoldre, no només els problemes específics com els que ara vostès pateixen a la seva empresa, sinó del sector industrial, que són problemes que afecten un nombre molt elevat d'empreses a Catalunya.

Hem tingut l'oportunitat de parlar-ne aquest matí. Hem tingut dues interpellacions, una del Partit Popular, una altra de Convergència i Unió, respecte als processos de deslocalització, amb balanç desigual, perquè crec que podem tenir la seguretat que compartim en la diagnosi moltes i moltes coses, que sabem quines coses són imprescindibles de cara al futur, però a l'hora de parlar del balanç, tenim una aproximació un pèl diferent. Nosaltres creiem que el balanç de les polítiques, en l'àmbit industrial, en l'àmbit de formació, en l'àmbit de competitivitat que ha endegat el Govern són manifestament insuficients. És normal que el Govern cregui el contrari. I és normal que l'oposició denunciï que són insuficients des d'aquest punt de vista.

Què és rellevant des del punt de vista d'aquesta proposta que ens presenta avui Esquerra Republicana de Catalunya? Doncs, és rellevant que hi ha acord. Ho hem intentat en diverses ocasions –vostès en són plenament conscients– amb altres mocions que no han tingut la mateixa fortuna que avui, plegats, tindrem l'oportunitat de tenir.

Braun presenta una cara determinada de la deslocalització. Braun és una empresa que deixarà Catalunya perquè els costos que aquesta empresa tindrà fora de Catalunya seran més competitius. És un problema determinat de la deslocalització; és un tipus determinat d'empresa que marxa pel tema dels costos salarials. Hi ha problemes tant o més greus que aquest, que ho són. Per exemple, quan parlem d'Ono. Quan Ono marxa de Catalunya, marxa perquè diu: «Compte, que, des del punt de vista industrial, a aquest país li manca dimensió.» És un problema diferent quan parlem de recerca i investigació i perdem l'oportunitat que HP, Hewlett Packard, segueixi a Catalunya. Són cares diverses de la deslocalització, cares específiques dels problemes que viuen les nostres empreses; cares específiques que tenen a veure amb sectors que pateixin, sigui el tèxtil, a tot Catalunya, sigui l'automoció, a sectors determinats de Catalunya, sigui l'electrònica de consum, etcètera.

Què hem proposat concretament des de Convergència i Unió? Jo no faré tot el relat, perquè la diputada Porta ha recollit bona part –bona part–, en transacció amb el Grup Parlamentari dels Socialistes i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa, de les nostres posicions. Què preteníem, diputada? El que li vàrem transmetre: un conjunt de mesures, que començaven amb mesures de xoc i acabaven amb el tractament que havíem de tenir des de la taula d'electrònica per impulsar aquest procés en favor de Braun, i que, a la vegada, és mètode explicatiu de què hem de fer amb altres empreses del sector.

Si vostès tenen la amabilitat –que ho faran, sens dubte– de llegir detingudament la transaccional producte d'aquest debat, què en traiem d'aquesta transaccional?

Dues coses: intentem una solució per als treballadors i les treballadores de Braun i tenim un mètode que hauria de ser possible per al conjunt d'empreses, a Catalunya, que pateixen fenòmens de deslocalització desiguals i combinats. El problema de Braun no és el problema d'Ono; el problema d'HP no és el problema de Domar. Tots els problemes són diferents, però formen part d'una unitat que requereix acció política, que requereix govern prenent decisions, que requereix govern estable, govern fort, govern amb lideratge, govern amb compromís. El tenim? (*Veus de fons.*) Divisió d'opinions.

Però jo conclouré dient que, si més no, avui, amb la proposta que vostès tindran l'oportunitat, si així ho creuen oportú, de votar favorablement, donem una passa, senyores i senyors treballadors de l'empresa Braun, senyores i senyors diputats i diputades, per millorar la sort d'aquests treballadors en aquesta empresa i, probablement, les perspectives de moltes empreses en crisi que pateixen aquest procés de deslocalització amb graus d'intensitat, senyor president, ben diferents.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, en nom del meu Grup Parlamentari i en el meu nom propi, voldria expressar la nostra solidaritat i el nostre suport als treballadors i les treballadores de l'empresa Braun, d'Esplugues de Llobregat, i també agrair, aquí, la presència de la representació del seu Comitè d'Empresa, encapçalat per la seva presidenta.

Aquesta és una moció, la Moció subsegüent a la interpellació que la diputada Carme Porta va fer en el darrer Ple, en què podríem distingir dues parts, i que jo no hi entraré, perquè ella molt bé ja ha explicat quins són els termes de la transacció. Una primera part, seria més de concepte general i de quines mesures hem d'emprendre en el cas de la deslocalització d'empreses aquí, a Catalunya, i, per tant, parlem d'una diagnosi dels sectors productius i en concret d'aquells que poden perdre potencialment competitivitat, i també parlem d'unes mesures de xoc per tal d'evitar la deslocalització d'empreses.

Però certament nosaltres el que farem serà fer ressaltar la part més rellevant d'aquesta Moció. A nosaltres ens interessa, per exemple, el punt 3. En el punt 3, on es parla d'«aplicar proactivament els preceptes legals recollits en les normatives d'atorgament d'ajuts públics en casos de tancament en què l'empresa tingui beneficis», que és exactament el que ha passat en el cas de l'empresa Braun.

Estem parlant d'unes empreses..., i en aquest cas concret d'un empresa que no sap el que és l'ètica empresarial o l'ètica en els negocis, i que, per tant, té un deute moral.

Un deute moral, perquè és una empresa que guanya beneficis, però encara vol guanyar més beneficis fora de Catalunya i fora d'Esplugues en concret. I és una empresa que és benvinguda allà, és benvinguda al municipi. Però, certament, com deia, aquesta empresa no recorda que els beneficis que ara guanya, però que ha estat guanyant durant molt de temps i durant molts anys és gràcies a l'esforç, al treball i la dedicació dels seus treballadors i les seves treballadores, que, a més a més, això els ha ajudat a poder donar suport a una família, i que, no ho oblidem, també hi ha empreses que són proveïdores de l'empresa Braun, que d'alguna manera també en depenen un munt de llocs de treball d'aquest treball i d'aquesta productivitat d'aquesta empresa.

Per tant, està clar que hem de mirar-nos molt bé i hem d'aplicar proactivament aquests preceptes, com deia abans, per evitar aquests casos: casos d'empreses que tenen beneficis però que per guanyar encara més beneficis s'obliden de l'esforç durant tant de temps dels treballadors i treballadores, que han estat, com deia abans, dedicant-se a donar el millor de si mateixos.

En el punt quart, en concret parlem de l'empresa Braun. L'empresa Braun, com explicava abans, és una empresa que tanca per això, precisament; una empresa que té beneficis, però és una qüestió de costos. I en concret, el que es demana en aquesta Moció és «evitar, reduir o pal·liar els efectes de l'acomiadament col·lectiu davant la presentació de l'expedient de regulació d'ocupació», que, com sabem i com sabeu, va tenir lloc exactament ahir.

Per nosaltres, aquest expedient és clarament insuficient. I, per tant, nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el que celebrem és la unanimitat a què, en principi, els quatre grups, el Grup que ha presentat la Moció i els tres que hem presentat esmenes a aquesta Moció, hem pogut arribar. Perquè el que requereix una situació complicada com aquesta i el que ens demanen els treballadors i les treballadores de la Braun és unanimitat, perquè, si no, faríem un flac favor, perquè el que faríem, si no, seria més aviat donar suport a l'empresa. I, per tant, jo, des d'aquí, vull agrair l'esforç que hem fet tots els grups parlamentaris per poder arribar a la unanimitat en la nostra decisió i en la nostra resolució.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com deia, hi ha una unanimitat. Molt bé s'ha dit també que a l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat es va aprovar una moció de no requalificar aquests terrenys, perquè el que no podríem permetre és que encara això pogués comportar un major benefici per a l'empresa. Per tant, nosaltres no requalificarem allò; el municipi d'Esplugues no es requalificarà cap terreny a l'empresa Braun, i, per tant, el que hauran de fer és aconseguir el millor pla social possible. En aquest sentit, donar ple suport a les actuacions de mediació que puguin ser sol·licitades per les parts tendents a mantenir l'activitat d'aquesta fàbrica.

I per últim, m'agradaria, molt breument, referir-me al cas de la Seat. Nosaltres també els donem ple suport, és una altra empresa de la nostra comarca, del Baix Llobregat, i per tant el que demanem és...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Díaz i Romero

...el dret de reingrés –acabo en cinc segons, senyor president. El que demanem és precisament això, el dret de reingrés a l'empresa, sobretot singularment i de forma immediata d'aquells que han obtingut sentències d'acomiadament nul i improcedent.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., representants del treballadors de Braun, benvinguts al Parlament.

Vaig seguir, en el darrer Ple, atentament la interpellació que la diputada d'Esquerra Republicana va formular al conseller de Treball i Indústria. Abans, en la interpellació que jo mateix, en representació del Partit Popular de Catalunya, he tingut oportunitat de fer al mateix conseller, ja expressava algunes idees respecte d'aquella interpellació.

I és que un té la sensació, un va tenir la sensació que en aquella interpellació, en aquella intervenció s'expressava la fe del convers, que d'alguna manera s'intentava netejar, segurament, una mala consciència. Perquè el problema de les deslocalitzacions no comença amb Braun; abans ja n'hi havia. I no dic «abans» només fa dos anys i mig. Ja n'hi havia també abans. Aquests problemes no han començat només amb Braun. Perquè un es va quedar amb la sensació que abans de Braun no hi havia hagut problemes. I em va donar la impressió que el que es pretenia era dir: «Escoltin, fins ara les coses han anat bé, i ara comencen a anar malament. Fins ara hem estat al Govern, i ara que estem a l'oposició, les coses van malament.» No és així. Hem parlat d'aquests problemes en aquest mateix hemicicle en moltes altres vegades durant aquests dos anys i mig. Per tant, no és un problema nou i no és un problema que s'inicia amb la sortida d'Esquerra Republicana del Govern i el seu pas a l'oposició.

Parlàvem aquest dematí del problema estructural que té l'economia, al nostre entendre –el conseller segurament ho veu des d'un punt de vista una mica més optimista–, respecte de les deslocalitzacions, i especialment de les deslocalitzacions com la de Braun. I és que la transformació de l'economia no és suficientment intensa per garantir que les indústries i que les empreses que estan a Catalunya siguin suficientment competitives perquè tinguin garanties, garanties econòmiques, per poder romandre en el nostre país.

I parlàvem del problema de la productivitat, del problema que, tot i que hi ha creixement, i havent-hi també creixement de l'ocupació, la productivitat per hora treballada disminueix de forma molt important, i això fa

que la situació de les empreses a Catalunya sigui més desfavorable que en altres llocs. I, per tant, això és el que afavoreix les deslocalitzacions d'aquest tipus, com a anàlisi de la situació que s'està vivint.

Hem expressat també aquest mateix matí el nostre suport al conseller, el nostre suport al Govern, en totes aquelles tasques adreçades en què es garanteixi que la solució definitiva del problema de Braun, igual que de totes les altres empreses que es puguin trobar en aquest procés, sigui la més favorable per als treballadors. Ho hem expressat aquest matí.

No hem presentat esmenes a aquesta Moció, i no ho hem fet fonamentalment per dos motius. Un primer –s'ha dit–, per facilitar la unanimitat; és bo que s'aprovi una moció, és bo que s'aprovi una resolució pel conjunt de les forces polítiques de suport als treballadors i les treballadores de Braun, que en aquest moment ho estan passant malament, i que això sigui extensiu a totes aquelles altres empreses que estan passant per situacions similars. Però tampoc no hem presentat esmenes perquè –i s'ha dit molt durant aquests dos dies de Ple– la legislatura està pràcticament acabada i, per tant, no és ara moment d'impulsar polítiques en el Govern de mitjà termini, de llarg termini, per evitar problemes com el que ens ocupa ara en aquest moment, sinó que és moment de fer actuacions concretes, petites, respecte dels problemes concrets que tenim avui sobre la taula, per esperar que després de les eleccions hi pugui haver un nou govern que abordi amb seriositat i amb rigor els problemes del país.

Amb aquesta voluntat anuncio el vot favorable del nostre Grup a la transacció final que ha sortit d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Miralles, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Sumar-me a la solidaritat amb els representants de Braun, els que estan aquí i els que estan a baix, a l'entrada del Parlament, defensant els seus drets, i encoratjar-los a seguir-ho fent i a començar en el possible el nostre suport i acompanyament a una reivindicació i a una lluita justa.

Nosaltres votarem favorablement la Moció, amb les esmenes i la transacció, pels continguts que s'han expressat, tant pels elements preventius com palliatius mateixos que s'expressen en el conjunt de les propostes. I també per la complicitat que es fa en el punt sisè respecte als treballadors i treballadores de SEAT, encara que fonamentalment surt aquesta Moció a partir de la situació que viuen els treballadors i treballadores de Braun.

Bé, jo aquí podria acabar la intervenció dient que votarem favorablement, que estem d'acord amb els continguts, que estem d'acord amb les esmenes i que compartim la transacció feta. Però a mi hi han algunes intervencions que, a

part de retòrica i de compromís formal amb la situació en la qual es viu, em sonen realment sorprenents, no? Aquells que tenen en la seva proposta programàtica, en el seu model de societat, sacralitzar la llei del mercat, no?, la llei de la selva, fan qualificatius que després els seus continguts, doncs, o queden buits o són interessats. Perquè el senyor Teixidó deia: «No, és que les deslocalitzacions, aquesta de Braun té una cara.» Té la cara dura, la barra dels empresaris de Braun i de la multinacional, perquè aquí hi ha benefici; i els treballadors estan al llindar del conveni del metall. On és la major competitivitat? A costa de qui? Dels treballadors. Sí, no, no dic que no ho discuteixi, però dit això, ens haurem de preguntar què fer. No només el Govern; perquè ara, quan estava a baix, deien alguns treballadors: «Penseu que potser les properes no votem, perquè això dels polítics...», la nostra feina, les nostres famílies...» Sí, sí, però els governs canvien i poden tenir unes prioritats o unes altres, però la lògica de les multinacionals canvia? No.

Per tant, hi han uns responsables. Normal? Sí. Després veniu aquí a explicar que sou solidaris. Amb qui? Amb els que volen treure el màxim benefici, com fan sempre –com fan sempre. I es planteja que la competitivitat, els costos... Però de qui? Competitivitat i costos de qui? Sempre anar buscant... (*Remor de veus.*) No, demagog, no... (*Veus de fons.*) D'amagat, no. Opinió política –opinió política...

El president

Senyores i senyors diputats, no facin diàleg. Senyors diputats... Senyor Miralles, continui, si us plau.

El Sr. Miralles i Conte

Em sembla que és la primera vegada que escolto aquestes coses respecte d'una opinió política, eh? Per tant, és normal, i com que és normal i pensem coses diferents us poseu nerviosos. Normal.

Aleshores, jo sóc dels que penso –i n'estic convençut– que quan hi ha col·lisió d'interessos –perquè n'hi han– l'interès del dret al treball, reconegut constitucionalment, i el màxim benefici, no. Alguna cosa s'ha de fer –alguna cosa s'ha de fer.

I, per tant, aquells que defenseu la llibertat dels capitals, la globalització, arribarà el moment, o no, que caldrà buscar mecanismes en els quals internacionalment hi hagin garanties de drets, de salaris i d'igualtat de les persones. Sinó, podrem anar votant mocions d'una empresa o d'una altra, però com que la llei de la selva és la que existeix, si no hi ha una intervenció que modifiqui aquesta situació avui serà una cosa palliativa i li direm al Govern que ho faci millor o pitjor, però la situació es mantindrà, perquè lamentablement –lamentablement– la raó està en aquells que volen defensar el seu lloc de treball, contribuir al país i no en aquells que han rebut ajuts públics, que avui busquen el màxim benefici aquí i demà aniran a buscar-lo a un altre lloc. Això és el que creiem que cal pensar –almenys nosaltres, com a força d'esquerra, ho farem–, i en les properes, no en tingueu dubte, farem noves propostes.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Porta pot posicionar-se sobre les esmenes. (*Veus de fons.*) Ja ho ha fet.

La Sra. Porta i Abad

De fet, senyor president, havia utilitzat el torn, però sí que li volia demanar un petit..., trenta segons per allusions. Era simplement que possiblement quan les coses es treuen de context es poden interpretar de moltes maneres, però quan jo precisament vaig fer la interpellació al conseller, li vaig oferir tot el suport perquè, precisament, el que està passant a Braun no sigui possible. És a dir, jo penso que avui és una bona mostra de suport a les polítiques necessàries en aquest país de prevenció perquè això no passi, la unanimitat de tots els grups. I, per tant, jo el que li demanaria al senyor diputat és que no tregui les coses de context, perquè no és ni molt menys la fe dels conversos sinó les aportacions polítiques d'Esquerra.

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Simplement per dir-li a la senyora diputada que no hem tret les coses de context; que, en tot cas, d'on ho hem tret és del *Diari de Sessions* del Parlament de Catalunya, i són les seves paraules.

Gràcies.

El president

Posem, doncs, a votació la Moció a partir de la transacció que s'ha fet i que han assumit tots els grups parlamentaris i, per tant, coneixen el seu contingut.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 130 vots a favor, per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat (tram. 302-00184/07)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la seguretat ciutadana i la lluita contra el crim organitzat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats... Honorable consellera, la Moció que em dispenso a presentar i a defensar correspon a la Moció subsegüent a la interpellació que sobre seguretat ciutadana es va substanciar ara fa unes setmanes. Té dos punts, dividits en diferents àmbits. Un pri-

mer, en el qual donem suport de manera explícita a tots els professionals dels cossos policials que desenvolupen la seva funció, la seva tasca professional a Catalunya, amb la finalitat de vetllar per la protecció dels drets i llibertats de tots els ciutadans i ciutadanes. I un segon, que reprova l'actuació de la responsable d'Interior, perquè entenem que en els darrers mesos, i en aquests vint-i-nou mesos de govern, no ha fet en matèria de seguretat el que nosaltres, com a Convergència i Unió, considerem que havia de fer en matèria de prevenció i de coordinació.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El següent punt, que té cinc àmbits, estrictament parla del següent: exigeix al Govern de l'Estat la cobertura de totes les places vacants. Ja sabem que ara se n'han cobert bastants, però també n'han marxat en moltes altres i continua havent-hi vacants de places de guàrdia civil i de policia nacional que s'haurien de cobrir per donar resposta ferma a la manca de seguretat. Per això parlem d'exigir, perquè creiem que arriba un punt en què només l'exigència farà que es pugui complir amb les plantilles que necessiten moltes zones de Catalunya on encara no està fet el desplegament.

Un segon punt, en què demanem que es presenti de manera immediata al Parlament, i en tot cas abans de finalitzar el present període de sessions –per tant no queda gaire temps– el Pla general de seguretat, tal com s'establiria a la Llei d'ordenació i seguretat pública, i que no s'ha complert.

Que s'aprovi un programa d'actuacions per fer front a la situació i la problemàtica delictiva que s'ha viscut a Catalunya en els darrers mesos, i molt especialment en el darrer any. I que presenti una informació que ha d'incloure, en tot cas, l'actualització de les necessitats en matèria d'efectius de mossos d'esquadra, adequant-los a aquestes noves necessitats i al nombre d'habitants que avui té Catalunya, les dades detallades de totes les plantilles.

Un següent punt, en què es demana que es doni compliment a la Moció del Parlament de Catalunya de maig del 2002, que establiria la ràtio 4,5 policies per mil habitants.

I, finalment, que s'estableixi al si de la Junta de Seguretat un mecanisme de coordinació estable i eficaç, que permeti entre la Generalitat i l'Estat garantir la transferència permanent d'informació i col·laboració entre totes les policies implicades. El nou Estatut dona passos endavant en matèria de seguretat, i en aquest punt dona molta més força a la Junta de Seguretat en ser presidida pel president de la Generalitat. Entenem que, encara que aquest mecanisme no sigui efectiu d'una manera immediata, sí que amb l'esperit d'aquest mecanisme es podria ja fer i convocar una junta de seguretat que aquest punt cinquè el contempli d'una manera total.

I res més. Ara parlarem de les esmenes presentades pels diferents grups. I en principi, doncs, mantenim tots els punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora de Gispert. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president... Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat un total de quatre esmenes, la primera de les quals, doncs, com hem dit fa poca estona referint-nos a la Moció del Partit Popular, era de supressió del punt que reprova l'actuació de la conselleria d'Interior, i de la consellera d'Interior més concretament. Entenem que, certament, es poden haver fet coses més bé o més malament però que no és moment d'intentar aprofitar el dolor dels ciutadans i el patiment i les situacions desagradables que molts conciutadans han patit per mirar de fer-ne un rèdit polític a partir del desgast del Govern, Govern al qual vostès saben que ja no hi som però que tot i així, doncs, entenem que seria una contradicció molt gran reprovar una consellera amb qui hem compartit govern durant dos anys i mig, i, per tant, no creiem que sigui el moment de fer això just ara que vindran eleccions i, per tant, els ciutadans són els que parlaran amb llibertat de si volen reprovar o no volen reprovar un govern i escolliran a qui hagin d'escollir.

En un segon lloc, sí que estem d'acord que cal portar el Pla general de seguretat al Parlament de Catalunya, i fem una esmena de precisió en els termes de l'expressió que, si és acceptada, doncs, recolzarem.

En tercer lloc, ampliem una mica l'àmbit de cobertura territorial, on cita la Moció, en el punt 4, lletra *b*, que s'ha de tenir una especial atenció. Entenem que també en el fons és que és transversal i que podríem dir «tot el territori», però sí que certament aquestes setmanes hi ha hagut unes parts del territori on ha succeït més o han patit més aquest problema.

I en quart lloc, també, mirem de reescriure una mica el punt cinquè, la lletra *b*, realçant una mica el paper de la Junta de Seguretat de Catalunya, que mentre operin diferents cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, doncs, creiem que cal que tingui un paper molt rellevant en la coordinació. I això em porta a parlar d'un dels elements causals que considerem importants.

En l'anterior intervenció hem tractat de la dispersió territorial, que és un element de llarg termini important, però molt rellevant de tenir en compte aquesta problemàtica.

Una altra problemàtica és la del model policial, claríssimament –claríssimament. Per què parlem tant de coordinació? Per què sempre que parlem de problemes de seguretat i de cossos policials sempre hem de parlar tant de coordinació? Home, si hem de parlar tant de coordinació, si la coordinació és tan necessària, si tothom s'ha de coordinar tant amb tothom és possiblement perquè el model policial que tenim o els cossos policials que tenim definits actuant sobre el nostre territori no són suficientment complementaris. Si fossin complementaris la coordinació seria quasi automàtica. Però, en canvi, tenim potser un nivell de complementarietat baixa i un nivell de coincidència molt alta en les funcions que exerceixen els

diferents cossos. És a dir, tots els cossos policials desplegats a Catalunya tenen una gran inversió de recursos en les tasques de vigilància preventiva, de patrullatge, de presència, d'agents uniformats en el territori que són les tasques també més visibles, i possiblement altres tasques, com són la investigació posterior al delictes o la investigació sobre delictes organitzats, acabin sent infradotades perquè no tenen un cos especialitzat en això, ja que tots els cossos policials centren els seus esforços en aquella part més visible de l'actuació policial que és el patrullatge, que és el patrullatge amb cotxes, amb sirenes, amb cossos d'uniformes.

Per tant, és molt necessari o hauria estat molt necessari si la legislatura no s'hagués estroncat. I ha estat un cost més –un altre cost més de l'estroncament de la legislatura– el fet de no haver pogut acabar o no haver pogut tirar endavant una llei, com s'estava preparant, la Llei del sistema policial, que endrecés la funció de cadascú de tal manera que tinguéssim ja d'entrada aquesta complementarietat garantida pel mateix disseny del sistema.

L'altre punt de gran importància: el creixement difús –que n'hem parlat abans–, la infradotació de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Escolti'm, amb aquesta Moció sembla que aprovarem una felicitació genèrica, em sembla molt bé, fem una felicitació genèrica a tots els agents, a tots els cossos, si volen, però, és clar, on hi ha hagut menys efectius és on hi ha hagut menys efectius, i en el territori Mossos sí que de vegades no arribem a les ràtios que voldríem arribar, sí que tenim un problema de producció de nous Mossos perquè tenim la capacitat que tenim a l'Escola de Policia de Mollet, sí que és veritat això, però sempre estem parlant de ràtios raonables, mentre que en l'altre territori ens hem trobat en situacions francament escandaloses –francament escandaloses–, com que recentment mentre només s'oferien, que no cobrien, 187 places de policia nacional...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

... s'autoritzen tres-cents trasllats fora de Catalunya. Per tant, home, algunes felicitacions, doncs, les farem, potser per evitar alguna polèmica estèril, no?, però algunes, què volen que els hi digui..., algunes no les faríem amb la mateixa intensitat que d'altres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula el diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Sí, gràcies, senyor president. És per anunciar les mocions, les esmenes que han presentat a la proposta de moció del Grup de Convergència. La número 2, que és una esmena adreçada precisament al punt 2, que planteja que el Parlament de Catalunya doni suport a la policia

—en la mateixa direcció del que hem fet abans en la Moció del Partit Popular—, que doni suport a les policies locals, als Mossos d'Esquadra, a la Guàrdia Civil i al Cos Nacional de Policia, precisament, per lluitar contra la delinqüència, pel seu esforç en la lluita contra la delinqüència que darrerament ha provocat aquesta sensació d'inseguretat a la població catalana. Jo crec que hem d'insistir en aquesta direcció, la població de Catalunya ha de saber que en aquest moment hi ha menys robatoris a Catalunya que, per exemple, els que es produïen anys enrere, que tenim un govern que està treballant en aquesta direcció, que efectivament hi han hagut més robatoris silenciosos que mai, però també, efectivament, hi han hagut més detencions per robatoris silenciosos que mai. A banda de les seixanta-set detencions de què parlàvem abans de l'operació Sedàs, sàpiguen vostès que en les darreres setmanes s'han detingut més de cent cinquanta persones que estaven fent robatoris en domicilis, en domicilis de tot tipus de Catalunya, i en tota la tipologia arquitectònica de Catalunya.

Després hem presentat tot un conjunt d'esmenes que anaven en la direcció de mirar que la proposta de la Moció que fa el Grup de Convergència, en qualsevol cas, com ja hem parlat abans amb la diputada, jo, en qualsevol cas, si li sembla al senyor president, també em passaria ja a posicionar-me sobre les propostes que hi ha després. (*Veus de fons.*)

Efectivament, nosaltres no votarem la reprovació, pensem que el Govern està fent precisament el que ha de fer, i, per tant, no és moment de reprovar el Govern. Votarem per suposat el punt 2, que seria la nostra esmena; també, el punt d'exigir al Govern de l'Estat que cobreixi aquestes places. Ho hem fet sempre, nosaltres ho hem sempre, i també, per tant, ho continuarem fent.

També votarem la proposta d'esmena que fa Esquerra Republicana en el punt B.2. També estem d'acord que el Govern aprovi aquest programa d'actuacions, si no m'equivoco el presentarà a la Comissió de Justícia, eh?, en el moment que estigui enllestit. Esperem, per tant, que aquesta Comissió es reuneixi i que pugui presentar el Govern aquesta proposta. Que donem definitivament compliment a la Moció 105/IV, del 2002 —del 2002—, aquest Parlament aprovarà que donem compliment a una moció del 2002. Mireu, jo no sé si acabarem, però estic convençut que l'any que ve a aquesta Moció finalment se li donarà compliment, l'any que ve, segurament no des del 2002 fins ara, sinó des de sempre Catalunya tindrà per fi el ràtio de 4,5 policies per mil habitants. Jo estic convençut que serà amb un nou govern, eh?, també presidit pels socialistes —és la meua opinió.

I, per últim, que s'estableixi aquest mecanisme de coordinació estable. De fet, votem a favor perquè pensem que ja s'està fent, estem treballant en aquesta direcció i, per tant, no hi ha problema per votar aquesta Moció.

Per tant, aquesta és la direcció, treballar coordinadament, treballar conjuntament que els cossos oficials, que els cossos policials tinguin efectius, que tinguin recursos, perquè hem de recordar, honorable diputada, que fa uns dies s'ha presentat en el Congrés de Diputats una esmena per part del Grup Popular als pressu-

postos de l'Estat, que retallava en un 50 per cent l'assignació a la Policia - Mossos d'Esquadra. No és aquest el camí, el camí és, precisament, que es treballi amb més efectius i amb més recursos, o amb els recursos mínims per poder funcionar.

És en aquesta direcció que —excepte en el compliment, que vostè comprendrà que no hi donarem suport de manera convençuda— a la resta de la Moció hi donaríem suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. Pel Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pérez, jo lamento que vostè hagi donat les dades que ha donat, perquè vostè té unes dades que la resta de grups no tenim o simplement no ha dit la veritat, i, per tant, jo estic convençut que té dades privilegiades que la resta de grups d'aquesta cambra no tenim.

Vostè ha estat justificant tota l'estona que els delictes s'han reduït, que aquí va tot millor que l'any passat, que aquí no passa res, que l'eficàcia del Govern és absoluta..., però, és clar, jo tinc dades de fa vint dies del Govern de la Generalitat, senyor Pérez, que diuen que, per exemple, els robatoris silenciosos sense violència —que són aquests assalts sense despertar les víctimes— a Catalunya s'han incrementat en un 98 per cent respecte a l'any passat —s'han incrementat en un 98 per cent. I segons les mateixes dades, també del Departament, també del Govern de Catalunya, els robatoris amb violència, aquells que desperten les víctimes, les obliguen a obrir les caixes fortes, en treuen objectes de valor, les claus dels cotxes i fins i tot durant una bona estona els retenen, s'han incrementat a Catalunya en un 62,5 per cent respecte a l'any passat. I, per tant, senyor Pérez, ens hauria d'explicar, de veritat, d'on ha tret aquestes dades. No sé si haurà preguntat a coneguts que té vostè que han estat objecte de robatoris... Però aquestes dades són les que dona el Govern i, per tant, alguna cosa aquí no quadra, i per tant, fora bo, senyor Pérez, que o donés les dades reals o, com a mínim, no tractés d'embolicar la troca.

Nosaltres donarem suport a la Moció de Convergència i Unió. En qualsevol cas, permeti'm que faci uns breus comentaris a algunes esmenes, perquè, senyor Pérez, vostè avui ha d'acabar d'anunciar que donaran suport a aquest agraïment, a aquest reconeixement genèric de tots els cossos policials amb una esmena que vostè presenta. Jo d'alguna manera li agraeixo aquest canvi de criteri, però és que, senyor Pérez, vostès tenen alguns complexos, vostès tenen mala consciència, perquè, escolti, si nosaltres presentem una moció en què en un punt demanem l'agraïment als Mossos, també als policies locals, amb aquesta esmena que vostè abans no m'ha acceptat, i amb una altra a la Guàrdia Civil i al cos Nacional de Policia, per què té tants problemes vostè a reconèixer les tasques que estan fent aquests efectius? Per què té la mala consciència, senyor Pérez? Per què té por de donar

un vot clar, inequívoc de suport als membres i als agents dels cossos i forces de seguretat de l'Estat?

Senyor Pérez, jo, de veritat, ahir el veia molt torero, però avui l'he vist una mica que li tremolaven les cames i, per tant, siguem honestos, no?, i, per tant, defensem el mateix sempre i en totes les ocasions.

Vostè en la seva esmena número 5 demana, senyor Pérez, que el Parlament de Catalunya insti el Govern que necessiti una nova junta de seguretat a Catalunya, que actualitzin els recursos a les variacions demogràfiques de Catalunya i s'incrementin els agents dels membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Parla que la nova Junta de Seguretat acordi... Senyor Pérez, em podria contestar quantes vegades, quants cops s'ha reunit la Junta de Seguretat de Catalunya des que tenim un nou govern? Perquè són molt poquetes –molt poquetes–, i, per tant, jo crec que si hem de garantir la coordinació la Junta de Seguretat ha de funcionar amb nou Estatut o amb l'Estatut antic; és igual, no?

Vostès reclamen més efectius. Bé, miri, jo crec que tots els catalans vam veure com fa ja uns quants mesos la consellera d'Interior del Govern de Catalunya va anar al Ministeri de l'Interior i amb tota la solemnitat, amb tota la força, amb tota l'empenta, amb tota la fortalesa democràtica que l'empara, va exigir al ministre de l'Interior que es posés el CAT a les matrícules. No hi entraré, perquè ja veiem l'efecte que ha tingut, però, senyora Tura, no podria fer el mateix per reclamar més agents? No podria exigir al Govern amic que porti més agents? Però no uns quants policies en pràctiques, no pedaços, no un grapat d'agents perquè estiguin un parell de mesos. Perquè no hi hagi una disfunció i per tant estiguin totes les places plenes, jo li demanaria, si us plau, que ho fes. No hi ha cap problema, no cal..., ningú pensarà que hi ha mal rotllo entre vostè i el senyor Zapatero, o entre vostè i el senyor Rubalcaba.

En qualsevol cas, acabo, senyor president, amb l'esmena número 7 del Grup socialista. Diu que amb el nou Estatut haurem d'establir mecanismes de coordinació estables i eficaços entre la Generalitat i l'Estat. Senyor Pérez, jo li agraeixo que, com a mínim, reconegui que en aquests moments la coordinació entre la Generalitat i l'Estat sigui inexistent, com s'ha posat de manifest en el desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Pérez, em demana la paraula?

El Sr. Pérez Ibáñez

Senyor president, per al·lusions reiterades...

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Pérez Ibáñez

...encara que jo el que he fet aquí és presentar les meves esmenes, del meu Grup, davant d'una moció de

Convergència, i el representant del Partit Popular ha convertit tota la seva intervenció a criticar les nostres esmenes. Escolti'm, faci vostè el que vulgui amb la Moció de Convergència.

Primera qüestió: d'on trec les dades? De les dades de la Fiscalia, punt. Les dades de la Fiscalia demostren –demostren– que hi ha un decreixement.

Número dos: que hi ha hagut increment dels robatoris silenciosos? Ho he dit jo des d'aquí, senyor Sirera. I també hi han hagut més detencions que mai en robatoris silenciosos. Però les dades globals són les que són: que hi ha coordinació amb el Ministeri de l'Interior més que mai –més que mai–, i sobretot en aquest moment el que faran i el que demanem és que els efectius de la policia nacional i la Guàrdia Civil que se'n van anar quan vostès manaven tornin d'una vegada a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula el diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Evidentment, votarem en contra del punt primer, però en canvi pensem que es pot haver arribat a un acord interessant amb relació als altres punts. I voldríem aprofitar per fer alguns comentaris, no?

El primer és que em sembla que quan es viu una situació conflictiva en un territori, el que és evident és que qualsevol govern el primer que ha de fer és expressar la solidaritat amb les persones afectades, i, en segon lloc, cercar solucions immediates, segurament abans de reflexionar sobre causes i factors; quan una gent, la ciutadania pateix un problema no li podem anar a explicar quines són les causes darreres, sinó que hem de donar solucions immediates, que crec que s'estan donant, hi ha dades que ho demostren, amb l'esforç de tots els cossos de seguretat. La resposta efectiva s'està produint, tot i que és evident que és impossible l'eradicació total dels delictes, però en tot cas la solució immediata també ha de ser rigorosa i no ha de ser per traspassar el problema a un altre municipi o a una altra comarca, sinó que s'ha de basar a posar els delinqüents a disposició del jutge.

Una altra reflexió, que l'he trobat a faltar una mica en aquest debat, és que potser caldria recordar que l'obligació dels poders públics, però també dels diputats i diputades del Govern i de l'oposició, és explicar amb claredat a la ciutadania que alternatives tipus patrulles ciutadanes o similars no són cap solució. Primer, perquè són incompatibles amb l'Estat de dret, i segon, perquè generen més problemes que solucions, i poden generar més problemes per als mateixos ciutadans, que potser de bona fe, impulsats per un moment de desesperació, poden impulsar alternatives d'aquestes que són una equivocació total. I nosaltres, des del Govern o l'oposició, tenim l'obligació de dir als ciutadans que això és un error.

També hi ha alguns factors que cal tenir presents. Un que s'ha citat abans: un model de creixement i d'extensió de la construcció en el territori que és insostenible, i que quan hi ha una onada de delinqüència es mostra més vulnerable; és l'opinió del fiscal Mena, però també és l'opinió de destacats geògrafs i experts en territori.

Un altre element, la manca de suficient presència d'efectius de policia a les zones ateses pels cossos i forces de seguretat de l'Estat on el desplegament dels Mossos no ha arribat, ho hem comentat abans, i per això nosaltres, com hem fet sempre des del meu Grup Parlamentari, votem a favor d'exigir a l'Estat que es cobreixin les vacants. Però també cal tenir present l'aparició de noves formes de criminalitat i que, al costat de delinqüents del país, que n'hi ha..., la presència del que a la Unió Europea s'anomenen bandes de delinqüents itinerants, davant de les quals cal exigir a l'Estat central, que és qui té la competència, mesures de cooperació amb els seus països d'origen on sovint intenten traslladar el resultat del seus robatoris.

També ens agradaria aprofitar el moment, tot i que avui no ha estat objecte de debat, per relativitzar les expectatives que de vegades es posen a pensar que la situació passa per endurir indefinidament el Codi penal. No ens neguem que calguin alguns retocs o alguns canvis, sobretot amb la qualificació, per exemple, dels grups de malfactors, els indicis que poden portar a aquesta qualificació, però també hem de ser sincers davant de la ciutadania que..., pensar que l'enduriment indefinit de penes no és –no és– la solució dels problemes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Donarem suport també a la Moció que parla del reconeixement del paper de les policies. I no ho hem fet abans perquè ens sembla que aquesta redacció que ara es posarà a votació és més rigorosa que l'anterior, i estic convençut que alguns diputats i diputades que han votat l'anterior se sentiran més a gust votant la que ara presentem.

I, finalment, una proposta concreta relacionada amb el que ja es planteja també en la Moció sobre el paper de la Junta de Seguretat. Jo crec que és important que, de seguida que entri en vigor l'Estatut, es reuneixi la Junta de Seguretat de Catalunya. Per dos motius. El primer perquè em sembla que pertoca políticament al president Maragall presidir per primera vegada la Junta de Seguretat de Catalunya. Aquesta havia estat una reivindicació històrica d'aquest Parlament, negada fins fa poc al Congrés dels Diputats, i que el nou Estatut ha fet possible. I crec que és de justícia que la presideixi la primera vegada que la presidirà el president de la Generalitat..., que sigui el president Maragall qui la presideixi. Però en segon lloc també per posar en marxa mecanismes d'eficàcia perquè evidentment, a través de la Junta de Seguretat, es pot millorar la coordinació entre els cossos de policia.

Moltes gràcies.

El president

La senyora De Gispert pot pronunciar-se sobre les esmenes.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Per posicionar-nos en les esmenes presentades, dir en primer lloc que en el punt 2 de l'apartat *a* hi ha una esmena del Partit Socialista i d'Iniciativa per Catalunya que acceptem, que és aquesta en la qual es parla del suport de manera explícita a tots els professionals dels cossos policials, i es diu exactament: Mossos d'Esquadra, policia local i membres de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

El president

La número 2?

La Sra. De Gispert i Català

No tenim cap... –la número 2, exacte–, no hi tenim cap inconvenient, com no n'hem tingut tampoc a votar abans l'esmena en la Moció del Partit Popular. Entenem que s'ha de donar aquest suport a totes les forces, totes les forces fan la seva feina, i si hi ha algun problema és més en els seus responsables polítics que no pas en els professionals dels diferents cossos.

Respecte a l'apartat *b*, hi ha altres esmenes, tant del Partit Socialista com d'Esquerra Republicana, però acceptem les presentades per Esquerra Republicana perquè són més precises. No és que estiguem en contra o no a favor de les del Partit Socialista però entenem que hi ha més precisió en les d'Esquerra Republicana. Són les de l'apartat 2...

El president

Les esmenes 2, 3 i 4.

La Sra. De Gispert i Català

L'esmena 2 de l'apartat *b*, la 3 i...

El president

I la 4.

La Sra. De Gispert i Català

...la 4, exacte. Nosaltres entenem, respecte a la 4, que és molt important que d'una vegada per totes es doni compliment a la Moció 156 del Parlament de Catalunya, i que s'ha de referir al conjunt del territori.

I en aquest punt faré esment de l'última vinguda de guàrdies civils i policies nacionals a Catalunya, que, com sempre, és insuficient. Ho diuen els sindicats de policia, ho diuen els alcaldes, ho diu tothom. Realment, en aquesta nova vinguda, doncs, han vingut no sabem si tres-cents o quatre-cents policies però se n'han anat la meitat.

I el mateix amb la policia nacional. Un diari escrit de Tarragona el titula «*Los refuerzos invisibles*»; els alcaldes es queixen que l'anunciada arribada d'efectius de la Guàrdia Civil no es percep en els pobles de l'interior. Això realment és així, sí que s'ha notat una mica la vinguda d'aquest nombre important de la Guàrdia Civil, però com que ja les vacants eren molt superiors, doncs, realment hi ha un problema. I, per tant, mentre

el desplegament no estigui totalment fet, aquesta ràtio de 4,5 hauria de ser una realitat.

I després és molt important el mecanisme de coordinació estable i eficaç entre la Generalitat i l'Estat, que no ha estat, que durant trenta mesos no ha estat, ni a nivell de Delegació del Govern ni a nivell del Ministeri de l'Interior. I, per tant, pensem que la Junta de Seguretat que havia de fer aquesta funció, doncs, difícilment l'ha pogut fer perquè encara no sabem quantes s'ha reunit en aquesta legislatura.

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

Per la resta, estem d'acord amb les esmenes que ja hem dit.

Moltes gràcies.

El president

Per tant, si no m'equivoco, acceptarien les esmenes números 2, 3 i 4 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i l'esmena número 2 del Grup Parlamentari Socialistes i d'Iniciativa.

I el que preguntaria és si hi ha cap mena de votació separada? *(Pausa.)* Senyor Pérez...

El Sr. Pérez Ibáñez

Efectivament, senyor president, moltes gràcies. Demanaria votació separada del punt 1, i en tot cas també demanaríem...

El president

Punt 1 de l'apartat *a*, m'imagino?

El Sr. Pérez Ibáñez

Exacte: de l'apartat *a*, la 1, el primer paràgraf.

I, d'acord també amb l'article 77.2 del Reglament, demanaríem que, abans de la votació de la resta de la Moció, es donés lectura al punt 2, amb l'esmena incorporada del PSC i d'Iniciativa. Solament aquest punt 2 abans de la votació.

El president

El punt 2..., amb l'esmena incorporada...

El Sr. Pérez Ibáñez

...*a.2*, la lectura de l'*a.2*.

El president

Senyor Amorós? *(Pausa.)* El mateix...

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta Moció, en els següents termes.

En primer lloc, donarem lectura, tal com s'ha sol·licitat, a l'apartat 2 del punt *a* d'aquesta Moció, amb l'esmena acceptada. La secretària segona té la paraula per fer-ne la lectura.

La secretària segona

Gràcies, president.

«El Parlament de Catalunya dona suport a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, a les policies locals, a la Guàrdia Civil i al Cos Nacional de Policia en el seu esforç per lluitar contra la delinqüència que darrerament ha provocat sensació d'inseguretat a la població catalana.»

El president

Votarem seguidament, doncs, aquest punt que acaba de ser llegit.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor..., la unanimitat dels presents.

Votarem ara, seguidament, el punt 1 de l'apartat *a* d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 73 vots en contra.

Votarem seguidament la resta de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor..., també per la unanimitat dels presents.

Amb el desig que passin una bona diada de Sant Joan, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tres minuts.